

gerçekten solcu olduğunu, sınıf savaşını pratiği ve sosyal demokratların tekcephe hareketine katılımları gösterecektir.

Tekcephe hükümeti

Proletarya tekcephesinin^m pratik olarak gerçekleştirilmesi konusunda sosyal demokrasinin aldığı tavır nasıl genellikle her ülkede Sosyal-Demokrat Partinin veya burjuva devleti içindeki ayrı ayrı kesimlerinin daha önce oynadıkları rolün değiştiğini ve ne denli değiştiğini ortaya koyan başlıca gösterge ise, tekcephe hükümeti sorunu karşısında sosyal demokrasinin aldığı tavır da bunun parlak bir göstergesi olacaktır.

Tekcephe hükümeti kurulması sorununun doğrudan doğruya pratik bir ödev olarak gündeme konulduğu bir durumda, bu sorun, verilen bir ülkede sosyal demokrasinin politikası için gözünü etken olarak, mihenktaşı rolünü oynayacaktır. Öyle ki, ya faşistleşen burjuvaziyle birlikte işçi sınıfına karşı, ya da sözde değil, eylemde devrimci proletarya ile birlikte faşizme ve gericiliğe karşı tavır alınacaktır. Gerek tekcephe hükümetinin kurulması anında, gerekse yöneticilik yaptığı süre boyunca kaçınılmaz sorun böylece ortaya konacaktır.

Tekcephe hükümetinin veya anti-faşist halk cephesi hüküme-

tinin karakteri ve kuruluş koşulları hakkında, genel taktik yönelim için neler gerekli olduğunu raporda söyledik sanıyorum, yoldaşlar. Bundan daha fazlasını istemek, yani böyle bir hükümetin bütün olası tüklerini ve kurulması için gerekli tüm koşulların belirtilmesi istemini yerine getirmek, boşuna kehanet çabasından başka bir şey olamaz.

Bu sorunla ilgili olarak her türlü bayagilaştırma ve şematizmden sakınılmasını salık vermek isterim. Yaşam bütün şemalar-
dan çok daha karmaşık bir şeydir. Ümeğin, tekcephe hükümetini, proletarya diktatörlüğünün kurulmasına götüren yolun zorunlu bir aşaması olarak düşünmek doğru değildir. Bu da, evvelce, işlerin, faşist ülkelerde hiç bir ara aşama olmayacağı, faşist
ün yerine mutlaka ve doğrudan doğruya proletarya diktatörlüğünün geleceği biçiminde tasarlanması kadar yanlıştır.

Sorunun özü şudur: Proletarya kesin anda burjuvaziyi doğrudan doğruya yıkmaya ve kendi egemonliğini kurmaya hazır olacak ve bu kertede bağlaşıklarının desteğini sağlayabilecek mi, yoksa proletaryal tekcephe ve anti-faşist halk cephesi hareketi belirli bir aşamada, burjuva diktatörlüğünü doğrudan doğruya ortadan kaldırmaya geçmeden, sadece faşizmi esebilecek veya devirebilecek durumda mı olacaktır? Ve işte salt bunu dikkate alarak, son çözümde tekcephe veya halk cephesi kurmaktan vazgeçmek, ciddi

devrimci politika değil, hiç de kabul edilemeyecek bir politik miyopluk olacaktır.

Bunun gibi, faşizmin ~~KITABA~~ henüz iktidara gelmediği bir ülkede tekcephe hükümeti kurmanın, faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü ülkelere oranla farklı bir şey olduğunu anlamak da güç olmasa gerektir. Faşist diktatörlük ülkelerinde tekcephe hükümetinin kurulması ancak faşist iktidarın yıkılması süreci içinde olasıdır. Burjuva-demokratik devriminin gelişmekte olduğu ülkelere de, halk cephesi hükümeti, işçi sınıfı ile köylülerin demokratik diktatöresi hükümetine dönüşebilir.

Raporunda artık belirttiğim gibi, komünistler, tekcephe hükümetini, halk düşmanlarına karşı eylemde savaşım yürüttükçe, komünist partisine ve işçi sınıfına eylem bağlılığı sağladıkça, her bakımdan destekleyeceklerdir. Komünistlerin bu hükümete katılmasına gelince, bu her şeyden önce somut koşullara bağlıdır. Bu tür sorunlar her ahvalde tek tek görülecektir. Bu ^{komünist} hususta önceden hiç bir hazır reçete verilemez.

Burjuva Demokrasisi konusunda alınacak tavır

Burada yapılan görüşmelerde, emekçilerin haklarına saldıran faşizme karşı yığınları seferber eden Polonya Komünist Parti-

si'nde, "yağınların demokratik hayallere kapılınlarına yol açacağı endişesiyle, demokratik istemlerin olumlu biçimde formüle edilmesinden bir yere kadar korku duyulduğu" kaydedildi.

Demokratik istemlerin olumlu biçimde formüle edilmesinden ~~bir~~ *buyle bir* ~~ya~~ korkuya kapılma olgusu şu veya bu biçim altında öteki partilerde de vardır.

Bu korku neden ileri geliyor, yoldaşlar? Burjuva demokrasisi konusunda tavır alınması sonucunun yanlış, diyalektikçe aykırı biçimde ortaya konmasından ileri geliyor. Biz, komünistler, Sovyet demokrasisinin sağlam ve kararlı yandaşlarıyız. Kapitalist ülkelerde burjuva demokrasisinin son kalıntılarının da ortadan kaldırıldığı bu anda, Sovyetlerin VII. Kongresi tarafından alınan bir kararla, genel, eşit, dolaysız ve gizli seçimlere gidileceğinin bildirildiği Sovyetler Birliğinde proleter diktatörlüğü uygulanması Sovyet demokrasisinin yüce bir deneykidir. Sovyet demokrasisi, proletarya devriminin utkusunu üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dönüşmesini, halkın ezici çoğunluğunun sosyalizm yoluna koyulmasını öngörüyor. Henüz son biçimini almayan, yetkinleşmemiş olsa da, Sovyet demokrasisi gelişme halindedir ve sosyalizm kurulusunda daha öte başarılarla, sınıfsız toplumun yaratılmasıyla, ekonomide

insanların bilinçlerinde kapitalizm artıklarının giderilmesiyle birlikte gelişmesini sürdürecektir.

Ne var ki, bugün kapitalizm koşullarında yaşamakta olan milyonlarca emekçi, değişik ülkelerde burjuva egemenliğinin büründüğü bu biçimlere karşı alacağı tavrı belirlemek zorundadır. Biz anarşist değiliz ve belirli bir ülkede nasıl bir politik rejimin varolduğu, hak ve özgürlükleri budanmış burjuva demokrasisi biçimine bürünen burjuva diktatörlüğü mü, yoksa açık faşizm biçimini alan burjuva diktatörlüğü mü hüküm sürdüğü sorunu karşısında kayıtsız kalamayız. Bizler, Sovyet demokrasisi yandaşları olarak, işçi sınıfının yıllaryıllı dirençli bir savaş sonucunda söküldüğü demokratik kazanımları karış karış savunacak ve bunların genişletilmesi için kararlılıkla savaşın yürüteceğiz.

İngiltere'de, işçi sınıfı, grev hakkını, Trejdünton'ların legal çalışma hakkını, toplantı ve basın özgürlüğünü, seçim haklarının genişletilmesini vb. kazanıncaya kadar nice kurbanlar verdi. Ondokuzuncu yüzyılda devrimci savaşlara sahne olan Fransa'da, onbinlerce işçi, sömürücülere karşı savaşabilmek üzere en ilkel haklar ve legal örgütlenme olanakları kazanmak için canlarını verdiler. Tüm ülkelerin proleterleri, burjuva-demok-

retik özgürlükleri korumak için çok kan dökümleridir ve elbette ki bu özgürlükleri korumak için vergileriyle savaşım yürüttüklerdir.

Burjuva demokrasisine karşı tutumumuz bütün koşullar içinde bir ve aynı değildir. Örneğin, Ekim Devrimi sırasında Rus Bolşevikleri, burjuva demokrasisini savunma bayrağı altında proletaryaya diktatörlüğünün ^{kurulmasına} ~~yarlaşmasına~~ karşı koyan tüm politik partilere karşı ölüm-dinin savaşını yürüttüler. Bolşevikler, bu partilere karşı savaştilar, çünkü o zaman burjuva demokrasisi bayrağı, proletaryanın utkusuna karşı savaşan tüm karşı-devrimci güçlerin seferberlik bayrağı olmuştu. Bugün kapitalist ülkelerde durum başkadır. Şimdi emekçiler üzerinde en barbarca sömürü ve cazi rejimi kurmak isteyen faşist karşı-devrim burjuva demokrasisine saldırıyor. Birçok kapitalist ülkelerde, emekçi yığınları bugün somut olarak proletaryaya diktatörlüğü ile burjuva demokrasisi arasında değil, burjuva demokrasisi ile faşizm arasında bir seçi yapmak sorundadırlar.

Bundan başka, şimdi durum, örneğin kapitalizmin istikrar çağındaki durumdan farklıdır. Şimdi güncel bir tehlike oluşturan faşizm o zaman ortada yoktu. O zaman devrimci işçiler, birçok ülkede başlıca atışı üzerinde yoğunlaştırdıkları burjuva demok

sisi biçimindeki burjuva diktatörlüğü ile karşı karşıya bulunuyorlardı. Almanya'da, bu işçiler, cumhuriyet olduğu için değil, proletaryanın devrimci hareketini özellikle 1918-20, 1923 yıllarında baskı altında tutan burjuva cumhuriyeti olduğu için Weimar Cumhuriyetine karşı savaşıyorlardı.

Peki ama, komünistler, faşizm hareketi başkaldırmaya başladığı, Urneğin 1932 yılı içinde Almanya'da faşistler işçi sınıfına karşı yüzbinlerce akınca örgütleyip silâhlendirdikleri zaman da bu konuda kalabilirler miydi? Elbette kalamazlardı. Bir dizi ülkede, özellikle Almanyada komünistlerin yenilgisi, ortaya çıkan değişiklikleri gözönüne almadan, birkaç yıl önce doğru olan bilgileri yinelenmeye ve yerleştikleri eski taktik konularda kalmaya devam etmelerinden ibaretti. Bu yenilgi, 1918-1920 yıllarında olduğu gibi, proletarya diktatorası için savaşımın güncel bir karakter aldığı ve tüm Alman karşı-devrimcilerinin Weimar Cumhuriyeti bayrağı altında gruplaştıkları bir anda özellikle göze çarpıyordu.

Olumlu demokratik istemlerin öne sürülmesi kertesinde yıllarınızda bir korku duyulduğunu bugün de kaydetmek zorunda kalmamız, taktiğinizin bu denli önemli sorunlarına yaklaşmada uygulanması gereken Marksist-Leninist yöntemi yoldaşlarımızın

henüz ne kadar belirsizliği olduğunu gösteriyor. Bazıları,

demokratik haklar uğrunda savaştığını, işçileri proletarya

alkıştığını uğrunda savaştığını iddia etmektedirler.

Burada Lenin'in bu vesileyle yazdıklarını anlamamak yerinde

olur:

"Demokratik uğrunda savaştığını proletaryayı sosyalist

devlerden ayrıştırmak için ve sosyalist devrim için uğraşmak

it ve benim için bir yamalıdır. Çünkü olan, tam tersine, tam

demokratik hareketleri bir ulusal sosyalizm olarak

gider, demokratik uğrunda savaştığını, sosyal ve devrimci bir savaştığını

uyandıran proletaryanın bu hareketi içinde ulusal hareketlere

heptenmiş olarak gösterir."

Bu sözleri bu yoldan yazdığını gayet iyi bilmeli ve tamah

işçi statüsünü değil haklarını savunma için hareketlerden büyük

devrimlere girdiğini gördüğünde bulunduklarıdır. Ama demokrat-

ik haklar uğrunda savaştığını, işçi statüsünü sosyalizm uğrunda

uyandıran savaştığını iddia etmesi için, her şeyden önce, burju-

va demokratik savaştığını savunma yönüne sematik olarak yöneltilen

gerekçiler. (Aksiğer.)

*)

Lenin: "Sosyalist devrim ve ulusal hareketler" 1917, s. 38.

Doğru bir aygıt hatfının varoluşu

henüz yeterli değil

Yoldaşlar! Kendiliğinden anlaşılıyor ki, doğru bir hareket

hatfının geliştirilmesi olmaz, Komünist Enternasyonal ve tüm sekeli-

yonları için temel koşuldur. Ama salt doğru hareket hatfı, salt

savastırının somut yönetime için henüz yeterli değildir.

Bunun için bir dış koşulun ve her şeyden önce şu koşulların

yerine getirilmesi gerekmektedir:

Birincisi, bütün hareketlerin tüm pratik gelişmelerde uygu-

lanmasını mümkün kılacak ve bu yönde kararlılık gösteren

tüm emelleri ortadan kaldırarak...

İkinci olarak, Komünist Enternasyonal ve şubeleri tarafından-

dan bütün hareketlerin en geniş yığınların hareketleri haline getir-

me gerekmektedir. Proletaryanın tek seferinde kurtuluş ve geniş halk

yığınlarının anti-faşist halk cephesine geçme ödeviyle karşı

karşıya çıkılması bu anda buna çok büyük gereksinime vardır.

Lenin'in, yığınların kendi deneyleri yoluyla partinin doğru

hatfını ve belirlenen eylemleri noktasına varılmasına ista-

hattı onun politik ve taktik denemesi her şeyden önce doğru ve

doğru olarak belirlenmiştir. Bolşevizm, devrimci işçi hare-

(x) - Stalin, BCPB (B) ile gümüşün kurtuluş partinin XVII.

Kongresine sunulan eylem ve hareketler 1937. 5. 13. 14.

vaazgeçmişiyiz. Ve geçerken, bizim gözlemlediğimiz, kâğıt ve

zaman geçirmişiyiz. Haberleştiğimiz soyut formüllerden başka

yaşamamışızdır, kolay anlayabildiğimiz ve bütün kâğıtların her

yaşamışızdır. Benimsemek istiyorduk. Bâzı, sonrakı, yaşamışızdır

başın anlayışları ve bütün konuşmaları öğrenmeyecek olursak, bütün

Karadavut

başın da bütün bu konuşmaları öğrenmek gerekirdi. Bütün

olduğunu öğrenmek oluyordu.

ce emekler yaşamışızdır. Yöntemler bütün olarak da öğrenilmişlerdir

ilkte taktikler belli parti yöntemleri bütün olarak değil, mülkiyet-

teknikler için yöntemler üzerinde çalışılmıştır. Böylece öğrenilmiş, böyle-

yaşamışızdır. Yöntemler, kâğıtlar, bütün bu yöntemler

yaşamışız ve öğrenmişlerdir. Bütün olarak öğrenmişlerdir; parti yöntemleri

onları bu belgelerin altında, "devrimin eseri"ne götüren

deneme ve benzeri yöntemler doğrultusunda yaşamışızdır. Yaşamışızdır, edindik,

belgelerin doğrultusunda kendi deneyimlerimiz sayesinde öğrenmiş,

denemelerde uygulamışızdır. Taktikler, yöntemler, bütün bu yöntemler, parti

etkinin yoldaş, her belgelerin altında, her devrimin eseri

ile öğretmişlerdir. Öğretmişlerdir.

zaman yaşamışızdır. Yöntemler, yöntemler, parti yöntemleri, yöntemler

bütün taktiklerle öğrenilmişlerdir, belgelerin altında, bütün

her politik strateji ve taktiklerin bu en zengin hazinesini

tezlerimizi gözden geçirirseniz, bunların çoğu zaman nasıl ağır bir dille yazılmış olduğunu, sıradan işçiler bir yana, partimizin eylemcileri tarafından bile ne kadar güç anlaşıldığını görürsünüz.

Yoldaşlar, bu çağrıları yayan ve okuyan işçilerin, özellikle faşizmin hüküm sürdüğü ülkelerde, hayatlarını tehlikeye koyduklarını düşünecek olursak, verilen kurbanların boşa gitmemesi için neden yağınların kolay anlayabilecekleri bir dille yazmanız gerektiğini daha açık olarak anlarız.

Bunun, sözlü ajitasyon ve propaganda hakkında da aynı kesinlikle geçerli olduğunu söyleyebiliriz. Bu yönde, faşistlerin, çoğu kez birçok yoldaşlarımızdan daha ustaca ve esnek davranışlarını büyük bir samimiyetle itiraf etmek zorundayız.

Örneğin, Hitler'in iktidara gelmesinden önce, Berlin'de işsizlerin yaptıkları bir toplantıyı anıyorum. Toplantı, o zamanın ünlü dolandırıcı ve spekülâtörü Sklârek kardeşlerin birkaç ay süren yargılanması günlerine raslıyordu. Toplantıda söz alan nasyonal-sosyalist bir konuşmacı, bu duruşmayı kendi demagojik amaçları için kullandı. Sklârek kardeşlerin dalaverelerini, yedirdikleri rüşvetleri ve diğer suçlarını sayıp döktü, yargılanmalarının aylarca devam edeceğini vurguladı, duruşmanın

Alman halkına kaç yüzbin marka malolacağını hesapladı ve toplantıda hazır bulunanların coşkun alkışları arasında, Sklârek kardeşler gibi haydutların işi pek uzatmadan kursuna dizilmesi, yargılanmaları için harcanacak paranın işsizlere verilmesi gerektiğini söyledi.

Bir komünist kalktı ve söz istedi. Toplantı başkanı ilkin reddetti, ama sonra komünistin söyleyeceklerini işitmek isteyen kalabalığın baskısı altında ona da konuşma olanağı vermek zorunda kaldı. Bizim komünist, kürsüye çıkınca, salondakilerin hepsi bir komünist konuşmacının neler söyleyeceğini merakla beklemeye başladılar. Oysa ne dedi, biliyor musunu? ³ Güçlü ~~XXXXXXXXXXXXXX~~ ve güç bir sesle "Yoldaşlar!" diye başladı. Ve şöyle sürdürdü: "Komünist Enternasyonalî'nin plenumu henüz sona erdi. Bu plenum işçi sınıfının kurtuluş yolunu gösterdi. Plenumun önümüze koyduğu başlıca önemli ödev 'işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak'tır yoldaşlar. (Gülüşler.) Plenum, işsizler hareketinin "politikleştirilmesi" gerektiğini gösterdi. (Gülüşler.) Plenum bu hareketi daha yüksek bir düzeye çıkarılması çağrısında bulundu..." (Gülüşler.)

Ve bizim konuşmacı, herhalde plenumun kararlarını "gerçekten" açıkladığı, yığınlara malettiği kanısıyla böylece devam

etti.

Böyle bir konuşma işsizlerin kalplerini kazanabilir miydi? Önce politikleştirme hazırlığı, sonra devrimcileştirme, sonra da hareketlerinin daha yüksek düzeye çıkarılması için seferber etme girişimleri onları tatmin edebilir miydi? (Gülüşler. Alkışlar.)

Ben salonun bir köşesinde oturuyor ve ne yapmaları gerektiğini somut olarak anlamak için komünistin sözlerini büyük bir istekle dinleyen işsizlerin artık esnemeye başladıklarını ve uğradıkları düş kırıklığını böylece belirttiklerini içim sızlayarak gözlemliyordum. Ve ensonu, başkanın, toplantı tarafından her hangi bir protestoya uğramaksızın, bizim konuşmacının söz hakkını kabaca geri almasına hiç şaşmadım.

Ne yazık ki, ajitasyonumuzda raslanan tek olay değildir bu. Böyle şeyler yalnız Almanya'da olmuyor. Şu var ki, bu biçim ajitasyon kendimize karşı ajitasyon demektir. Artık, izninizle sığınarak ve ağırca bir sözcük kullanmadan söylüyorum, böyle çocukça ajitasyon yöntemlerine kesinlikle son verme zamanı çoktan gelip geçmiş bulunuyor.

Ben raporumu okurken, oturumun başkanı Kuusinen yoldaş, Kongre salonundan bana adreslenmiş ilginç bir mektup aldı. İşte

size okuyorum:

"Kongreye sunduğunuz raporda ^mşö soruna değinmenizi rica ediyorum: Bundan sonra Komünist Enternasyonalî'nin tüm karar ve karamameleri öyle yazılmalı ki, Enternasyonalî'nin materyallerini salt bilgili komünistler değil, bilgileri yetersiz ve hiç bilgisi^{si} siz her emekçi de okuyup, komünistlerin ne istediklerini ve komünizmin insanlığa ne gibi yararlar getirdiğini hemen anlaya-
^{Bas}bilsinler. ~~Partiden~~ ileri gelenleri bunu unutuyorlar. Komünizm ajitasyonu anlaşılır bir dille yapmaları gerektiğini onlara hatırlatma^mız, hem de vurgulayarak hatırlatma^mız gerekiyor."

Bu mektubu kimin yazdığını tam olarak bilmiyorum. Ama bu yoldaşın, yazdıklarıyla, milyonlarca işçinin düşünce ve isteklerini yansıttığından kuşum yok. Yoldaşlarımızın birçoğu, ne kadar daha tunturaklı sözler, yığınların anlamayacağı ne kadar bol tanım ve tez kullanırlarsa, o kadar daha iyi ajitasyon yapmış olduklarını sanıyor, işçi sınıfının en büyük çağdaş önder ve teorisyenlerinin yazarken ve konuşurken daima yığınların iyice anlayacakları bir dil kullandıklarını unutuyorlar.

Her birimiz, şu basit kuralı, kesinlikle bir yasa, bir bolşevik yasası olarak bellemelidir.

^{ya da}
Yazarken ~~ve~~ konuşurken, daima seni anlamasını, yönelttiği

çağrıya inanmasını ve peşinden gelmeye hazır olmasını istediğin
sıradan işçiyi gözönünde bulundurmalısın! Kimin için yazdığını
ve kiminle konuştuğunu düşünmelisin. (Alkışlar.)

Kadrolara dair

Yoldaşlar, en iyi kararlarımız, bunları yaşama geçirmeyi
 başaracak kimseler bulunmadıkça, sadece kağıt üzerinde kalır.
 Ama ben, ne yazık ki, kongremizin, en önemli sorunlardan birine,
kadrolar sorununa hemen hemen değinmeden geçtiğini kaydetmek
 zorundayım.

Komintern Yürütme Komitesinin raporu 7 gün boyunca görüşül-
 dü, değişik ülkelerden birçok sözcü konuştu, ama komünist parti-
 leri ve işçi hareketi için olağanüstü önemi olan bu soruna salt
 tek tek kişiler söz arasında değindiler. Partilerimiz, pratik
 çalışmalarda, sorunu insanların, kadroların gözdüğü bilincine
 henüz varamamış bulunuyorlar...

Savaşında en değerli kadrolarımızın bir bölümünü yitirip
 durduğumuzu gözönüne alırsak, kadrolar konusunda bu umursuz
 tutumun ne kadar yersiz olduğunu daha iyi anlarız. Biz bilimsel
 bir dernek değil, daima ateş hattında bulunan savaşçılar
 hareketiyiz. Aramızdan en enerjik, en yiğit, en bilinçli

olanlar ön saflarda yer alıyorlar. Düşman, hele faşist ülkelerde, asıl bu kadroların, en etkin olan bu kişilerin peşini bırakmıyor, onları öldürüyor, cezaevlerine ve toplama kamplarına atıyor, büyük işkenceler çektiriyor. Bu yüzden, kadroların durmadan tazelenmesi, yeni kadroların yetiştirilmesi, eğitilmesi ve aynı zamanda eldekilerin özenle korunması gereksinimi özel bir kesinlikle ortaya çıkıyor.

Kadrolar sorunu, etkimiz altında yaygınlaşan yağın sal tekcephe hareketi binlerce yeni proleter aktivist yetiştirmek olduğundan ötürü de özel bir kesinlik kazanıyor. Bununla beraber, partimizin saflarına, genç devrimci elemanlardan ve daha önce hiç bir zaman politik harekete katılmamış olan devrimcileşme yönelimli işçilerden başka, sosyal-demokrat partilerinin eski üyeleri ve aktivistleri de katılıyorlar. Bu yeni kadrolara, hele illegal partilerde, özel bir dikkat gösterilmesi gerekiyor. Zira teorik bakımdan henüz yetişmiş olmayan bu kadrolar, pratik çalışmalarında, çoğu kez kendi başlarına çözmeleri gereken en ciddi politik sorunlarla yüzyüze geliyorlar.

Partilerimiz için, aynı zamanda Komsomol ve bütün yağın sal örgütler için, tüm devrimci işçi hareketi için, doğru kadro politikası sorunu en güncel sorundur.

Doğru kadro politikasının özlüğü nedir?

Birincisi, insanları tanımamız gerekiyor. Bizim partileri-
mizde genellikle kadrolar sistemli bir ^{incelemeden} ~~soruşturmada~~ geçirilmi-
yor. Bu yönde son zamanlarda Fransız Komünist Partisi ve Doğu'da
Çin Komünist Partisi belirli başarılar elde ettiler. Vaktiyle
Alman Komünist Partisi - gizli çalışmaya geçmezden önce - kadro-
larını ^{incelemeyle} bir ~~soruşturma~~yla yeniden değerlendirmeye başlamıştı. Bu
partilerin deneyi, insanlar hakkında değerlendirme ^{çalışmaları} ~~soruşturması~~
yapılınca, önceleri farkına varılmayan eylemciler meydana çıkma-
ya başladığını gösterdi. Öte yandan, partiler, ideolojik ve poli-
tik bakımdan zararlı yabancı elemanlardan temizlenmeye başladı.
Fransada bolşevik mikroskobu altına alınınca sınıf düşmanının
ajanları oldukları anlaşılan ve partiden çıkarılan Selor ile
Barbe bunun bir örneğidir. Macaristanda kadroların soruşturmayla
^{çoklamadan geçirilmesi} ~~çoklaması~~, titiz bir kamuflej bürünen düşman ajanlarının, provo-
katör yuvalarının ortaya çıkarılmasını kolaylaştırdı.

İkincisi, kadroların doğru olarak yükseltilmesi gerekiyor.

Kadro yükseltme işi rasgele yapılmamalı, partinin olağan işlev-
lerinden biri haline getirilmelidir. Kadrolar, salt dar partisel
düşüncelerden yola çıkılarak yükseltilirse ve yükseltilen komü-
nistin yığınlarla bağlantısı olup olmadığı dikkate alınmazsa,

XXI iyi olmaz. Kadro yükseltme işi, buna konu olan eylemcilerin su veya bu parti işlevini yerine getirmeye elverişli olup olmadıklarına ve ne dereceye kadar yığınların sevgisini kazandıklarına bakılarak yapılmalıdır. Partilerimizde çok iyi sonuçlar veren kadro yükseltme örnekleri var. Örneğin, kongremizin prezidyumunda İspanya komünistlerinden Dolores yoldaş yer alıyor. İki yıl önce bu yoldaşımız henüz taban örgütleri düzeyinde çalışıyordu. Ama sınıf düşmanı ile daha ilk çarpışmalarda yetkin bir ajitatör ve savaşçı olarak kendini gösterdi. Daha sonra partinin yönetim kuruluna yükseltildi ve buna en yaraşık üye olduğunu ortaya koydu. (Alkışlar.)

Diğer bazı ülkelerden de buna benzer bir dizi örnek gösterebilirim.

Ne var ki, çoğu hallerde kadro yükseltme işi örgütsüzce, rasgele yapılıyor ve bu yüzden her zaman isabetli olmuyor. Bazan davamıza âdeta zarar getiren bilgiler, palavracılar ve geneli kimseler yönetim düzeyine yükseltiliyor.

Üçüncüsü, kadrolardan ustaca yararlanmak gerekiyor. Her ayrı aktivistin değerli niteliklerini bulmayı ve bunlardan yararlanmayı becermeliyiz. Kusursuz insan yoktur. İnsanları olduğu gibi kabul etmeli, zayıflık ve kusurlarını düzeltmelerine ya:

dımcı olmalıyız. Partilerimizde, daha uygun işlere koşuldukları takdirde ciddi faydalı olabilecek nice iyi ve namuslu komünistlerin, affedilmez derecede yanlış kullanıldığını gösteren birçok örnek vardır.

Dördüncüsü, kadroların iyi dağıtılması gerekiyor. Her şeyden önce, hareketin temel halkalarında, yığınlar arasından yetişmiş, yığınlarla bağlı, sağlam, girişken ve dayanıklı kişiler bulunmalıdır; büyük merkezlerde bu nitelikte yeterince aktivist bulunmalıdır. Kapitalist ülkelerde kadroların bir yerden bir yere aktarılması kolay iş değildir. Bu işde bir dizi engeller ve güçlüklerle, bu arada maddesel, ailesel vb. sorunlarla karşılaşılır. Bu güçlükler dikkate alınmalı ve her birinin giderilmesi için uygun çarelere başvurulmalıdır. Ne var ki, biz genellikle bunu yapmıyoruz.

Beşincisi, kadrolara sistemli olarak yardıma bulunulması gerekiyor. Bu yardım, ayrıntılı yönergeler vermekten, arkadaşça denetimden, kusurları ve yanlışları düzeltmekten, kadroların günü gününe somut yönetiminden oluşmaktadır.

Altıncısı, kadroların ~~XXXXXXXXXX~~ özenle korunması gerekiyor. Koşullar gerektirdiği zaman, kadroları vakitlice cephegerisine çekmeyi ve yerlerine yenilerini göndermeyi başarabilmeliyiz.

Biz özellikle illegal partilerde kadroları koruma konusunda yöneticilerden en titiz sorumluluk duygusuyla davranış bekleme-
liyiz. (Alkışlar.) Kadroların özenle korunması aynı zamanda partide gizliliğin en büyük ciddiyetle örgütlenmesini gerektirir. Partilerimizin bazılarında, birçok yoldaşlar, partilerin sadece kabataslak, biçimsel olarak yeniden kurulmasıyla, artık illegal yaşama hazır olduklarını sanıyorlar. Gerçekten, partilerin yeni-
den kurulması ancak illegalliğe geçildikten sonra ve düşmanın direkt darbeleri altında başlıyordu ve bu iş bize pahalıya malolu-
yordu. Alman Komünist Partisi'nin illegalliğe geçişinin bize ne kadar pahalıya malolduğunu düşününüz! Bu deney, bugün hâlâ legal yaşamını sürdüren, ama yarın bu legallığı yitirebilecek olan partilerimiz için ciddi bir uyarı olmalıdır.

Partilerimize, eldeki kadroların gücünü en çok açındırma, kadroları işe koşma ve yığinsal hareketin büyük kaynağından daima yeni ve en iyi etkin elemanları seçip yükseltme olanağını ancak düzgün bir kadro politikası sağlayacaktır.

Kadro seçiminde ne gibi bir temel ölçütü kılavuz edinmeli-
yiz?

Birincisi: işçi sınıfının davasına derin bağlılık vesadık
kavgalarda, mahkemelerde, cezaevlerinde, tek sözle sınıf düşme

nın karşısında sinanmış olan bir sadakat.

İkincisi: Yığınlarla en sıkı bağlantı, yani yığınların ^{Kurmak}

çıkarlarıyla yaşamak, onların yaşamının nabzını, ruh halini ve gereksinmelerini duymak. Parti örgütlerimizi yönetenlerin saygınlığı her şeyden önce onların kişiliğinde yığınların kendi önderlerini görmelerine, onların yöneticilik yeteneklerine, savaşında kararlılık ve özverilerine kendi deneyleriyle inanmış olmalarına dayanmalıdır.

Üçüncüsü: Belli bir durumda kendi başlıbaşına yön belirleme
becerisine sahip olmak ve aldıkları kararlardan ötürü sorumluluk-
tan korkmamak. Sorumluluk üstlenmekten korkan kişi yönetmen ola-
maz. Girişim göstermeyen, "yalnızca bana emredilen şeyleri yapa-
cağım" düşüncesiyle hareket eden kişi bolşevik ^aolmaz. Ancak,
yenilgi anlarında paniğe kapılmayan, başarı anlarında kendinden
geçmeyen, kararların uygulanmasında sarsılmaz bir dayanı gösteren
kişi gerçek bir bolşevik yönetmen olabilir. Kadrolar savaşının
somut ödevlerini kendi başlarına gözme zorunluğuyla karşı karşıya
geldikleri ve bundan doğan bütün sorumluluğun kendilerine düştü-
ğünü hissettikleri zaman en iyi gelişmekte ve boy atmaktadır.

Dördüncüsü: Sınıf düşmanına karşı yürütülen savaşında olduğu
gibi, bolşevizm çizgisinden hertürlü sapmalara karşı verilen

hayatı kurtarılmış ve güçlerini ve savaşım yeteneklerini korumaları sağlanmış bulunuyor. Aramızda, cezaevlerinde yatmış olanlar, UDYÖ'nün yürüttüğü eylemin çok büyük önemini kendi deneyleriyle doğrudan doğruya hissetmiş ve yaşamışlardır. (Alkışlar.)

UDYÖ, bu eylemiyle yüzbinlerce proleterin, köylü ve aydın devrimci elemanın derin sevgi, sadakat ve şükranını kazanmış durumdadır.

Şimdiki koşullarda, giderek koyulaşan burjuva gericiliği, ~~Kudurdunğa ve Kudusun~~ ~~kiyiciliğini gösteren~~ faşizm ve keskinleşen sınıf savaşımı koşulları içinde, UDYÖ'nün rolü olağanüstü artmaktadır. UDYÖ şimdi tüm kapitalist ülkelerde (özellikle faşist ülkelerde, bu ülkelerin özel koşullarına göre uyarlanarak) emekçilerin gerçek yığın-sal örgütü haline gelme ödeviyle karşı karşıyadır. UDYÖ, deyim uygunsa, proletarya tekcephesinin ve anti-faşist halk cephesinin milyonlarca emekçiye kapsayan bir çeşit "Kızıl haç"ı, faşizme karşı, barış ve sosyalizm uğrunda savaşım yürüten emekçi sınıflar ordusunun bir "Kızıl haç"ı olmalıdır. UDYÖ, bu görevini başarıyla yerine getirebilmesi için, binlerce kişiden oluşan kendi aktifini, karakter ve yetenekleri bakımından bu olağanüstü önemli örgütün özel görevine yaraşık olabilecek kendi kadrolar ordusunu, UDYÖ kadrolarını yetiştirmelidir.

Ve yerî gelmişken, olanca açıklık ve kesinliğiyle şunu da söylemeli: ^{yelim} Bürokrasi ve insanlara karşı ruhsuzca davranış işçi hareketinde genellikle nasıl zararlıysa, UDYÖ çalışmalarında bunlar suç denecek kadar büyük bir kötülüktür. (Alkışlar.) İşçi sınıfı savaşçıları, gericiliğin ve faşizmin pençesine düşerek cezaevlerinde ve toplama kamplarında çürüyen kurbanları, politik sığınıklar ve bunların aileleri UDYÖ örgütleri ve görevlilerinden en büyük dikkat ve özeni görmelidirler. (Sürekli alkışlar.) UDYÖ yükümlendiği yardım borcunu daha iyi anlamalı, proletaryal ve anti-faşist hareketin savaşçılarına ve özellikle işçi hareketi kadrolarına bedenen ve ruhan korunmaları bakımından yardımcı olmalıdır. UDYÖ örgütlerinde çalışan komünistler ve devrimci işçiler, işçi sınıfı ve Komünist Enternasyonalî karşısında kendilerine düşen büyük sorumluluğu, UDYÖ'nün benimsediği rolün ve ödevlerin başarıyla yerine getirilmesiyle ilgili olarak yükümlendikleri sorumluluğu her adımda hissetmelidirler. (Alkışlar.)

Yoldaşlar, bilindiği gibi, kadroların eğitimi, savaşım süreci içinde, güçlük ve zahmetlerin üstesinden gelinmekle, aynı zamanda olumlu ve olumsuz örneklerle en iyi sağlanabilir. Grevler, cezaevlerinde yapılan gösteriler ve duruşmalar sıra-

sanda tanık olduğumuz yüzlerce kusursuz ve yetkin tutum örnekleri var. Binlerce kahramanımız var. Ama ne yazık ki, yüreksizlik, pısrıklık, giderek yalınlık ve kaçaklık halleri de az değil. Gerek olumlu, gerekse olumsuz tutumlardan örnekler genellikle unutuluyor, kadroları eğitmede bunlardan yararlanılmıyor, hangi örneklerin benimsenmesi ve hangilerinin atılması gerektiği gösterilmiyor. Yoldaşlarımızın ve aktivist işçilerimizin tutumunu sınıf çatışmaları sırasında, poliste sorgulanmada, cezaevlerinde, toplama kamplarında, mahkeme duruşmalarında vb. incelemek gerekiyor. Olumlu örnekler ön plana çıkarılmalı, ibret alınmaya değer örnekler gösterilmeli, çürük olanlar, bolşevikçe olmayanlar, esnafliğe, (dar görüşlülüğe, küçük burjuvalığa) özgü olanlar atılmalıdır. Leipzig duruşmasından sonra, nice yoldaşlarımızın, burjuva ve faşist mahkemelerinde yilgi göstermeden yiğitçe davrandıklarını tanıtlayan metanet örnekleri çoktur. Bunlar, gramızdan, duruşmalarda bolşevikçe tutumun nasıl olması gerektiğini çok iyi anlayan birçok kadrolar yetiştirdiğini göstermektedir.

Ama Romanyada demiryolcular davası hakkında, Almanyada faşistlerin boğazladıkları Fite Şultze'nin yargılanması, yiğit Japon yoldaşımız İtsikava'nın yargılanması, devrimci Bulgar

erlerinin duruşması ve en parlak proletaryal kahramanlık örnek-

lerine sahne olan diğer birçok duruşmalar hakkında ayrıntılara

kadınlar bilgi

sahibi olanların, sizin aranızda, kongre delegeleri arasında

(Herkes ayağa kalkar,

bile çok olduğunu söyleyebilir miyiz? (Coskun alkışlar.)

Proletaryal kahramanlığın bu gibi çok değerli parlak örnek-

lerini yaygınlaştırmak; saflarımızda, işçi sınıfı saflarında

görülen yüreksizliğe, küçük burjuvaca hareketlere, hertürlü

çürüklük ve yalçınlık belirtilerine bu örneklerle karşı çıkmak

gerekıyor. Söz konusu örneklerden, işçi hareketi kadrolarını

eğitmede en geniş ölçüde yararlanmalıyız.

adam
Yoldaşlar! Parti yönetmenlerimiz sık sık yokluğundan, aji-

tasyon ve propaganda alanında, gazetede, meslek birliklerinde,

gençler ve kadınlar arasında çalışacak kadro bulunmadığından

yakınıyorlar. Hep yetersizlik, hirtürlü yetmiyor, insan bulunmu-

yor. Biz yakınmayı Lenin'in eskiden bilinen ve güncelliğini sür-

git yitirmeyecek olan şu sözleriyle yanıtlayabiliriz:

"... Hem insan yok, hem bir yığın insan var. Yığınla insan var, çünkü işçi sınıfı da, toplumun gitgide daha çeşitli katmanları da, yıldan yıla daha çok hoşnutsuz ve protestoya özenen kişiler ortaya çıkarıyor... Ve bir yandan yine insan yok, çünkü... tüm güçlerin, giderek en önemsiz olanların bile kullanılabilmesi kadar geniş ve aynı zamanda tevkücut ve uyumlu bir çalışma örgütleyebilecek yetenekte örgütçüler yok."

²⁾ Lenin, "Ne yapmalı?". Bütün yapıtları, c. IV, s. 459.

Partilerimiz, Lenin'in bu sözlerini iyi bellemeli ve gündelik bir yönerge gibi uygulamalıdır. İnsanlar epeyce çok, ancak onları kendi örgütlerimizde, çeşitli yığinsal işçi örgütlerinde, tekcephe organlarında, grev ve gösteriler sırasında keşfetmeli, çalışma ve savaşım sürecinde büyümeleri için kendilerine yardım etmeli, işçi davasına gerçekten yararlı olabilecekleri yerlere gönderilmelerini sağlamalıyız.

Yoldaşlar, biz komünistler dava adamlarıyız. Önümüzde, sermayenin saldırısına karşı, faşizme, emperyalist savaş tehlikesine karşı, kapitalizmin yıkılması için pratik bir savaşım yürütmeye ödevi bulunmaktadır. Bu pratik ödev, komünist kadroların zorunlu olarak devrimci teori ile silâhlanmalarını gerektiriyor, çünkü teori, pratisyenlere, yönelim yeteneği, perspektif açıklığı, çalışma güvencisi veriyor ve davamızın utkusuna inançlarını artırıyor.

Ne var ki, gerçek devrimci teori, horturlu karamcılık lâfazanlığına, soyut bilgiçlik taslama oyunlarına karşıdır. Lenin çoğu kez şunu söylüyordu: "Bizim teorimiz dogma değil, bir eylem kılavuzudur." Kadrolarımız, işte böyle bir teoriyi, nimetlerin nimeti ekmek, hava ve su kadar gereksinmektedirler.

Çalışmalarımızdan cansız şematizmi ve zararlı skolastiği

gerçekten çıkarmak isteyen kişi - bir yandan yığınlarla birlikte ve yığınların başında pratik bir etkin savaşım yürüterek, bir yandan da Marks-Engels-Lenin'in güçlü, verimli ve yenilmez öğretisini benimsemek için vorulmaksızın çalışarak -, şematizmin de, skolastiğin de kökünü kazımalıdır. (Alkışlar.)

Bununla ilgili olarak, parti okullarımızın çalışmaları üzerine dikkatinizi çekmeyi de özellikle gerekli buluyorum. Okullarımızın ezberciler, bilgiçler ve nice alıntı ustaları yetiştirmesini istemiyoruz. Asla! Okullarımızın duvarları arasından işçi sınıfının davasına adanmış, pratik, etkin savaşımclar çıkmalıdır. Bize yalnız cesur ve özveriye hazır oluşları bakımından değil, aynı zamanda sıradan işçilere bakarak daha uzak görüşlü olduklarından ve emekçilerin kurtuluş yolunu daha iyi bildiklerinden ötürü etkin savaşımclar gereklidir. Komünist Enternasyonalî'nin tüm seksyonları, vakit kaybetmeden, parti okullarını düzenli maye girişmeli ve bu okulları böyle savaşımci kadrolar yetiştiren demirhanelere dönüştürmelidir.

Parti okullarımızın temel ödevi, Parti okullarımızın ^{ana} ödevi. hence, bu okullarda eğitim gören komünistlere ve komсомolculara belirli bir ülkenin somut durumuna, belirli koşullara, "genel" düşmana karşı değil, belirli bir düşmana, somut bir düşmana

kargı savaşına Marksist-Leninist yönetimi uygulamayı öğretmekten ibarettir. Bundan ötürü, Leninizmi kağıt-üzerinde değil, canlı, devrimci özülle öğrenmek gereklidir.

Parti okullarımızda kadrolar iki yöntemle eğitilebilir:

Birinci yöntem: Öğrencileri soyut-teorik açıdan yetiştirmek, yani elden geldiğince fazla kuru bilgi vermek, onlara yüzeysel olarak, ama yazın bakımından düzgün tezler ve kararlar yazmayı öğretmek, belirli bir ülkenin, belirli bir işçi hareketinin ve tarihinin sorunlarına, belirli bir komünist partisinin gelenek ve deneyine sadece giderayak değinmek. Evet, yalnız giderayak!

İkinci yöntem: Öğrencileri, teorik açıdan, Marksizm-Leninizmin ana ilkelerini, kendi ülkelerinde proletarya savaşınının temel sorunları üzerinde pratik araştırmalara dayanarak benimseyebilecekleri ve yeniden pratik çalışmalara döndükleri zaman kendi başlarına yön alabilecekleri, yiğınları sınıf düşmanına karşı savaşıma götürebilecek bağımsız birer pratik örgütçü ve yönetici olabilecekleri biçimde yetiştirmek.

Parti okullarımızdan çıkanların hepsinin de işe yaradığı söylenemez. Bir yiğın lâfazanlık, kördü kördüne teoriye bağlılık ve bilgicilik taslamalardan geçilmiyor. Oysa yiğınları gerçekten,

tam anlamıyla bolşevikçe örgütleyecek ve yönetecek kişiler gerekli bize, Bugün en çok bunu gerektiriyoruz. İşte bu nitelikte öğrenciler, her ne kadar gerekli olsa da, belki güzel tezler kaleme alacak durumda olmayan, ama güçlüklerden korkmaksızın, güçlükleri başarıyla yenerek örgütlemeyi ve yönetmeyi becerebilen kişiler yetiştirilmesini istiyoruz.

Devrimci teori, devrimci hareketin sentezini, genellenmiş toplu deneyini yansıtmaktadır. Komünistler kendi ülkelerinde yalnız geçmişin deneyinden değil, uluslararası işçi hareketinin öbür kollarının yürütmekte oldukları savaşının deneyinden de dikkatle yararlanmalıdırlar. Ne var ki, bir deneyden doğru biçimde yararlanmak, partilerimizin sık sık yaptıkları gibi, savaşım biçim ve yöntemlerinin aynen alınıp, olduğu gibi, bir ortamdan başka bir ortama, bir ülkeden başka bir ülkeye mekanik olarak aktarılması demek değildir. Kapitalizmin hâlâ egemen olduğu ülkelerde, yalın taklitçilik, giderek Sovyetler Birliği Komünist Partisinin çalışma biçim ve yöntemlerinin bile kabaca kopya edilmesi, ne denli iyi niyetle yapılmış olursa olsun, yarıya, çoğu zaman görüldüğü gibi, yarar değil, zarar getirebilir. Aslına bakılırsa, biz, Rus bolşeviklerinin deneyinden örnek alarak, sermayeye karşı savaşında genel enternasyonalist siyaset

hattını her ülkenin özelliklerine göre canlı ve somut olarak uygulamayı, lafazanlığı, sablonu, bilgicilik taslanayı ve doktrinliliği ^{değilamayı} amansızca itelemeyi, ayıplamayı ve tüm halkın gözünde güllünc duxuma düşürmeyi öğrenmeliyiz.

Öğrenmek, öğürlükte olsun, cezaevinde olsun, her adında, savaşın süreci içinde, durmadan öğrenmek gerekiyor, yoldaşlar. Öğrenmek ve savaşın yürütmek, savaşmak ve öğrenmek gerekiyor...

X

Yoldaşlar! Dünya kamuoyu, hiç bir zaman, hiç bir uluslararası komünist kongresine, bizim bu kongremize gösterdiği kadar canla bir ilgi göstermemiştir. Abartmasız diyebiliriz ki, kongremizin çalışmalarını gergin bir dikkatle izlemeyen tek ciddi gazete, tek politik parti, azçok ciddi bir politikacı ve toplumcu gösterilemez.

Milyonlarca işçinin, köylünün, dar gelirli kentlinin, memurun, aydının, sömürge halklarının ve baskı altında yaşayan ulusların bakışları, şimdi Moskova'ya, uluslararası proletaryanın ilk, ama sonuncu olmayan devletinin yüce başkentine dönük bulunuyor. (Alkışlar.) Bu olay, kongremizde görüşülen sorunların ve alınan kararların olağanüstü büyük önemini ve güncelliğini kanıtlıyor.

Bütün ülkelerde faşistlerin, özellikle kana susamış Alman faşizminin kuduzca uluması, aldığımız kararlarla gerçekten hedefe isabet etmiş olmanızdan başka bir anlama gelmez. (Alkış-lar.)

Komünist Enternasyonal - bolşeviklerin uluslararası parti-si -, sınıf düşmanının kapitalist ülkeler emekçilerini tutmaya çalıştığı karanlık burjuva gerçekliği ve faşizm gecesi içinde, tüm insanlara sermayenin boyunduruğundan, faşist barbarlığından ve emperyalist savaşın dehşetlerinden birtek doğru kurtuluş yolunu gösteren bir kıyı feneri gibi yükseliyor.

İşçi sınıfının eylembirliğinin sağlanması bu yolun en kesin aşamasını oluşturuyor. Evet, bütün doğrultularda işçi sınıfı örgütlerinin eylemde birliği, tüm eylem alanlarında ve sınıf savaşımının tüm kesimlerinde bu sınıf güçlerinin tek bayrak altında toplanmaları.

İşçi sınıfı kendi sendikalarının birliğini savaşım ile elde etmelidir. Meslek birliklerinin bazı reformist yönetmenleri, sendikaların içinde komünist fraksiyonların varlığı nedeniyle, komünist partisinin birleşik sendikaların işlerine karışması yüzünden, sendikal demokrasinin yokolup gittiği yollu teraneler

le işçileri boşuna korkutmaya çalışıyorlar. Bizleri, komünist-
~~sendikalar~~
 leri, meslek birliklerinde demokrasinin muhalifleri olarak
 göstermek apaçık saçmalanaktan başka bir şey değildir. Biz,
~~meslek birliklerinin~~
 kendi sorunlarını kendileri çözmeleri
 hakkını savunuyor ve ardıcıl olarak direniyoruz. Sendikal
 birliğin çıkarları gerektiriyorsa, bizler, meslek birliklerinde
 komünist fraksiyonlar kurmaktan bile vazgeçmeye hazırız. Bir-
 leşik sendikaların tüm politik partilerden bağımsız kalmalarına
 razı olmaya da hazırız. Ne var ki, biz sendikaların hangi biçim
 de olursa olsun, burjuvaziye bağımlılığına kesinlikle karşıyız
 ve şu ilkesel görüşümüzden vazgeçmiyoruz: Proletarya ile burju-
 vazi arasındaki sınıf savaşımında meslek birliklerinin tarafsız
 konum alması olanaksızdır.

İşçi sınıfı, işçi gençlerin güçbirliğini bütünüyle sağlama
 ve anti-faşist gençliğin tüm örgütlerini bir araya toplamak için
 savaşmalı, emekçi gençler içinde faşizmin ve diğer halk düşman-
 larının yozlaştırıcı etkisi altına düşen kesimi kazanmalıdır.

İşçi sınıfı, işçi hareketinin tüm alanlarında eylembirliği
 sağlamalıdır ve sağlayacaktır. Biz komünistler ve tüm kapitalist
 ülkelerdeki devrimci işçiler, uluslararası işçi hareketinin
 en önemli güncel sorunlarına ilişkin olarak kongrece kabul edile-

yeni taktik yön^eleni ne denli kararlılık ve metanetle yaşama geçirirsek, bu eylembirliği o denli çabuk sağlanacaktır.

Yolumuz üzerinde pek çok güçlüklerle karşılaşacağımızı biliyoruz. Yolumuz ne asfaltlanmış, ne de güllerle örtülmüştür. Evet, işçi sınıfı, hiç de az olmayan engelleri, bu arada kendi saflarında yüzyüze geleceği engelleri de aşmalıdır. Sosyal demokrasi gerici elemanlarının bölücülük rolünü kesinlikle zararsız hale getirmek her şeyden önce işçi sınıfına düşmektedir. Burjuva gericiliğinin ve faşizmin yumukları altında işçi sınıfı daha birçok kurban verecektir. Onun devrim gemisi selâmet kıyı-
sına erinceye kadar daha birçok sualtı kayalarını dolaşıp geçecektir.

Ama kapitalist ülkelerde işçi sınıfı şimdi artık ne 1914 yılında, emperyalist savaşın başında, ne de 1918 yılında, savaşın sonunda olduğu durumdadır. İşçi sınıfının arkasında artık 20 yıllık zengin bir savaşın ve devrimci sınavlar deneyi, özellikle Almanya, Avusturya ve İspanyada bir dizi yenilginin acı dersleri vardır.

İşçi sınıfı, Sovyetler Birliğinin - utkusal sosyalizm ülkesinin - kişiliğinde, sınıf düşmanını nasıl altedeceğini, kendi erkini ve sosyalist toplumu nasıl kuracağını gösteren

esindirecek bir örnekle karşı karşıya bulunmaktadır.

Burjuvazi artık dünyada tek başına egemen değildir. Yeryüzü-
nün altında birinde utkusal işçi sınıfı yönetim dâmenini elinde
tutmaktadır.

İşçi sınıfının sağlam ve dayanışmalı bir devrimci öneüsü,
Komünist Enternasyonalî vardır.

Tarihsel gelişim tüm güdüsüyle işçi sınıfının yararına
çalışıyor, yoldaşlar. Gerçeklerin, her ~~şeyin~~ soydan ve
boydan faşistlerin, tüm dünya burjuvazisinin tarihin tekerleğini
geri çevirme çabaları boşunadır. Hayır, bu tekerlek Sovyet
Sosyalist Cumhuriyetlerinin dünya birliğine giden yol üzerinde
dönerek ilerliyor ve sosyalizmin tüm dünyada kazanacağı kesin
utkuya kadar da dönecektir. (Coşkun ve sürekli alkışlar.)

Şimdilik kapitalist ülkelerde işçi sınıfının ~~çok~~ bir tek
eksikliği var: Saffalarında birlik.

Ve Komünist Enternasyonalî'nin savaş çağrısı, Marks-Engels
-Lenin'in çağrısı, varsın bu kürsüden daha büyük bir güçle
dünyanın dört bucağına yayılsın:

- Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

(Coşkun ve sürekli alkışlar. Salonun her köşesinden
alkışlar ve "Hura!", "Rot front!", "Bansuey!" sesleri gelir.

Herkes ayağa kalkar ve "Enternasyonal"ı söylerler...)

Kuşluk kısaltmalarla basılmıştır

"Komünist Enternasyonal" dergisi,

No 23-24, 20 Ağustos 1935,

s. 26-66 (53-66)

Bütün yapıtları, c. 10, s. 190-233.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

KAPİTALİST ÜLKELERİN ŞİMDİKİ YÖNETİCİLERİ
GEÇİCİ KİŞİLERDİR

DÜNYANIN GERÇEK EFENDİSİ PROLETARYADIR

Komünist Enternasyonalî'nin
VII. Dünya Kongresi'nde yapılan
kapanış konuşması

20 Ağustos 1935

Yoldaşlar!

Komünist Enternasyonalî'nin VII. Dünya Kongresi, bütün
Ülkeler ve kıtalar komünistlerinin kongresi, çalışmalarını sona
erdiriyor.

Elde edilen sonuçlar nedir? Ve hareketimiz, dünya işçi
sınıfı, tüm ülkelerin emekçileri için bu kongre ne demektir?

Bu kongre, Sovyetler Birliği - utkusal sosyalizm ülkesi
- proletaryası ile kapitalist dünyada kurtuluşu uğrunda savaşan
proletarya arasındaki birliğin tam anlamıyla üstün gelmesi güs-
terisi oldu. Sovyetler Birliğinde sosyalizmin utkusu, dünya ça-
pında önemi olan bu utku, tüm kapitalist ülkelerde sosyalizme
doğru güçlü bir yönelişe neden oluyor. Bu utku, uluslar arasında

barış davasını perçinlemekte, Sovyetler Birliğinin uluslararası önemini, emekçilerin sermayeye, gericiliğe ve faşizme karşı yürüttükleri savaşında oynadığı güçlü dayanak rolünü artırıyor. Bu utku, dünya proletaryal devrimin temel olan Sovyetler Birliğini güçlendiriyor. Bu utku, bakışlarını giderek daha fazla komünizme yönelten işçilerden başka, milyonlarca köylüyü, kent yoksun emekçilerini, aydınların önemli bir kesimini, tutsak sömürge halklarını tüm ülkelerde harekete getiriyor, savaşıma esinlendiriyor, bütün emekçilerin vatani olan Sovyetler Birliğine bağlılıklarını artırıyor, proletarya devletini destekleme ve onu tüm düşmanlarından koruma azimlerini pekiştiriyor.

Sosyalizmin bu utkusu, uluslararası proletaryanın kendi güçlerine güvenini ^{ve} üstün gelebileceği inancını artırıyor, bu güven ve inanç burjuvazinin egemenliğine karşı kendiliğinden büyük bir eylemsel güce dönüşüyor.

Kapitalizmin yakın gelecekte çökmesi yüce perspektifi ve sosyalizmin tüm dünyada üstün gelme garantisi, Sovyetler Birliğinde proletaryanın güçlerini kapitalist ülkeler proletaryası ve emekçi yığınlarının savaşkan güçleriyle birleştirmeye bağlıdır.

Kongremiz, tüm emekçilerin kapitalizme karşı işçi sınıfı

savaşın tarihinde henüz eş görülmedik savaşına seferber edilme-
lerinin ~~öğüt~~ ^{öğüt} temellerini attı.

Kongremiz, uluslararası proletaryanın önüne en önemli yakın
ödev olarak şunu koydu: Proletaryanın güçlerini politik ve
örgütsel bakımdan birleştirmek, sosyal demokratların burjuvaziy-
le sınıfsal işbirliği siyaseti yüzünden düştüğü izole duruma
son vermek, emekçileri her ülkede ve uluslararası alanda serma-
yenin ve gericiğin saldırısına, faşizme ve savaş tehlikesine
karşı işçi sınıfı etrafında geniş bir halk cephesinde birleştiri-
mek.

Bu ödevi biz bulup çıkarmadık. Bunu dünya işçi hareketi
deneyi ve her şeyden önce Fransız proletaryasının deneyi öne
sürdü. Fransız Komünist Partisinin hizmeti, bugün ne yapılması
gerektiğini anlamış, partinin güçlerini parçalayan ve faşizme
karşı savaşın tek cephesinin gerçekleştirilmesine engel olan
sektekleri dinlememiş, Sosyalist Partisi ile eylembirliği anlaş-
ması yaparak kurulmakta olan anti-faşist halk cephesinin temeli
olarak proletarya tek cephesini cesaretle, bolşevikçe hazırlamış
olmasından ibarettir. (Alkışlar.) Fransız işçileri, komünistleri
ve sosyalistleri, tüm emekçilerin yaşamsal çıkarlarına uygun
olan bu davayı gerçekleştirmekle, Fransız işçi hareketini

kapitalist Avrupa ülkelerinde yeniden ön plana çıkarıyor, yönetmen durumuna yükseltiyor, komünistlerin yarasık evlatları olduklarını, Paris Komünü'nün şanlı vasiyetlerini kalplerinde taşıdıklarını, yaşama geçirmekte olduklarını gösteriyor. (Coşkun alkışlar. Herkes ayağa kalkar. "Hura!" sesleri. Dimitrov yoldaş prezidyuma döner ^{Jan Jan} ve salonda bulunanlarla birlikte Thores yoldaşı ve prezidyunda yer alan öteki Fransız yoldaşları alkışlar.)

Fransız Komünist Partisi ve Fransa, proletaryası, faşizme karşı savaşında proletarya tekcephesini uygulayarak, kongremizin bütün ülkeler işçileri için olağanüstü önemli kararlar almasına yardımda bulunmakla kıvanç duyabilirler.

Ne var ki, Fransada yapılanlar henüz ilk adımları oluşturmuyor. Kongremiz, yakın yıllarda uygulanacak olan taktik hattı belirlerken, doğal olarak sadece bu deneyi kaydetmekle yetinmedi, daha ileri gitti.

Biz komünistler, sınıfsal parti, proletarya partisiyiz. Ama proletaryanın öncüsü olarak, proletarya ile faşizme karşı savaşım da çıkarları olan öteki emekçi sınıflar arasında ortak eylemler örgütlemeye hazırız. Biz komünistler, devrimci bir partiyiz. Ama faşizme karşı savaşım veren öteki partilerle de eylembirliği yapmaya hazırız.

Biz komünistler, bu sınıfların ve partilerin hedeflerinden farklı nihai hedefler izliyoruz, ama kendi hedeflerimize ulaşmak için savaşım yürütürken, bir yandan faşizmin konumlarını zayıflatan ve proletaryanın konumlarını sağlamlaştıran yakın ödevlerini gerçekleştirtilmesi uğrunda ^{aktak} savaşına da hazırız.

Bizim savaşım yöntemlerimiz öbür partilerin yöntemlerinden farklıdır, ama faşizme karşı kendi yöntemleriyle savaşım veren komünistler, öbür partilerin savaşım yöntemlerini ne kadar yetersiz bulurlarsa bulunsunlar, gerçekten faşizme karşı yönelik oldukça bunları destekleyeceklerdir.

Biz bütün bunları yapmaya hazırız, çünkü burjuva demokrasi-

I

petit
Alman Komünist Partisi delegelerinden Veber yoldaş kürsüye çıkıyor ve Dimitrov yoldaşa bir albüm sunuyor. Sonra şunları söylüyor:

"Dimitrov yoldaş, Alman Komünist Partisinin temsilcileri adına, sana, Alman devrim savaşçılarının kahramanlıklarını öyküleyen bu kitabı sunuyorum. Sen, Leipzig yargılamasında verdiğin savaşınla ve daha sonraki tüm eyleminle, Alman Komünist Partisine ve Alman anti-faşistlerine yürüttükleri savaşında örnek oldun. Bu kitap, senden örnek alan, özgürlüklerini, sağlık ve yaşamlarını devrim davasına adanmış Alman proleter savaşçılarının bu kahramanlık destanı, sana armağan olsun!"

Dimitrov yoldaş albümü alıyor ve Veber yoldaşı kucaklıyor. Coşkun alkışlar, "Hurra!" sesleri ve delegelerin kutlama haykırırları.

II

Bu kongrenin, barışın korunması uğrunda, emperyalist savaş tehlikesine karşı savaşın kongresidir.

Biz şimdi bu savaşımı yeni açıdan ortaya koyuyoruz. Kongremiz, emperyalist savaşlara yasal açıdan bakmıyor, eski sosyal demokratik görüşlerden kaynaklanan kaçınılmazlık görüşünü kesinlikle reddediyor.

Emperyalist savaşların kapitalizmin ürünü olduğu, yalnız kapitalizmin yıkılmasıyla tüm savaşlara son verilebileceği

bir gerçektir, ama emekçi yığınlarının savaşın eylemleriyle emperyalist savaşa engel olabilecekleri de bir gerçektir.

Şimdi dünya 1914 yılında olduğu gibi değildir.

Şimdi yeryuvarlığının altında birinde utkusal sosyalizmin maddesel gücüne dayanan güçlü bir proletarya devleti bulunuyor. Sovyetler Birliği ^{arılır} ~~sadık~~ barışçıl politikası sayesinde savaş kundakçılarının planlarını birçok kez suya düşürmüştür. (Alkış-
lar.)

Bugün savaşa karşı yürütülen savaşında dünya proletaryası 1914 yılında olduğu gibi yalnız kendi yığinsel eylem silâhına sahip olmakla kalmıyor. Şimdi uluslararası işçi sınıfının savaşa karşı yürüttüğü yığinsel savaşım, Sovyetler Birliğinin devletsel etkisiyle, barışın en önemli koruyucusu olan kudretli Kızıl Ordusu ile bağdaşıyor. (Coskun alkışlar.)

Bugün, uluslararası işçi sınıfı, 1914 yılındaki gibi, yalnız burjuvaziyle bloklaşmış olan sosyal demokrasinin etkisi altında bulunmuyor. Bugün bir dünya komünist partisi olarak Komünist Enternasyonalî vardır. (Alkışlar.) Bugün sosyal demokrat işçi yığınları gözlerini Sovyetler Birliğine, onun barışçıl politikasına ve komünistlerle tekcepheye çevirmektedir.

Bugün sömürge ve yarı-sömürge halkları, kurtuluşlarına

Unitsiz bir dava gözüyle bakmıyorlar. Tam tersine, emperyalist kölecilere karşı kesin savaşıma gecenlerin sayısı giderek artıyor. Çin halkının savaşı ve Çin Kızıl Ordusu'nun yarattığı kahramanlık destanları bunu en iyi biçimde kanıtlamaktadır.

(Coşkun alkışlar. Tüm delegeler ayağa kalkar. Kutlama haykırısları yükselir.)

Ulusların savaştan nefretleri gittikçe derinleşiyor ve artıyor. Emekçileri emperyalist savaşların ^{mezarları} ~~barınaklarına~~ iten burjuvazi, kendi başını tehlikeye koyuyor. Şimdi, barışı korumak için yalnız işçi sınıfı, köylüler ve diğer emekçiler değil, ezgi altındaki uluslar ve yeni savaşlarla bağımsızlıkları tehlikeye düşen zayıf halkalar da savaşı veriyorlar. Giderek dünyanın yeniden paylaşılması sonucunda kayıba uğrayacaklarından korkan bazı büyük kapitalist devletler bile, belirli bir dönemde savaştan kaçınılmasında yarar görüyorlar.

İşte işçi sınıfının, tüm emekçilerin ve bütünüyle tek tek ulusların, emperyalist savaş tehlikesine karşı en geniş bir cephe meydana getirmeleri olasılığı buradan ^{kaynaklanmaktadır.} ~~gelmektedir.~~ Sovyetler Birliği'nin barışçı politikasına ve milyonlarca emekçinin barış iradesine dayanan kongremiz, ~~değil~~ ^{değil} yalnız komünist öne'nün, aynı zamanda tüm uluslararası işçi sınıfının ve bütün ul

lar halklarının en geniş savaş aleyhtarlığı cephesinin yaygın-
 lastirilmesi perspektifini bulup ortaya çıkardı. Faşist ve empe-
 ryalist savaş kundakçıları yakın gelecekte yeni bir emperyalist
 savaşın yangını çıkarabilecekler midir, yoksa ^{güçlü} savaş aleyhtarlığı
 cephesinin ^{güçlü} baltası onların direklerine kadar kanlı ellerini kesecek midir?
 Bu, sorunun yanıtı sözkonusu dünya savaş aleyhtarlığı cephesi-
 nin gerçekleştirilmesi ve eyleme geçirilmesi derecesine bağlı-
 dır.

Kongremiz, işçi sınıfının birliği kongresi, proletarya
 tekcephesi uğrunda savaşın kongresidir.

Biz, proletarya tekcephesinin gerçekleştirilmesi yolunda
 sosyal demokrat liderlerin gerici kesimi tarafından çıkarılacak
 güçlükleri kolayca yenilebileceğimiz hayaline kapılmıyoruz. Ama
 bu güçlüklerden korkmuyoruz, çünkü milyonlarca işçinin iradesini
 yansıtıyoruz, çünkü tekcephe için savaşın yürütmele proletarya-
 nın çıkarlarına en iyi biçimde hizmet ediyoruz, çünkü proleta-
 rya tekcephesi, faşizmin ve kapitalist düzeni alacağı etmenin
 ve emperyalist savaşlara set çekmenin enin yoludur.

Biz bu kongrede sandikal birlik bayrağını yükseklerde
 dalgalandırdık. Komünistler Kızıl sandikaların ne pahasına
 olursa olsun kendi bağlarına yaşamaları için direnmiyorlar. Ne

[illegible]

дешёвое во двуглазном камешке. (Altklar.) De eger,

ИНИЦИЈАЛНОЕ ПОЛЕ ИЛИ ПЕРВЫЙ СЛОВО НЕ ПУСКАЕТСЯ В РАБОТУ

1. The following information was obtained from the records of the Department of the Interior, Bureau of Land Management, regarding the land owned by the United States in the State of Alaska:

—esto demuestra perfectamente que el agua es un elemento esencial para la vida humana.

ment's also be, around the party's delegates and members, but

-gaining at least fivefold per year

(1941) and the following year.

sentinel to police during summer of the nineteenth last

FOUNTAIN, '1929 TSELBUON ~~WETLANDS~~ ASSOCIATION, 425 'WETLAND' 1974

de koninkrijk, beschermde in dierzelven

(* 121314) * Informing students

ер өлүмтүлөөнөр итиртокчөмөң тóбт тóтмэлөр ишд. жылдыкың тóсөңдү

...und die ...

созданной демократической конституции, и введённой в действие

proletariats of Russia. In Russia the

[illegible]

~~Konsultation des Sachverständigenrates~~

DATE RECD BY: 10/10/10

• ΗΤΟΤ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΕΑ ΔΕΙΞΟΥΝΤΟ ΣΤΟ ΜΗΛΟΣ ΤΕΤΡΑΤΕΛΕΣ

REKISTRIERTE BEWERTUNG DER ANFORDERUNGEN AN DIE VERFAHRENSSCHREIBUNG

ВНЕШНЕГО РАБОТНИКА ЗАДАЧА РАБОТЫ ТАКЖЕ ОБОБЩАЮЩАЯ РАБОТА

çeşitli akınlardan olan işçi örgütleri, kongremizde alınan kararları tüm dünya proleterleriyle gerçekten görüşebilme özgürlüğüne sahip olsalardı, hiç kuşkusuz, yoldaşlar, burada sizin böylesine oybirliğiyle onayladığınız kararlar işçiler tarafından desteklenecekti.

Ve bu durum, biz komünistleri, kongremizin kararlarını ~~güncele~~ gerçekten tüm işçi sınıfının bilgisine sunmak için gereğini yapmakla yükümlüyor. Kararları burada onaylamış olmanız yetmiyor. Bunları komünist partilerinin üyeleri arasında yaymamız da yetmiyor. Biz İkinci Enternasyonal partilerine ve Amsterdam ^{sentika-} ~~Marxist~~ ^{lar} Birlikleri Enternasyonaline giren işçilerin, diğer politik akımlar örgütlerine giren işçilerin, bu kararları bizimle birlikte görüşmelerini, pratik önerilerde bulunmalarını, eklemeler yapmalarını, bunların nasıl en iyi biçimde yaşama geçirilebileceğini düşünmelerini ve elele vererek bizimle birlikte gerçekleştirmelerini istiyoruz.

Kongremiz, Komünist Enternasyonaline taktik bakımdan yeni yön veren bir kongreydi.

Kongremiz, uluslararası işçi hareketinin tüm deneyi ve her şeyden önce Büyük Ekim Devrimi'nin utkularıyla doğrulanan sarı Marxizm-Leninizm konumunda sapasağlam yer alarak, Komün

Enternasyonalî'nin taktik yönergelerinde, değışen dünya durumuna göre, canlı Marksizm-Leninizm ruhunda ve bu canlı Marksizm-Leninizm yöntemi yardımıyla düzeltmeler yaptı.

Kongre, tekcephe taktiğini yeni biçimde uygulamayı kesinlikle kararlaştırdı. Kongre, sadece proletarya diktatörlüğü ve Sovyet egemenliği sloganlarının genel propagandasıyla yetinmemizi, ülkenin tüm iç ve dış politik sorunlarıyla, işçi sınıfının, halklarımızın ve uluslararası işçi hareketinin yaşamsal çıkarlarına ilişkin tüm güncel sorunlarla ilgili olarak somut, etkin ve bolşevikçe bir politika yürütmemizi ısrarla istiyor. Partilerin tüm taktik adımlarının somut gerçekliği anlayışla çözümlenmeye dayanmasında, sınıf güçleri oranının ve geniş yığınların politik düzeyinin dikkate alınmasında ısrar ediyor. Belirli bir anda komünist partilerinin gerçekten bolşevikçe bir yığinsal politika izlemelerini en büyük ölçüde engelleyen sekteçiliğin tüm kalıntılarıyla komünist hareketi pratiğinden kesinlikle sökülüp atılmasını istiyor.

Bu taktik hattı uygulama kararlılığından ve bu yolun partilerimizi büyük başarılarla ulaştıracağı inancından esinlenen kongremiz, bir yandan sözkonusu bolşevik hattını uygulamanın pratikte her vakit pürüzsüz, yanılışsız, sağa veya "sol"a tek

tek sapmalar, ya kuyrukta kalanlara ayak uydurmalar, ya da sektece izole duruma düşmeler olmaksızın geçemeyeceğini de gözden kaçırmıyor. Bunlardan "genellikle" hangisinin başlıca tehlike olduğu sorunu üzerinde tartışma yalnız skolastiklere yararır. Hangi tehlike kongremizce saptanan hattın belirli anda ve belirli bir ülkede uygulanmasına, komünist partilerinin doğru bir yığinsel politika açındırmalarına daha çok engel oluyorsa, o tehlike daha büyük ve daha korkunçtur. (Alkislar.)

Komünizm davesının çıkarları, sapmalara karşı soyut değil, somut olarak savaşın yürütülmesini, başgösteren zararlı eğilimlere kararlı bir direniş gösterilmesini ve yanlışların vakitlice düzeltilmesini gerektiriyor. Sapmalara karşı gerekli somut savaşının özel nitelikli bir spor haline getirilmesi, sözde ^{ya} sapınçlar ve sapınlar aranması, çok yersiz ve zararlı bir aşırı çabadır. Parti pratiğimizde yeni sorunlar ileri sürme girişimini geliştirme yönünde her bakımdan yardımcı olmalı, parti eylemiyle ilgili sorunların etraflıca incelenmesini kolaylaştırmalı ve hareketin pratik sorunlarıyla ilgili olarak parti üyelerinin dile getirdikleri her kışkıruya veya yapılan eleştirel uyarıya bir sapınç diye nitелеmekte acele etmemeliyiz. Yanılgıya düşme yoldasının hatasını herhalde düzeltmek için elimizden geleni

yaşamla ve sadece yarıllıklarında ayık dıroyenler, partinin
 örgüt dızenini bozurları emenlerce harpelenmelidir.

İşçi sınıfının birlikt için sarvışın yarıllar olzler, parti-
 lerininin to birliktı atınzda çok daha büyük bir enerjile, çok
 daha uzlaşmazlar olzler sarvışozuzuz. Seftleriminde gruplar ve

grupların yetenlişleri olamaz. Seftleriminzın softlar birliktin
 hangi türden olzere olsun, gruplaktla bozmaya gelışen herkeş,
 bozmerik disiplinlinin to denek olduğunu kendı sırtında hissedo-
 ceftir. Bu vırda bu partide, örgütlenimin dıstıyın gıg durmıdan,
 yarıllıkların açtıkı yarıllardan ve kılvol dıymamın indirıktı daz-
 belerden yetenlişlererek gruplarının yarıllarını uytulamazya gelışen
 ve kendı gruplarının olzamlarına göre hareket eden elemanlar
 bunı bir uytarı sarvışıldazlar. (Altıslar.) Parti her seyin
istilmedektir! (Goskun alıslar.) Partinin bolşevik bütünlüğünün

görebodetınız gibi korunmalıdır. Bolşevizminin başta gelen en ylık
yasası budur!

Kongremiz, bolşevikçe tealeştirtı kongresel, Komünist Inter-
 nasyonal Yönetiminin ve seksiyonlarının saftlamıştıktına kongresel-
 dir.

Biz saftlamızda varolan yarıllık, sayıfılık ve kusurları
 açlıkca östetmekten korkmıyozuz, çimki devrimci bir parti olarak,

93 1508/11 penh

gelişmesini engelleyen her şeyi reddettiği takdirde serpilip boy atacağını, ödevlerini yerine getireceğinin bilincine varan bir partiyiz.

Ve kongrenin, kendini beğenmiş sekterliği, şematizmi, basma- kalıpcılığı, düşünce haylazlığını, yığınları yönetmede parti yöntemlerinin kullanılmasını amansızca eleştirmesi, bütün bu önemli iş, tek tek ülkelerde, tüm partilerde, hareketimizin tüm halkalarında hiç eksiksiz sürdürülmelidir, çünkü bu iş kongre kararlarının yaşamda doğru biçimde uygulanabilmesinin en temelli önkoşullarından biridir. (Alkışlar.)

Kongre, Yürütme Komitesi'nin eylem raporu üstüne aldığı kararla, hareketimizin operatif yönetimini seksiyonlarda yoğun- laştırmayı öngörüyor. Bu karar bizi kadrolar yetiştirme ve eğit- mekle, komünist partilerini gerçek bolşevik yönetmenler sağlaya- rak pekiştirmekle yükümlüyor. Bununla, partilerimiz, Komünist Enternasyonalî'nin kongreleri ve Yürütme Komitesi plenumları tarafından alınan kararlara dayanarak, beklenmedik değişmeler karşısında komünist hareketin politik ve taktik ödevlerini vakit yitirmeden, kendi başlarına çözebileceklerdir. Kongre, yönetim organlarının seçiminde, Komünist Enternasyonalî için kongrenin yeni ilkesel görüş ve kararlarını salt disipline

uyuma duygusuyla değil, derin bir kanaatle kabul eden, bunları yaşama geçirmeye hazır ve erkli kişilerden oluşan bir yönetim kurulu oluşturma çabası göstermiştir. (Alkışlar.)

Bunun gibi, kongre tarafından alınan kararların her ülkede doğru uygulanması da sağlanmalıdır. Bu da her şeyden önce gerekli denetimin sağlanmasına, kadroların dağıtımına ve yönlendirilmesine bağlı olacaktır. Biz bunun kolay iş olmadığını biliyoruz. Kadrolarımızın bir bölümünün bolşevik ya da sosyal politikaya deneyi temeli üzerinde değil, öncelikle genel propaganda temeli üzerinde eğitildiği göz önünde tutulmalıdır. Kadrolarımızın yenilenmelerine, yeni ruhta, kongre kararları ruhunda eğitilmelerine yardımcı olmak üzere elimizden geleni yapıyoruz. Ne ki, eski tulum- ların yeni saraba yetemediği görüldüğüce vakitlice gereken sonuçlar çıkarılmalı, yeni sarap eski tulumlara daldurularak bozulmamalı, eski tulumlar yenilenmelidir. (Canlılık. Alkışlar.)

Yoldaşlar, devrimsel perspektife ilişkin büyük büyük lafları raporlardan çıkardığınız gibi kararlardan da kasıtlı olarak ettik. Ama bunu, devrimsel gelişme temposunu değerlendirme noktasına oranla daha az iyimserlik dayanağımız olduğundan değil, bolşevik etkinliği yerine devrimsel palavralara başvurma eğiliminden, ya da perspektifi değerlendirmede yararsız ve

boşuna tartışmalardan partilerimizi korumak için yaptık. Biz kendiliğinden-gelmeliğe her ne biçimde olursa olsun belbağlamaya karşı kararlı bir savaşım yürüterek, devrimin gelişim sürecini birer gözlemci olarak değil, bu sürece etkinlikle katılan kimse-ler olarak gözetliyor ve hesabımızı ona göre yapıyoruz. Devrim davası için savaşan bir parti olarak, hareketin her aşamasında, devrimin yararına olan ve belirli bir aşamanın somut koşullarına cevap veren ödevleri yerine getirerek, geniş emekçi yığınları-nın politik düzeyini hesaba katarak, proletarya devriminin etküsü için gerekli öznel önkoşulların meydana gelmesini en uygun biçimde hızlandırıyoruz. (Alkışlar.)

Marks "her şey olduğu gibi kabul edilmeli, yani devrim davasını değişen durum ve koşullara göre savunmalıyız"^{K)} der. İşte işin özü budur. Bunu hiç bir zaman umutmamalıyız.

Yoldaşlar! Bu dünya kongresinin kararlarını yığınlara ulaştırmamız, yığınlara açıklamamız, yığınların eylem kılavuzu olarak uygulamamız, tek sözle bunu milyonlarca emekçinin can ve kan davası haline getirmemiz gerekiyor!

^{K)} Marks. ^{ve Engels} Kuzeyman'a mektuplar. 23 Ağustos 1866. Bütün yapıtları, c. XXV, s. 475.

Bu kararların uygulanmasını sağlayabilmek için, yörelerde işçilerin girişimini, komünist partisi taban örgütlerinin ve işçi hareketlerinin girişimlerini her yerde elden geldiğince artırmalıyız.

X

Devrimci proletaryanın temsilcileri, buradan, biz komünistlerin, işçi sınıfının, işçi hareketinin yazgısından ötürü, her halkın yazgısından, tüm emekçi insanlığın yazgısından ötürü sorumluluk taşıdığımıza dair sarsılmaz bir kanı ile ülkelerine dönmelidirler.

Dünya, işçi elleriyle kurulan bu dünya, toplumdaki asalakların ve anaforcuların değil, bizimdir, işçilerindir. Kapitalist dünyanın şimdiki idarecileri geçici kimselerdir.

Dünyanın gerçek efendisi, yarınki efendisi proletaryadır.

(C oskun alkışlar.) Ve proletarya kendi tarihsel haklarını kazanmalı, her ülkede, bütün dünyada iktidar dizginlerini eline almalıdır. (Alkışlar.)

Biz Marks'ın, Engels'in ve Lenin'in öğrencileriyiz. Biz yüce öğretmenlerimizin yaraşık öğrencileri olmalıyız. (Alkışlar

... Milyonları bulan politik ordumuz, tüm güçlükleri yene-

rek, tüm setleri gitgide aşarak, kapitalizmin kalesini yıkmakla,
bütün dünyada sosyalizmin utkusunu kazanmakla yükümlüdür ve
bunun üstesinden gelecektir. (Coşkun alkışlar.)

Yaşasın işçi sınıfının birliği!

Yaşasın Komünist Enternasyonalî'nin VII. Kongresi!

(Coşkun alkışlar ve onay haykırışları. Orkestra tüm delege-
lerin söylemeye başladıkları Enternasyonal Marşını çalar...)

"Komünist Enternasyonalî" dergisi,
No 23-24, 20 Ağustos 1935, s. 5-11,
Bütün yapıtları, c. 10, s. 177-192.

EYLÜL AYAKLANMASI'NIN
12. YILDÖNÜMÜ MÜNASEBETİYLE

Değerli yoldaşlar,

Şanlı Eylül Ayaklanmanızın ^monikinci yıldönümünü sizinle beraber, aranızda kutlama olanağı bulamadığım için, Bulgaristan proletaryası ve emekçi köylülerinin bu kahramanlık epope'sine katılanlara kardeşçe bolşevik selâmlarımı gönderiyorum.

Bundan iki yıl önce, Eylül Ayaklanmasının 10. yıldönümüne raslayan 23 Eylül 1933 günü Leipzig mahkemesinde ilk sorguya çekildiğim zaman, o özgün dünya kürsüsünden kahraman Eylül Ayaklanması'nın bayrağını dalgalandırma ve Bulgaristan'da faşizme karşı savaşan kardeşlerimizle dayanışmamı belirtme fırsatından yararlanırken, itiraf ederim ki, bir yandan hem kendim, hem de partimiz için belirli bir vicdan azabı, aradan on yıl geçmiş olmasına karşın, Eylül Ayaklanmasını, bu "Bulgaristan 1905 yılı"nı henüz temelli biçimde incelememiş, bu zengin olumlu ve aynı zamanda olumsuz dersler hazinesinden parti-nin ve yığınların eğitilmesi ve Bulgaristanda gerçek bir utkusal Eylülle zemin hazırlanması için gereken ciddiyetle yararlanmamış

olmamızın azabını duydum.

Bazı gevşek parti yönetmenlerinin ve "dar"lara ^{x)} karşı çalgınca bir çabayla savaşıma kalkışanların anti-bolşevik tutumları sonucu olarak ve Eylül Ayaklanmasının incelenmesi ve bolşevikçe aydınlatılması için pek az bir şey yapmış olan bizlerin, Eylülcü militanların suçu yüzünden, şehit düşen binlerce savaşçının parlak anıları, kahramanlık ve özveri örnekleri, Eylül Ayaklanmasının çok büyük olumlu deneyi ve başlıca zayıflıkları, şimdiye kadar, partimizin, işçi hareketinin ve proletaryaya ile emekçi köylüler arasındaki savaş bağlaşıklığının yaşamsal çıkarlarına uygun bir biçimde değerlendirilmiş değildir.

Bu önemli ödev, partimizin önünde hâlâ duruyor ve bir an önce yerine getirilmesi gerekiyor.

Eylül Ayaklanmasının olumlu ve olumsuz zengin deneyinden ders almalıyız; partimizi ve özellikle Bulgaristan işçi sınıfının ve emekçi köylülerinin genç kuşaklarını Eylülcü ruhta, proletaryaya ile öteki emekçi yığınları arasında sınıf düşmanına ~~karşı~~ karşı savaşın bağlaşıklığı ruhunda eğitmeliyiz. Hepimizin partimizin ve tüm Bulgar emekçi halkının haklı olarak kıvanç

x)

Dar sosyalistler.

duyduğunuz kahraman Eylül Ayaklanmasının gerçekten yarasız

öğünde kutlanmasız işte bu anlamı taşımaktadır.

Moskova, 23 Eylül 1935.

G. Dimitroff

Bütün yaptıkları, c. 10, s. 194-195.

BKP Kayıtları, 1945.

"Partide Dönüş" başlıklı broşürden.

ANTI-FAŞİST GENÇLİĞİN
BÜTÜN GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİRELİM

Komünist Gençlik Enternasyonalı Altıncı
Kongresi'nin açılışında verilen söylev

25 Eylül 1935

Yoldaşlar! Size Komünist Enternasyonalı Yürütme Komitesi'nin
hararetili selâmlarını getiriyorum (Coskun alkışlar)...

Güç ve uzun yolunuz üzerinde karşılaştığınız tehlikelerin
hiç biri, hiç bir faşist ve polis kordonu, enternasyonal, kardeş-
lik topluluğu ailemiz içinde genç emekçiler kuşağı güçlerinin
birleşmesi sorunlarını görüşmek üzere kızıl proleter başkentinde
toplanmanıza engel olamadı.

Kongreniz, devrimci gençlik, güçlülük ve ^{dinçlik} ~~sindelik~~ kongresi-
dir. Emekçi gençliğin davası uğrunda savaşım veren en iyi ve
yetkin nice savaşımçıyı bir araya topluyor!

Ben, daha yaşlı devrimci kuşak adına, sizin kişiliğinizde,
tüm dünya ülkeleri emekçi sınıflarının şanlı genç muhafızlarını
kivanc ve sevgiyle selâmlıyorum! (Coskun alkışlar.)

Yoldaşlar, şimdi toplanmış olduğumuz bu salonda, bir ay önce, Komünist Enternasyonalî'nin VII. Kongresi çalışmalarını tamamlamış bulunuyor.

sin. dahiyane
Komintern Kongresi, Marks-Engels-Lenin öğretisini kılavuz edinerek, uluslararası işçi hareketinin tüm ana sorunlarını etraflıca görüştü; hareketin bölünmesine, sömürücü ve ezgicilere, faşizme ve savaşa karşı savaşım vermek üzere emekçilerin güçlerinin bir araya toplanması yollarını belirledi. Emekçilerin sınıfsal savaşımında utkunun, gençlik hareketinin düzgün ve başarılı gelişimine, onun yığinsal atılımına bağlı olduğunu gayet iyi anlayan Komünist Enternasyonalî Kongresi uluslararası devrimci hareketin en önemli sorunlarından biri olan gençlik hareketi üzerinde özel bir dikkatle durdu.

Devrimci gençliğin en iyi savaşımçıları canavarca yokeden faşizm, aynı zamanda kendi çürük demagojisini geniş gençlik yığınlarının psikolojisine uyarlamak, gençlerin giderek artan savaşımci etkinliğinden yararlanarak kendi gerici maksatlarına erişmek ve gençliği ölüp gitmekte olan kapitalizmin dayanağı haline getirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Faşist erk, emekçilerin genç kuşağını bütün haklardan yoksun bırakarak tüm gençliği militarize ediyor ve onları bir

iç savaşta olduğu gibi, bir emperyalist savaşta da finans sermayenin uslu köleleri olarak yetiştirmeye caballıyor.

Faşizme, İtalyan faşizminin Habesistan'a karşı hazırladığı saldırı ve Alman faşizminin gitgide artan saldırganlığı ile ilgili olarak özellikle yoğunlaşan emperyalist savaş tehlikesine nasıl karşı koyabiliriz?

Biz bunlara, tüm anti-faşist güçlerin birliğiyle ve her şeyden önce genç emekçiler kuşağının güçbirliğiyle, işçi sınıfının kendi çıkarları ve davası uğrunda yürüttüğü savaşında gençlerin oynadıkları rolün ve gösterdikleri etkinliğin binlerce kez artmasıyla karşı koyabiliriz ve koymalıyız.

Komünist Gençlik Enternasyonalı Kongresi'nin tüm eylemi bu en yakın temel hedefi gerçekleştirmeye yöneltilmelidir. (Alkışlar.)

Şimdiye kadar edindiğiniz deneyden yararlanarak ve Komünist Enternasyonalı VII. Kongresince alınan kararlara dayanarak, burada, hareketimizin en önemli sorununu, yani faşist olmayan tüm gençliğin güçlerini ve her şeyden önce işçi gençlerin güçlerini birleştirme sorununu, ^u sosyalist gençlikle birlik sağlanması sorununu doğru biçimde çözme yollarını bulabileceğinizi umuyorum.

Ama komünist gençlik birlikleri, eskiden olduğu gibi, saf larını komünist gençlik partileri biçiminde örgütlemeye çalışı-

lar ve eskisi gibi sekterce, yığınlardan yalıtlanmış, kapalı bir hayat yaşamakla yetinirlerse, siz bu dediğimiz sorunu çözemezsiniz.

Tüm anti-faşist gençlik, kendi güçlerinin bir araya toplanmasında ve örgütlenmesinde yarar görmektedir. ^{Yedazlar} Bundan ötürü, sizler, kapitalist ülkelerde emekçi gençlerin yaşamsal çıkarlarına yabancı olmayan yeni tipten yığinsal gençlik örgütleri meydana getirmeyi, partiyi kopye etmeksizin gençlerin tüm çıkarları uğrunda savaşım yürütmek, gençleri sınıf savaşımı, proletarya enternasyonalizmi ruhunda, Marksizm-Leninizm ruhunda eğitecek örgütler meydana getirmeyi sağlayacak olan çalışma yolları, biçim ve yöntemleri bulmakla yükümlüsünüz.

Bu iş, kongrenizden, komünist gençlik birlikleri çalışmalarının en ciddi biçimde gözden geçirilmesini ve yeniden değerlendirilmesini istemektedir. Komünist gençlik birliklerinin gerçekten yeniden örgütlenmesi için, yığinsal çalışmaların açındırılmasına, tekoophenin ve gençlik birliğinin gerçekleştirilmesine engel olan her şeyin cesaretle ortadan kaldırılması için bunu yapmak gerekiyor.

Komünist Gençlik Enternasyonalî'nin, bütün eylemini, emekçi gençliğin tüm sendikâal, kültürel, eğitimsel, sportif örgütleri-

ni, tüm devrimci, ulusal-devrimci, ulusal-kurtuluşçu ve anti-faşist gençlik örgütlerini faşizme ve savaşa karşı, genç kuşağın haklarını savunma savaşını vermek üzere bir araya getirerek bütünleştirebileceği biçimde ayarlayacağını umuyoruz.

Fransa'da ve Birleşik Amerika'da, genç yoldaşlarımızın, başarıyla gelişen yığinsal gençlik tekebbesi hareketine etkinlikle katıldıklarını ve bu alanda artık çok umutlandırıcı sonuçlar elde ettiklerini büyük bir sevinçle kaydediyoruz. Komünist Gençlik Enternasyonalî'nin tüm seksiyonları Fransız ve Amerikan yoldaşlarımızın bu deneyinden ibret almalıdırlar. (Alkışlar.)

Artık birçok ülkelerde komünist ve sosyalist gençler arasında giderek daha sıkı bir yakınlaşma görülmektedir. Komünist Gençlik Enternasyonalî'nin bu kongresine İspanya komünist gençlik temsilcileriyle yanyana İspanya sosyalist gençleri temsilcilerinin de katılmakta olmaları bunun açık bir örneğidir. (Alkışlar.)

Demek oluyor ki, yoldaşlar, sosyalist gençlikle birleşme ve onunla ^{ile}birlikte ^mkurma ve tek örgütler oluşturma yolunda cesaretle yürümelisiniz. Anti-faşist gençliğin bütün güçlerini birleştirme yolunda cesaretle ilerleyiniz!

Komünist Enternasyonalî Yürütme Komitesi emekçi gençliğin birleştirilmesi, yaşamsal çıkarlarının savunulması savaşımında

göstereceğiniz girişim ve etkinliği varlığıyla teşvik edecek ve destekleyecektir.

Kapitalist toplumun dayanılmaz yaşam koşulları içinde bıraktığı, hiç bir örgüte girmeyen veya sınıf düşmanının yönettiği örgütlerin üyesi olan kız ve erkek milyonlarca genç sizin kardeşlerinizdirler. Onları dirençli çalışmalarınızla sosyalizmden yana çekmeniz gerekli. Siz bu konuda harekete geçmek için komünist partileri ile sosyal demokrat partileri ve işçi sınıfının diğer örgütleri arasında birlik kurulmasını beklemeyiniz!

Cesaretli, bağımsız ve girişken olunuz! (Alkışlar.)

Siz şimdiki genç kuşağın en etkin, en özverili kesiminin kongresini gerçekleştiriyorsunuz. İşçi sınıfının saflarında büyüyen ve pekişen birlik amaçlı hareketten uzak kalamazsınız.

Tekcephe hareketini ve emekçi gençliğin tek örgütte birleşmesini desteklemek için, Sosyalist Gençlik Enternasyonalî'nin yaptığı gibi "yukarıdan" izin beklememelisiniz.

Komünist Enternasyonalî Yürütme Komitesi adına söylemek isterim ki, Komünist Gençlik Enternasyonalî'nin saflarında toplanan gençlik, tamamen bağımsız olarak kendi devrimci hareketini geliştirme ve bu hareketin sorunlarını çözme olanağına tamamen sahiptir ve sahip olacaktır. (Alkışlar.)

Gençlik Örgütlerinin saflarında yer alan komünistler, Örgütün kararlarını parti adına kumanda ederek değil, üyeleri inandırma yoluyla etkileyebilecek biçimde gelişebilmelidirler.

Burada, büyük Lenin'in Komünist Enternasyonalî ile gençler ve gençlik örgütleri arasındaki ilişkilere temel olan şu sözleri ni anımsatacağım:

"Sosyalizme, babalarının geçtikleri yoldan, aynı biçimde ve aynı koşullar altında değil, zorunlu olarak başka türlü yaklaşma durumunda olan gençliğe, yaşlılar ve ihtiyarlar kuşağı temsilcilerinin gereğince yanasmayı beceremedikleri sık sık görüldüyor. Bu nedenle, gençlik birliğinin örgütsel bağımsızlığını kayıtsız şartsız desteklemeliyiz; ve bunu, yalnız söz konusu bağımsızlıktan oportünistlik korktukları için değil, işin özlüğü açısından yapmalıyız. Çünkü tam anlamıyla bağımsız olmayan gençlik ne kendi arasından iyi uzmanlar yetistirebilir, ne de sosyalizmi ilerletmeye hazırlanabilir."^{*}

Yoldaşlar, bilgilerinizi artırmanız, savaşım içinde öğrenmeniz gerekiyor!

Bütün pratik gündelik eyleminizi Marksizm-Leninizmin temel kaynaklarını derinden derine öğrenmekle bağdaştırmalısınız, çünkü devrimci teori olmadan devrimci pratik olamaz.

Faşizme karşı, kapitalizme karşı yetkin, direşken ve yürekli savaşınccılar olmalısınız! (Alkışlar.)

^{*}

Lenin. Gençlik Enternasyonalî. Bütün yapıtları, c. XIX, s.29!

İnsanlığın kapitalizm boyunduruğundan kurtuluşu bayrağını,

Komünist Enternasyonalî'nin bayrağını yükseklerde tutmalısınız!

(Coşkun alkışlar.)

Tüm dünya emekçilerinin genç kuşağını bu bayrak etrafında birleştirmelisiniz! Bu en yüce utkuların bayrağı artık yeryuvarlığının altıda bir kesiminde dalgalanmaktadır ve bütün dünyada da utku kazanacaktır!... (Herkes ayağa kalkar. Coşkun alkışlar.)

"Komünist Enternasyonalî",

No 28-29, Ekim 1935, s. 9-13.

G. Dimitrov, "Gençlik hakkında", Sofya, 1946, s. 36-41.

Bütün yapıtları, c. 10, s. 196-202.

18)
SOSYALİST İŞÇİ ENTERNASYONALI'NE ÇAĞRI

Komünist Enternasyonalî Yürütme Komitesi'nin
Sosyalist İşçi Enternasyonalî'NE Sekreteryası'na
telgrafı

Moskova, 7 Ekim

Birkaç günden beri Afrika'da bir savaş yapıyor. Uluslararası işçi sınıfı, Alman faşizminin iktidara gelmesine engel olamadığı gibi, bu savaşı durdurmayı da başaramad^d, çünkü işçi örgütleri birlik göstermedi ve elbirliğiyle eyleme geçmediler. Bu yüzden, işçi sınıfı, savaş kundakçılarına karşı tüm barışsever sınıfları ve halkları ayaklandıracak güçlü bir halk hareketi açındırma ve savaşa karşı açılmaz bir set çekme olanağı bulamadı.

Biz, 25 Eylül 1935 tarihinde, yani savaş hareketinin başlamasından 8 gün önce, Sosyalist İşçi Enternasyonalî Sekreteryası'na bir telgrafla başvurduk. Her iki enternasyonal temsilcilerinin derhal bir araya gelerek, sizin enternasyonaliniz ve bizim enternasyonaliniz tarafından öngörülen barışı koruma önlemlerinin iyi biçimde ortaklaşa uygulanması işini görüşmelerini önerdik.

Bundan sonra, Sosyalist İşçi Enternasyonalî Sekre^{eri,}tası, bizde, SİE Yürütme Komitesinin önerimizi görüşeceğini bildirdi. Ne var ki, Sosyalist İşçi Enternasyonalî'nden bugüne dek olumlu bir yanıt almış değiliz.

İki Enternasyonal arasında eylembirliği konusunda anlaşmaya varılamamış olması, hiç kuşkusuz, faşist savaş kundakçılarına açık hareketlere geçme cesareti verdi. Şimdiye kadar pek çok fırsat kaçırmış olduğumuz için, şu anda hem biz, hem de sizler, askersel hareketleri durdurmak, savaşın yeryüzünde diğer bölgele- re yayılmasını önlemekle her zamankinden daha çok yükümlüüz. Başlayan savaşı durdurmak üzere savaşın için eylembirliği sağla- ma girişiminde her ne biçimde olursa olsun daha öte gecikme bir felâket olur. İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin bütün güçlerini bu çok ciddi anda birleştirmeyi hâlâ reddeden veya oyalayan, İtalya'nın Habesistan'a karşı başladığı savaş hareketinin durdu- rulması için elinden geleni yapmayan, savaşın dünyada diğer bölgelere yayılmasını ve yeni bir dünya salhanesine dönüşmesini önlemeyen ^{en} ~~herkes~~ ^{işçi elinden gelen savaşı harekâtı olmayan herkes,} dünya proletaryası karşısında tarihsel bir so- rumluluk yüklenmektedir.

Barişin yararına, gerek bizim saflarınızda, gerekse sizin saflarınızda yer alan, savaşa ve faşizme karşı savaşım vermek

için eylembirliğı yapılmasını isteyen milyonlarca işçi adına,
Sosyalist İşçi Enternasyonalî'nin 3nortimize olumlu yanıt vermesi
gerekliğini bir kez daha vurgulayarak yineliyoruz.

Belirlediğimiz delegasyonun şu anda Paris'te bulunduğunu ve
görüşme beklemekte olduğunu bir kez daha bildiriyoruz. Görüşme
yeri ve vaktini "Humanité" gazetesî idarehanesinde Kaşen yoldaşa
bildiriniz.

Komünist Enternasyonalî Yürütme Komitesi adına:

Georgi Dimitrov

"Rundschau", s. 55, 10 Ekim 1935.

Bütün yapıtları, s. 10, s. 203-204.

ROMEN ROLAN'IN

76. DOĞUM YILDÖNÜMÜNÜ KUTLAMA MESAJI

Moskova, 28 Ocak 1936

Yetmişinci doğum gününüzde, yüce adı faşist cezaevlerinde gürleyen Telman, Osiyetski ve Lüdvig Ren, Gramsci ve Teraçini, Rakosi ve Antikaynen, İtsekava ve kapitalist ülkelerde faşizmin ve gericiğin diğer binlerce tutsağı tarafından sevgi ve ümitle anılan; dünyaca ünlü yazar ve sanatçı; Sovyetler Birliğinin ve tüm dünya emekçilerinin sadık dostu; savaşa, faşizme ve gericiliğe karşı yorulmak bilmez savaşçı; kapitalist ezgi ve köleliğe kurban gidenlerin yılmaz savunucusu olan Size, en iyi dileklerimi sunarım.

Şahsen kendim de, Leipzig davasında sanık sandalyesine oturtulan komünistleri savunan, soylu sesinizin benim hayatımın da Alman-faşist cellatlarının elinden kurtarılması yönünde yaptığı kudretli etkiyi daima en derin şükran duygularıyla anımsatayım.

Elinizi hararetle sıkarken, Size bütün kalbimle sağlık,

dinçlik diler, gerek bundan sonraki yaratıcı çalışmalarınızda,
gerekse gericiiliğin, faşizmin ve savaşın kara güçlerine karşı,
barış, özgürlük, kültür ve sosyalizm parlak idealleri uğrunda
yürüttüğünüz yiğitçe savaşında tükenmez güçlü olmanızı temenni
ederim, değerli dostumuz!

G. Dimitrov

"Pravda" gazetesi,

sayı 28,29 Ocak 1936.

Bütün yapıtları, c. 10, s. 230.

BARİŞ ÜÇRÜNDA SAVAŞIM TEKCEPHESİ

1914 yılından beri dünya savaşı tehlikesi hiç bir zaman şimdiki kadar büyük olmamıştır. Ve tüm insanlığı korkutan bu felâketin önüne geçilmesi için olanca güçlerin seferber edilmesi gereksinimi de hiç bir zaman bu denli büyük olmamıştır. Bu nedenle her şeyden önce tehlikenin nereden ve kimlerden geldiğini, hangi ülkelere saldırı hazırlık yapıldığını açıklamamız gerekiyor.

Başgösteren savaşın salt Sovyetler Birliğini, veya daha çok bu ülkeyi tehdit ettiğini düşünmek doğru olmaz. Rhein bölgesinin Hitler ordusu tarafından zaptedilmesinin, Fransa, Belçika ve diğer Avrupa ülkeleri için dolaysız bir tehlike yaratmakta olduğu bir gerçektir. Yine bir gerçektir ki, Hitler'in en yakın yayılma planları Alman asıllı halk gruplarının yaşadığı komşu devletlerden toprak almaya yöneliktir.

Eğer Hitler bugün "Almanyanın egemenliği"nden söz ediyorsa, yarın "tüm Almanların egemenliği"nden söz etmeye başlayacaktır.

Bu slogan altında, Avusturyanın özümsemesini gerçekleştirmeye, Çekoslovakyanın bağımsız bir devlet olarak ortadan kaldırılması-

ni gerçekleştirmeye, Alsas-Loren ve Danzig eyaletlerini, Danimarkanın Güney kesimini, Memel'i vb. ele geçirmeye çalışacaktır. Bu anlaşılması kolay bir şeydir: Alman faşizmi için, ilk ağızda, "bütün Almanların ulusal birliği" sloganı altında komşu devletlerin topraklarını zaptetmek üzere orduyu harekete geçirmek ve ancak bundan sonra güçlü Sovyetler Birliğine savaş açmak çok daha kolay olacaktır. Rhein nehrinde takimat yapan Alman faşizmi, aynı zamanda şimdiki Polonya idarecilerinin kendisiyle ~~MAKINA~~ bağlaşma halinde bulunmasına karşın, Polonya halkının bağımsızlığını da tehlikeye düşürüyor.

Uzakdoğuya gelince, Japonya faşist militaristlerinin Sovyetler Birliğine karşı savaşa hazırlanmakta olmalarına ve bu maksatla Berlin'le anlaşmaya varmış bulunmalarına karşın, ilk dolaysız darbe, kuşkusuz, Çin halkına yöneltiliyor. Japonya artık Mançurya'yı işgal etti ve Çin eyaletlerini birer birer zaptetmeye başladı. Bununla birlikte, Japon emperyalizmi, tüm Asya halklarına ve bu arada Hindistan'a baş eğdirmeyi, Filipin'leri ve Avustralya'yı zaptetmeyi hedef tutuyor. Birleşik Amerika ve Büyük Britanya ile kesin savaşa hazırlanıyor.

O halde, Batılı uluslar, Avrupa ve Uzakdoğuda savaşı

kundaklayan faşistlerin kendilerini tehdit etmediği hayaline kapılarak uyanık davranmazlarsa, yazgısal sonuçlar yaratan bir yanılgıya düşmüş olurlar. Hele Almanyanın komşusu olan ülkeler halkları, kendi bağımsızlık ve özgürlüklerini savunma sorunu üzerinde ciddi olarak düşünseler gerektir.

Bilindiği gibi, emperyalist savaşın temel nedeni, kapitalizmin özlüğünde ve yayılma eğilimlerinde gizlidir. Ama şimdiki somut uluslararası durumda başgösteren savaşın kışkırtıcısı faşizmdir, yani emperyalizmin en saldırgan, en militarist güçlerinin sırlı yumruğudur.

Savaş tehlikesi bizi bugün böylesine dolaysız bir tehditle yüzüye getiriyorsa, bu durum Alman faşizmini iktidara ulaştıran yolu vaktinde tıkanmamış olmasından ileri geliyor. Kendi ülkesinde halk yığınlarına karşı iç savaş açarak egemenlik kazanan faşizm, yeryüzünde bütün ülkeler için doğrudan doğruya bir savaş tehlikesine dönüştü. Kendi ulusunu tutsaklayan faşizm, savaş kundağı elinde olarak, öteki halklara karşı saldırıya geçiyor.

Savaş tehlikesi, faşist saldırganın cezasız kalması durumu yaratılmış olmasından ötürü de alabildiğine arttı. Alman faşizminin savaş hazırlığı (genel askerlik hizmeti uygulamasına geçil-

most, hava ve deniz güçlerinin silâhlandırılması), kapitalist devletlerin sistemli olarak ödünler verdikleri ve İngiliz yönetici çevrelerinin dolaysız yardımlarda bulundukları koşullar altında yapılıyordu. Japonya'nın Çin topraklarına saldırısı ve İtalyanların Habesistana girmeleri karşısında Milletler Cemiyeti'nin kayıtsız kalması ve ikircim göstermesi saldırganın küstahlığını artırıyordu.

Ama Alman faşizminin ve Japon askersel çevrelerinin giderek artan saldırganlığı her şeyden önce ve her şeyden çok şundan ileri geliyordu: Uluslararası proletarya devsel gücünün bütün olanaklarından yararlanarak oybirliğiyle savaşıma geçmedi, tüm emekçileri ve tüm barış dostlarını savaşa karşı etrafına toplayarak güçlü bir cephe KİME kuramadı. Sosyal-Demokrat Enternasyonal ve Amsterdam Sendikalar Birliği yöneticileri gerici kesiminin savaşım tekcephesine karşı direnişi hâlâ kırılabilmiş değildir. Kendi burjuvazilerinin emperyalist politikasını destekleyen bu gerici liderlerin, proletaryanın savaşa karşı güçlerini birleştirerek başlı başına eylemlere geçmesini reddetmeleri ve barışın korunması için gereken her şeyin Milletler Cemiyeti tarafından yapılacağı düşüyle yağınları uyutmaları, proletaryanın savaşa karşı direnmesine engel oluyor ve kapitalist hükümetler üzer

deki baskısını felce uğratiyor.

Uluslararası proletaryanın barışı savunma savaşımında eylembirliğini suya düşüren aşıkâr gerici liderlerin yanısıra, savaşın önüne geçilmezlik ve barışın korunması olanaksızlığı yollu yazgısal görüşü yaygınlaştıran "solcu" palavracılar da eylem gösteriyorlar. Bunlar, savaşın temel nedeni kapitalizm olduğuna göre, bu sistem yaşadıkça savaştan kaçınmanın güya mümkün olmadığını, barışı koruma savaşımının boşuna ve anlamsız bir şey olduğunu savlıyorlar. Bu gibi kişiler, eğer düpedüz şarlatan değillerse, katmerli birer doktrinerden başka bir şey olamazlar. Onlar her edim başında savaşın azgın güçlerini görüyor, ama kudretli barış etkenlerinin ayırımına bile varmıyorlar.

Ardıcıl ve kararlı bir barış politikası izleyen Sovyetler Birliği - utkusal proletarya devleti -, bu barış etkenlerinden biridir. Öteki barış etkeni de kapitalist ülkelerin proletaryasıdır. Bunlar savaş kundakçilerine karşı barışı savunma davasında yönetici gücü oluşturmuyor. Köylü yığınları, tüm emekçiler, bütün kapitalist ülkelerde en geniş halk yığınları da barışın korunmasından yanadırlar. Bir dizi kapitalist devlet de bugün barışın korunmasında çıkar görmektedir. Faşizmin hüküm sürdüğü ülkeler halkları da, yeni bir salhane yaratılmasına kışkırtan-

ların idareciler tarafından teşvik edildiği ülkelerin halkları da savaş istemiyorlar.

Örneğin, İngiltere'de Bağımsız İşçi Partisi'nin palavracı doktrinerleri, savaş ve barış sorunu salt kapitalist hükümetlere bağılıymış gibi gösteriyorlar. Evet, eğer halk yığınları hükümetlerin elinde olağan birer piyon rolü oynasalardı ve kendi hükümetlerinin politikasına karşı barışı korumak için savaşın yürütmesolardı, bu böyle olurdu. Ama iş odur ki, halk yığınlarına hükümetlerin ellerinde tuttukları birer kukla gözüyle bakmak temelde doğru değildir. Eğer savaş yapılabilmek için ille kendilerine dayanılması gereken bu yığınlar hükümetlerin savaş tasarılarına kesinlikle ve vaktinde karşı koyarlarsa, onları savagtan ve savaş komplocularını teşvik etmekten vazgeçmek zorunda bırakmayı başaracaklardır. Halkların barışı koruma savaşımalarını vaktinde örgütlemek, bu savaşımı faşist savaş kundakçılarına ve yardımcılara karşı her gün ve her yerde yürütmek gerekiyor. Bütün iş bundan ibarettir.

Yalnız işçi sınıfını, köylüleri, emekçi aydınları ve öteki emekçileri değil, savaş kundakçıları tarafından bağımsızlıkları tehdit edilen ülkelerdeki ezilen ulus ve halkları da kapsamına alan bir barış tekcephesi kurmak gerekiyor. Tokyo'dan

Londra'ya, Nüyük'dan Berlin'e kadar dünyanın her köşesini kap-
layan ve savaş kundakçılarına karşı, Avrupada Alman faşizmine,
Uzakdoğu'da Japon askersel çevrelerine karşı elbirliğiyle savaşın
yürüten bir barış cephesi kurmak gerekiyor. Ve eğer bu barış
cephesi, protestolar, kararlar ve bildirilerle yetinmeyip pratik
yığinsal eylemlerle savaşına geçerse, güçlü ve yenilmez bir cep-
he olacaktır.

Savaş kundakçılarını ekonomik ve politik önlemlerle âdeta
kusatılmış durumda bırakmak gerekiyor. Onları, kıyıcı niyetleri-
ni gerçekleştirmeye el uzatamayacak kadar köşeye sıkıştırmalıyız.
Yeryuvarlığını barış dostlarından oluşan öyle örgütlerle donatma-
lı, öyle bir kudretli enternasyonal dayanışma hareketiyle, barışı
koruma amaçlı birleşik uluslararası proletarya politikası doğrul-
tusunda öyle etkin önlemlerle kaplamalıyız ki, canavar savaş
kundakçılarının elleri bağlanıp kalsın...

Faşist saldırganı, her adımının tetikte bulunan milyonlar
tarafından izlendiğini, diğer halklara her saldırma deneyinin
bütün dünya proletaryası ve emekçilerinin kararlı direnişiyile
karşılaşacağını kafasına dâk diyecek biçimde duyurmalıyız.

Böyle bir barış cephesi örgütlemek, onun yönetici gücü
olmak, omurgası haline gelmek, ancak güçlerini bir araya toplayan

proletaryanın harcıdır. Bugün tüm uluslararası proletaryanın başlıca ödevi bundan ibarettir. Faşizmin kendisine karşı savaşının başarısı da, bu ödevin başarıyla çözümlenmesine bağlıdır.

X

Barışı istemek yetmez. Barış için savaşın gerek. Savaşa karşı genel propaganda yapmak hiç de yeterli değildir. Savaşa karşı "genel" propaganda, Tokyo ve Berlin'deki komplocuların aşağılık planlarını gerçekleştirmelerine zerrece engel olmuyor. İşçi sınıfının böyle bir genel propagandadan daha öte gitmesi onları çok memnun eder.

Barışı koruma savaşınının başarılı olabilmesi için, proletarya ile en geniş halk yığınlarının ortak savaşını, mutlaka savaşın somut iletkenlerine ve ülke içinde onlara dolaylı ve dolaysız yardımında bulunan güçlere karşı yönelik olmalıdır. Bu

demagojinin ve savaş hazırlığının ıyüzünü gözler önüne serme
 eylemini faşist diktatörlüğe karşı savaşın merkezi yaparak,
 faşizmin halkı sürüklemeye hazırlandığı felâketin önüne geçilme-
 si için bütün güçleri bu yönde birleştirmeye çalışıyor. Almanya,
 İtalya ve diğer faşist ülkelerde faşist iktidar ve onun askersal
 saldırganlığına karşı savaşın yürüten proletarya ve geniş halk
 yığınları, sadece kendi kurtuluşları uğrunda değil, aynı zamanda
 barışın çıkarları uğrunda, tüm halkların, tüm insanlığın çıkar-
 ları uğrunda da eylemde bulunuyorlar.

Bugün, hükümetlerin dış politikası ve ülkenin savunusu
 konusunda alıması gereken tavır, özellikle saldırıya uğramak
 tehlikesiyle yüzyüze bulunan ülkelerde işçi sınıfının uygulaya-
 cağı taktiğin olağanüstü önemli sorunudur. İşçi sınıfı ve tüm
 emekçiler, hükümetin faşist barış düşmanlığı bakımından izlediği
 dış politika konusunda kayıtsız kalamazlar. Sorun şudur: Bu
 politika kolektif güvenliğin sağlanmasına yardım mı ediyor,
 engel mi oluyor; hükümet faşist saldırganın ~~KKK~~ ajanlarını koru-
 yor mu, yoksa onlara karşı etkin önlemler mi alıyor; orduya
 geçirilen halk evlâtlarına nasıl davranılıyor, â onları hangi
 ruhta eğitiyorlar, ordu komuta bileşimini ne gibi elemanlar
 oluşturuyor, faşist düşmana karşı savaşında bu elemanlara güveni-

lebilir mi, yoksa bunlar güvenilmeye gelmez faşist elemanlar mıdır; halkı savaşın dehşetlerinden korumak için ne gibi önlemler alınıyor vb.

Ülkenin savunma sorunları karşısında ilgisiz davranmak, onları denetimsiz olarak burjuva hükümetinin eline bırakmak gibi bir konum, barışı koruma davasına asla yardım etmez. Burjuva iktidar doruklarının bu alanı ötedenberi kendi tekelleri saymaları, ^{ona} erişilmez bir büyük güçlülük içinde tutmaları rasgele değildir. Burjuvazinin bu tekeline artık tamamiyle son verilmesi gerekiyor.

Proletaryanın sözkonusu sorunlar üzerinde herhalde kendine özgü bir bağımsız politikası olmalıdır. Proletarya partisi, hiç bir ahvalde burjuva konumlarına kaymaya yer vermemektedir, dış politikaya ve ülkenin savunma sorunlarına, kendi platformunu ve istemlerini ileri sürerek etkinlikle karışmak zorundadır.

Kendi halkının ve anayurdunun faşist esaretine karşı etkin biçimde savunulmasını destekleyen işçi sınıfı, ülkesinin savunma sorunlarını, işçi ve köylülerin demokratik haklarının genişletilmesi ve yaşamsal çıkarlarının korunması istemleriyle en sıkı biçimde bağlamalıdır. Zira bir faşist saldırısına karşı halkın savunma gücünü artırmak, ancak rejimin demokratikleşmesi, ordunun demokratikleşmesi, faşistlerden ve diğer gerici elemanlardan

arınması, işçi ve köylü yığınlarının yaşamsal isteklerinin yerine getirilmesi sayesinde olanaklıdır.

İşçi sınıfının temsilcileri, her somut durumda, en geniş halk yığınları tarafından dış politika konusunda hükümete baskı yapılması için en büyük olanaklar yaratma önerileri sürüyor, gerekli önlemlerin alınması ve ülkenin savunma sorunlarına ilişkin hükümet çalışmaları üzerinde etkin bir denetim sağlanması için savaşım veriyorlar. Aynı zamanda, burjuva hükümetlerinin faşist saldırıya kayıtsız şartsız teslimiyetini, halkın bağımsızlık ve özgürlüğüne ihanetlerini güçleştiren bütün bu önlemlerin uygulanması için savaşım yürütüyorlar.

Ülkenin kurt savunması ve bağımsızlığını salt proletarya iktidarının sağlayacak durumda olduğunu ve bunu Sovyetler Birliği örneğinin görsel biçimde ortaya koyduğunu vurgulayan komünistler, faşist saldırının yarattığı dolaysız savaş tehlikesi karşısında bir halk cephesi hükümeti kurulması için savaşım vermektedirler. Ülkede faşizme ve gerici elemanlara karşı, barış düşmanlarının ajanlarına ve yardımcılarına karşı kesin önlemler alan ve örgütlü yığınların ülke savunması üzerinde denetimini sağlayan bir hükümet, ancak böyle bir hükümet, faşist saldırıya karşı halkın savunma yeteneğinin artmasına yardım edebilir.

Ne var ki, bugün İktidar burjuva hükümetlerind, yani

ülkenin herşeyi savunmasını garantiye alacak ve devletin sınırlar

gülerini emekçilere karşı kullanacak hükümetlerin elinde bulun-

dukça, 1961 seçimleri partiler bu hükümetlerin savunma önlemler-

inden ötürü hiç bir politik sorununla karşılaşmaz. Ve 1961 seçim-

li partiler, bu yüzden, hükümetin herşeyi polittiksel ve tümden-

le askerevi bütçeye karşı çıkacaktır. Bu dediklerimiz, somut

durumlar, 1961 seçimleri hükümetin savunma önlemlerini

kamptenli çok tek önlemlere ağırlık öneller (EKKK önelleri,

seçimlerin tamamlanması) önlemlerini kamptenli olarak geliştirilecek ve

halde savunma derneklerinden korunmasını engelleyen önlemlerden

(genel hükümetin karşı çıkması, her şekilde, seçilmiş yarı-

mlar vb.) yani bu hükümetin ve bu yüzden savunma önlemleri

önlemleri önlenmesi gerekir.

1961 seçimleri, kamptenli ve savunma gibi savunma önlemlerini

görmeye başlasın ve etkin bir şekilde kamptenli savunma için

geçir. Komünistler ise reformistler aksine, 1961 herşeyinin

devlet ve herşey önlemleri aksineki aynı hiç de reform-

istler bu savunma önlemleri kamptenli, bir devletin

mlar ise kamptenli kamptenli herşeyinden ileri gelir. Yani.

Ayrıca, reformistlerin bu ve diğer sorunlarda kamptenli

çıkarlarını savunmalarından, devrimcilerin ise, emekçilerin, halkın çıkarlarını savunmalarından oluşuyor.

Komünist Enternasyonalî'nin VII. Kongresince saptanan genel taktik yönergelerin belirli sorunlarına uygulanan bu bolşevikçe esnek taktik, genellikle bugünkü uluslararası durumdan ve özellikle şu veya bu faşist saldırganların varoluşundan doğan bir gereklilik oluyor.

Uzlaşmaz devrimci pozunda görünen her soydan ve boydan "solcu" palayracıların bu taktiğe karşı çıkmaları gerçekten de gülünçtür. Söylediklerine bakılırsa, bütün hükümetler saldırgan-
dır. Onlar giderok 1914-1918 emperyalist savaş yılları içinde sosyal-gövinistlerin "saldırıya uğradık, kendimizi savunuyoruz" gerekçesini tamamen haklı olarak reddeden Lenin'e de dayanıyor-
lar. Ne var ki, o zaman dünya iki askereel emperyalist koalisyona ayrılmıştı, bunlar aynı ölçüde kendi hegemonyalarını dünyaya dayatmak istiyor, aynı ölçüde emperyalist savaşa hazırlanıyor ve bu yolda baskırtılar tezgâhlıyorlardı. O zaman ne proleteryanın utku sağladığı ülkeler, ne de faşist diktatorali ülkeler vardı.
Ama şimdi durum başkadır. Şimdi 1) Barışın sağlam dayaniğı olan bir proleter devleti var; 2) Belirli faşist saldırganlar var; 3) Faşist saldırganların hücumuna uğrama, kendi devletlerin

ежедневные занятия по 1-2 часа, в зависимости от сложности материала.

De efter Alman fastslår de som de mest pålitelige kilder

дүсүнөн деулетке күбөк дүгүнү.

[illegible]

„защото тогава изследването трябва да бъде обективно и, ето я

6. Летние поездки в горы и на дачи, летние поездки

•ITITQETO

[illegible]

перитотттрнех тэттхөл эв тсөнноттхөсөр (лөмөтгө тэтлөгхөз) илгэт

— azad nıspılon etıttıgı az ıttıktıgı teıymen teıettım ırsı

na od utrotoctio ind. pere utroct utroctio utroct utroct utroct

DATE, NOT ENCLOSED SEVEN-THREE. NOT ENCLOSED SEVEN-THREE

14-00000

III

019719Z JUL 68 0000Z
FM JCRC TO DIA
INFO SECDEF
SUBJ: 19719Z JUL 68 0000Z
PRIORITY: 19719Z JUL 68 0000Z

Аналогично, для определения $\beta_{\text{ср}}$ и $\beta_{\text{ср}}^2$ по формулам (1) и (2) необходимо использовать значения $\beta_{\text{ср}}$ и $\beta_{\text{ср}}^2$ для каждого из n объектов.

—Тяжело ли вам? — спросил он, выходя из комнаты.

Latvian Agency on Law and Order, Riga, Latvia

NOTA DEZEMBRO 1970 (7) Se voce ou algum de seus colegas estiver

ve nishin bag'natststutit tittime tekhnosile yknyaze bulnarm

gerekiyor, çünkü zorlayıcı önlemler Japonya'ya karşı uygulanmamış, çünkü İtalya için öngörülen cezalar kapitalist devletler tarafından suya düşürülmüş bulunuyor ve ensonu, askerlerini Fransa ve Belçika sınırlarına yönelten Hitler, kendisine karşı ^{zorlayıcı} alınan önlemlerin İngiltere burjuvazisi tarafından suya düşürüleceğine ~~İNANILIR~~ önceden inanıyordu.

Zorlayıcı önlemlerin uygulanmasının savaş tehlikesini artırdığını ve ve savaşa yol açacağını söylüyorlar. Bu doğru ~~DEĞİLDİR~~ değildir. Tam tersine, saldırganı cezatsız bırakmak savaş tehlikesini artırıyor. Faşist saldırganı karşı ulusal ve ekonomik önlemler ne kadar büyük bir kesinlikle uygulanırsa (hiç kredi verilmezse, tecimsel alışveriş kesilirse ve hammadde sağlanmazsa), Alman faşizmi savaşa bağlamak için o kadar daha az cesaret bulacak, çünkü göze alınacak risk o denli büyük olacaktır.

Milletler Cemiyeti, gösterdiği mikroim, gevşeklilik ve sistemsizlikten ötürü anlaşılmazca eleştirilmelidir. İşçi sınıfı, Milletler Cemiyeti'ne üye olan ve kendi doymaz çıkarları uğrunda saldırganı yardım eden, barışı koruma önlemlerini suya düşüren ve küçük ulusların çıkarlarını büyük emperyalist devletlerin çıkarlarına feda eden emperyalist devletler hükümetlerine karşı

amansız bir savaşı yürütmektedir. Ama bütün bunlar Milletler Cemiyeti'ne karşı olumsuz tutum alınması gerektiği anlamına gelmez. Proletarya, şu anda tümüyle Milletler Cemiyeti'ne karşı olan savaş kundakçılarının işini kolaylaştırmaktan ne kazanır? Milletler Cemiyeti'ni başlıca savaş kışkırtıcıları olan Almanya ve Japonya terkettiler. Şimdi tüm uluslararası ağırlığını koyarak barış ve kolektif güvenlik davasını savunan Sovyetler Birliği Milletler Cemiyeti'nde yer almaktadır. Milletler Cemiyeti'nin bilgesinde, faşist saldırganların başka uluslara saldırımlarına engel olmak isteyen diğer devletler de vardır. Eski Milletler Cemiyeti ile bugünkü Milletler Cemiyeti arasında ayrım yapmayanlar, Milletler Cemiyeti'nin çözümlü üyelerine ayrışık biçimde yaklaşmayanlar, Milletler Cemiyeti'ne ve tek tek kapitalist hükümetlere barışın korunması için önlemler almaları yönünde yığınların baskısından vazgeçenler devrimci ve proletarya politikacısı değildirler, böyleleri gevezeden başka bir şey olamazlar.

İşçi sınıfı, Milletler Cemiyeti'nin ve tek tek devletlerin gerçekte barışı korumaya yönelik önlemlerini (saldırmazlık, saldırılara karşı yardımlaşma, paktları, kolektif güvenlik paktları, parasal-ekonomik önlemleri) desteklemelidir. Hem de

yalnız desteklemekle kalmamalı, güçlü bir savaş aleyhtarı
yağınsal hareketle Milletler Cemiyeti'ni ve tek tek kapitalist
ölkeler hükümetlerini barışın korunması için ciddi tedbirler
almaya zorlamalıdır.

Faşist savaş kışkırtıcılarının istekleri karşısında, Millet-
ler Cemiyeti tarafından olduğu gibi, tek tek devletler (İngilte-
re, Fransa, Belçika vb.) tarafından da daima ödün verilmesi
politikasının barışı koruma doğrultusunda yararlı olabileceği
savı doğru değildir. İşçiler, vaktiyle tımanış halindeki faşizm
karşısında Almanyanın iş politikasında ulaşma ve teslimiyetçi-
likle faşizmin iktidar yolunun nasıl temizlenmiş olduğuna unut-
madılar. Uluslararası arenada ise bunun benzeri teslimiyetçilik
siyaseti kuduran faşizmin saldırıya geçmek üzere elini kolunu
gözüverdi.

Bu anda, sosyal demokrat gençlik liderlerinin yaptıkları gibi,
hammadde kaynaklarının, sömürgelerin ve manda altındaki bölge-
lerin yeniden bölüşülmesi sorununun ~~FAŞİZMİN~~ ortaya atma dene-
yinden barış davasının kazançlı çıkacağı savı da doğru değildir.
Aslında bakılırsa, bu, savaş kundağıllarına karşı yürütülmesi
gereken somut savaşından yağınların dikkatlerini saptırmak
amacıyla yapılıyor. Öte yandan, bu öneriyle Alman faşizmine

sömürgeler verme arzusu perdeleniyor. Böyle bir şey, ancak Alman faşizminin konumlarını daha da sağlamlaştırmaya yarar. Sömürgelerin ve sömürgeler üzerindeki manda'ların emperyalistler arasında bu veya bu biçimde paylaşılmasını savunmak proletaryanın işine girmez. Proletaryanın görevi, sömürge halklarının kendi çıkarları ve hakları için, emperyalizme külelikten büsbütün kurtulmaları için yürüttükleri savaşını desteklemekten ibarettir.

IV

Proletarya, Milletler Cemiyeti'nden ve burjuva hükümetlerinden faşist savaş kundakçılarının saldırganlığına karşı etkin önlemler alınmasını isterken, bir an olsun, sunu gözden kaçırmamalıdır: Barışı koruma işinde birincil, temel, gözücü olan şey, geniş halk yığınlarının barışı korumak üzere somut savaş kundakçılarına karşı kendi ~~MİLLİ~~ başlarına eylem yürütmeleridir.

Biz kuşkusuz, uluslararası proletarya kendi yığinsal örgütleriyle, hele sendikalarla birleşik eylemlere geçmiş olsaydı, grevlere ve diğer eylemlere girilerek İtalyadan gelen ve İtalyaya giden bir tek gemiye, bir tek trene yol vermeseydi, İtalya faşizmi Habeshistan halkına karşı açtığı çapulculuk savaşını

çoktan durdurmak zorunda kalırdı.

Ne var ki, genî azıda faşizme karşı böylesine bir savaşım yürütme gücünde gerçekten geniş bir ulusal barış cephesinin yaratılması, ^{ancak} proletaryanın kendisinin eylembirliği sağlanması koşuluyla olasıdır. Fransa ve İspanya proletaryasına güçlü birer anti-faşist halk cephesi meydana getirmek olanağını veren şey işçi sınıfının eylembirliğidir.

İç gelişmeler yüzünden parçalanmış Sosyalist Enternasyona-
li'nin ve Amsterdam Sendikalar Birliğinin Londra Konferansı, gerici kanadın baskısı altında, proletaryanın ulusal ve uluslar-
arası çapta ertelenemez bir eylembirliği sağlanması zorunluğu
sorunundan yan çızdı. Konferans, işçi yığınlarını bağımsız
eylemlere çağırmadı ve bütün Milletler Cemiyeti'ne dayanma-
rı çağrısıyla yetindi. Konferans Japonyanın saldırısına uğrayan
Çin halkını savandığını açıklamadı. Konferans, Alman faşizminin
saldırgan politikasını savunan ve bunu "barışı koruma" palavra-
larıyla maskeleyen İsybirist ve sosyal demokrat liderleri hiç
kinemadı.

Ama bunun yanı sıra, son zamanlarda, Sosyalist Enternasyona-
li'nin ve Amsterdam Sendikalar Birliğinin saflarında, işçi
sınıfının tek cephesi yararak bir hareket hızla gelişiyor. Tüm

uluslararası proletaryanın köklü çıkarları bu gülerin üstünlük kazanmasını ve tekcephe karşıtlarının gösterdikleri direnişin üstesinden gelmesini istiyor.

Faşizmin tek tek ülkelerde işçi sınıfı partileri ve örgütleri içindeki fikir ayrılıklarından yararlanarak askersal saldırıya geçmesi, barışın korunması yararına olarak işçi sınıfının ortak bir uluslararası politika saptamasını büsbütün zorunlu kılıyor.

Kısacası, proletaryanın böyle bir ortak uluslararası politikayı gerçekleştirmesi şu temeller üzerinde olmalıdır:

Birincisi. En geniş emekçi yığınlarının çıkarlarını savunan gerçek uluslararası proletarya dayanışmasının yeniden kurulması ve pekiştirilmesi; sosyal demokrat partilerin kendi burjuvazilerinin emperyalist çıkarlarından kesinlikle yüzçevirmeleri.

İkincisi. Sovyetler Birliğinin, halklar arasında barışı koruma nöbetinde dirençle yer alan proletarya devleti olarak izlediği barışçıl siyasetin her açıdan desteklenmesi. Bu da, her şeyden önce, işçi partilerince, Sovyetler Birliğinin dış politikasını emperyalist devletlerin politikası ile özdeşleştirme. Kızıl Ordu'yu, bu barış dayanağını, emperyalist devletlerin orduları ile özdeşleştirme gibi karşı-devrimci deneylere,

faşist savaş kundağılarının değirmenine su taşıyan deneylere karşı dirençli bir savaşın yürütülmesini gerektiriyor.

Üçüncüsü. Her belirlili anda, darbenin, amaca uygun ve yoğun biçimde faşist saldırıya karşı yönetilmesi, saldırıya ve onun saldırısına uğrayanlara karşı değişik tavır alınması, faşist olan ve olmayan devletler arasındaki ayrımı örtbas etme yolu her deneyin açığa vurulması.

Dördüncüsü. Proletaryanın gerek kapitalist hükümetlere, gerekse Milletler Cemiyeti'ne bağlı olmayan, işçi hareketinin Milletler Cemiyeti üyesi emperyalist hükümetlerin kulis kombinezonlarına hizmet etmesini olanaksız kılınan bağımsız bir barış savaşını yürütmesi.

Bugünkü koşullarda barış koruma savaşını, aslında faşizme karşı yürütülen bir savaşıdır, devrimci bir savaşıdır.

Barışın korunması, faşizm için ölümlü tehlikesi oluşturmuyor, çünkü onun iş güçlüklerini artırıyor ve burjuva diktatörlüğünü baltalıyor; proletaryanın gücünün, devrimci güçlerin artmasına, işçi hareketi saflarında parçalanmanın üstesinden gelmesine yardım ediyor; tüm emekçilerin kapitalizme karşı yürüttükleri savaşında proletaryanın yönetici sınıf olmasına yardımcı oluyor; barışın korunmasıyla kapitalist düzenin temelleri baltala-

nıyor, sosyalizmin utkusu hızlandırılıyor.

X

"Savaş beklenmedik bir anda patlak verebilir. Bugün artık savaşlar ilân ediliyor. Savaşlar sadece başlıyor." (Stalin.)
Bu da, her şeyden önce, komünistlerin savaş tehlikesinin boyutlarını ve karakterini, önüne geçilme yol ve çarelerini açıkça görüp anlamalarını gerektiriyor.

Uluslararası proletaryanın şimdi savaş kundakçılarına karşı eylembirliği kurma yönünde atacağı kesin adım, ^{tek tek} ~~bu~~ ülkelerin ^{ve politik} komünist partileri tarafından toplumsal yaşamın bütün alanlarında en etkin, dirençli ve geniş bir barışı koruma kampanyası açılmasına bağlıdır. Komünistler, bu kampanyayı ertelemeden, Sosyal-Demokrat Partisi yönetimiyle eylembirliği anlaşması yapmayı beklemekten yürütüyor, ama Komünist Partisinin Sosyal-Demokrat Partisi ile mutlak eylembirliği sağlama simgesi altında, bu savaşıma önem vererek yürütüyorlar. Komünistler, gerici sosyal demokrat liderlerin tekcepheye karşı gösterdikleri direnişin kırılması, komünist ve sosyal demokrat işçilerin ortak düşmana karşı yürüttükleri savaşında bağlarını her bakımdan sağlamlaştırmaları için çabayı ^{olunca harekete} ~~esirgeniyorlar~~.

Komünist ve sosyal demokrat işçilerin yakınlaşmasına yardım eden böyle bir kampanya, yalnız ulusal çapta değil, uluslararası çapta da proletaryanın tüm güçlerinin etkinleşme ve birleşmesine de yardım edecektir. Bu diğer kent ve köy emekçileri katmanlarının, küçük burjuva yığınlarının, köylülerin ve aydınların, tüm barış yandaşlarının barış hareketine katılmasına en etkin biçimde yardımcı olacaktır. Bütün bunlar, uluslararası proletaryayı, tüm emekçileri, tüm halkları kapsayan yenilmez bir barışı koruma savaşını cephesinin meydana getirilmesini hızlandıracaktır.

Barış için savaşım, faşizme karşı savaşım, kapitalizme karşı savaşım, sosyalizmin bütün dünyada utku kazanması uğrunda savaşım demektir!

1 Mayıs 1936

"Komünist Enternasyonalı" dergisi,

No 9, 10 Mayıs 1936, s. 3-11.

Bütün yapıtları, c. 10, s. 248-265.

İSPANYA HALKININ

KAHRAMANCA SAVAŞIMINDA BİR YIL

Dünya gericiliğine ve faşizme karşı savaşının ön saflarında bulunan İspanyol halkı, bir yıldan beri, özgürlük ve bağımsızlığını ve bununla birlikte demokrasiyi, kültürü ve barışı faşist barbarlara ve savaş kundakçılarına karşı mertçe savunmaktadır. Hiç abartmasız söyleyebiliriz ki, bu kahramanca savaşın Büyük Ekim Devrimi'nden sonra Avrupa'nın savaş sonrası politik tarihinde en önemli olaylardan biridir.

Geçen yıl, 18 Temmuzda alınan telgraflar, faşist generallerin İspanya Cumhuriyetine karşı isyan ettikleri haberini verdiği zaman, faşist kıyıcıların İspanyada başladıkları iç savaşın bu kadar uzun süreceği kimsenin aklından geçmiyordu. İspanyol halkının dostları da, düşmanları da, kendi ağıllarından yorumlayarak, savaşın en kısa süre içinde biteceğine inanıyorlardı.

Faşist isyan İspanyol işçileri ve halk milisi tarafından birkaç gün içinde ülkenin en önemli merkezlerinde bastırıldı.

Madrid ve Valensiya, Barselon ve Bilbao, Toledo, Malaga, Alkan-

te ve Almeriya, hemen hemen bütün kalburüstü İspanyol kentleri cumhuriyetçi hükümetin elinde bulunuyordu.

Âsi generaller, isyanın başlangıcında, daha çok halkın nefret ettiği karşı-devrimci subaylara, yabancı lejyonerlere ve Fas askersel birliklerine dayanarak İspanya devriminin demokratik kazanımlarına karşı baskaldırıncı, bu devrimin ve tüm İspanyol halkının cumhuriyet hükümeti etrafındaki halk cephesi sıralarında sınıksız birleşik tüm güçlerinin silâhlı direnişiyle karşılaştılar.

Hiç kuşkusuz, faşist devletlerin müdahalesi olmasaydı, Hitler ve Musolini âsi generallerin eline cumhuriyetçi İspanya'ya karşı kullanmak üzere silâh, hava gücü ve düzenli askersel birlikleri vermeselerdi, İspanyol halkı kendi ülkesini faşist zorbalardan temkilemeyi çoktan başarmış olurdu. Bugün herkesçe bilinen gerçekler gösteriyor ki, âsi generaller, faşist devletler tarafından kışkırtılmış olsalardı, İspanyol Cumhuriyetine karşı savaşa girmeye cesaret edemezlerdi. Gerçekte İspanyol halkına karşı girişilen bu kanlı komplo Berlin ve Roma'da hazırlanmış ve örgütlenmiş bulunuyor.

Faşist savaş kundakçıları İspanya'ya, bu ülkenin servetlerine, askersel sanayiye elverişli ham maddelerine el atmak ve

hazırlamakta oldukları yeni emperyalist savaş için Akdeniz bölgesinde yerleşecekleri konumlar sağlamak üzere karşı-devrimci generalleri âlet olarak kullandılar. Hitler ve Musolini, belli ki, âlet olarak kullandıkları Franko ve Mola'nın birkaç gün içinde Madrid'i alıvereceklerine, cumhuriyetçi rejimi ortadan kaldıracaklarına ve kendilerine sözcüme "ulusal" İspanya görünümünde gayet zengin bir ganimet sunacaklarına bel bağlıyorlardı. Kuşkusuz, o zamanki cumhuriyet hükümetinin, İspanyol Komünist Partisi tarafından birkaç kez yapılan ısrarlı uyarılara karşın, karşı-devrimci generallerin hazırladıkları komploya karşı etkin önlemler almaması ve büsbütün hazırlıksız yakalanmış olması da onların bu kanısını pekiştiriyordu. Musolini ve Hitler, İspanya'da faşizmin, 1922 İtalyasında ve 1933 Almanyasında olduğu gibi ciddi denilebilecek bir silâhlı direnişle karşılaşmadan üstün gelebileceğini ümit ediyorlardı.

Ama bütün bu hesaplar baştanbaza yanlış çıktı. İspanya cevizi faşizmin dişlerini kıracak kadar çetin çıktı. ¹⁹³⁶İspanyası, ne 1922 İspanyasına, ne de 1933 Almanyasına benziyordu. İspanyada faşist isyan, İspanyol halkını demokratik devriminin ilk utkusundan sonra, İspanyol proletaryasının ve halk yığınlarının İtalya'da, Almanya'da, Avusturya'da yeralan olaylardan ibret

dersleri çıkarmalarından sonra, artık anti-faşist halk cephesi temellerinin atılmasından sonra başlamıştı. İspanyol devrimci, ortaçağcı kiralılığı devirdikten, parlamenter-demokratik cumhuriyeti kurduktan sonra, halkın nefret ettiği eski büyük çiftlikçiler ve finans oligarşisi rejimini geri getirmek isteyen karşı-devrimle savaşım için İspanyol halkının boğunda tükenmez bir güç kaynağı doğurdu. Bu nedenle, faşist isyana karşı savaşım, İspanyol halkı için ortaçağcılık ve saltıkçılık rejimine karşı, büyük çiftlikçilere karşı, gümrüksü ve kokusmuş aristokrasiye, karşı-devrimci subaylar grubuna karşı gerçekleştirdiği devrimin demokratik kazanımlarını koruma ve geliştirme davasıyla ayrılmaz biçimde bağlıdır.

Faşist devletler, Franko'nun, Fas'lılar ve yabancı lejyonlar yardımıyla faşizmin üstün gelmesini sağlayamayacağını anlayınca, İspanyol Cumhuriyetine karşı savaş yürütme işini tamamıyla kendi ellerine aldılar. Böylelikle, Madrid'de ve Gvadalahara'da, Güney ve Kuzey Cephesinde yiğitçe döğüşen Cumhuriyet Ordusuna karşı gerçekte Alman ve İtalyan ordu birlikleri, topçuları, tankları ve hava güçleri savaşa girdiler; kentleri ve köyleri yakıp yakmaya, İspanya topraklarını ve halkını kana bulamaya koyuldular. Faşist devletler donanması İspanyol limanlarını

abluka altına aldı, nice liman kentlerini kıyasıya bombaladı ve büyük bir yıkıma uğrattı. Bu konuda Madrid, Gernika ve Almeriya, faşist barbarlığın kıyıcılık andaçları olarak silinmez izler halinde ilerici insanlığın belleğinde yer etti.

Ve İspanyol halkı ne kadar daha büyük bir enerjiyle, sevk ve heyecanla, davasının hakça bir dava olduğuna güvenle savaşım yürütüyorsa, faşist müdahalecilerin her yeni kışkırtısından sonra cumhuriyetçiler ordusunu ne kadar güçlendiriyor, saflarında birlik ve dayanışmayı artırıyor, savaş seyrinde görülen zayıflık ve yetersizlikleri gideriyorsa, Hitler ve Musolini de müdahalelerini o derece küstahlık ve kabalıkla artırıyor ve İspanya Cumhuriyetini yagatmayacaklarını açıkça söylemekten çekinmiyorlar. Musolini'nin son yazıları, en basit bir deyişle, alabildiğine diğimsiz diyebileceğimiz şu yargıya indirgenebilir: İspanya, ya bir faşist sömürge olmalı, ya da yerle bir edilmelidir.

Bu kanitların ışığı altında, en yeni politika tarihinde, kendilerini demokrat sayarak böbürlenene yetkili batı kapitalist devletlerinin İspanyol halkına ve yürüttüğü özgürlük ve bağımsızlık savaşımına karşı davranışından daha yüzkızartıcı sayfalar bulunmaz. Faşist müdahalecilerin İspanya içinde bütün dünya

karşısında ^{değer} bir çapulculuk savaşı yürüttükleri günümüzde, bu devletler, öncelikle İngiltere, hemen hemen bir yıldır İspanya'nın işlerine "karışmazlık" komedisi oynuyorlar. Giderrek, Hitler ve Mussolini'nin sözüne uluslararası kontrolü reddetmelerinden sonra bile, İngiliz dış politikasını yönlileyenler, hâlâ daha faşistlerin alacakça müdahalelerine katlanmayı telkin eden uzlaşma formülleri arıyorlar.

Milletler Cemiyeti, tüzüğünde, Almanya ve İtalyanın İspanyol halkına karşı şimdiki silâhlı müdahalesine benzer durumlarda saldırganın cezalandırılmasını öngören özel bir paragrafın yer almakta olmasına karşın, inatla susuyor.

Faşist müdahalecilerin İspanyayı zincire vurabildikleri takdirde, Çekoslovakya, Avusturya, Danimarka, Belçika ve diğer ülkelerde de Franco'nun isyanına benzer ayaklanmalar kışkırtmakta gecikmeyecekleri aşık ortadadır. Milletler Cemiyeti, daha çok İngiltere'nin baskısı altında, anayasal İspanya hükümetinin uluslararası haklarını garanti edecek kararlar almaktan özenle kaçınıyor. Bununla da gerçekte faşist müdahalecileri ve saldırganları yüreklendirmiş oluyor. Başında Roosevelt'in bulunduğu demokratik Amerika Birleşik Devletleri ise, vurdumduymaz bir "gözlemci" konumu alıyor. Kesin ve kararlı bir tutumla, İspanyol

halkının yanında yer alan Sovyetler Birliğinin, cumhuriyetçi İspanya'ya, saldırıya karşı koyması ve kendi ülkesinin egemen efendisi olarak yerini alabilmesi için yasal hak ve olanaklar sağlanması amacıyla faşistleşmemiş devletleri faşist müdahalecilerle karşı çetin ve ısrarlı bir politika sapmamaya teşvik çabaları şimdiye kadar olumlu sonuç vermedi. İngiltere, Fransa ve Birleşik Amerika'da büyük kapitalistlerin ve finans gruplarının benoöl çıkarları, sadece İspanyol halkının çıkarları ve barışın korunması üzerinde değil, kendi halklarının gerçek çıkarları ve geleceği üzerinde de egemenliğini sürdürüyor.

Böylece, her işçiyi, her demokrasi ve barış yanlısını ciddi olarak düşündürmesi gereken garip bir tablo ortaya çıkıyor. Faşist devletlerin İspanya Cumhuriyetine karşı uyumlu eylemlerde bulundukları, Berlin, Roma ve Tokyo'nun planlı bir biçimde, adım adım yeni bir çapulcu dünya savaşına hazırlandıkları, Musolini ve Hitler'in İspanya'da alıp yürüten müdahalesiyle yanyana, Japon askersel grubunun Amur bölgesinde kışkırtmalarını artırdığı ve Kuzey Çin'de askersel harekâta geçtiği bu anda, batılı büyük devletler hükümetleri, fiyaskoya uğrayan "karışmazlık" ve "kontrol" planı görüşmelerini uzatıp duruyor, hiç bir önlem kabul etmeyen azgın müdahalecilerle ve

savaş kundağılarına karşı devakışı politikası yürütüyorlar.

İngiltere, Fransa ve Birleşik Amerika yönetici çevreleri-
nin İspanya sorunu ve barışı koruma sorumlunda izledikleri
politikanın, bu ülkelerdeki halkların ezici çoğunluğunun ruh
haline, duygularına ve iradesine uygun olduğu akıllardan bile
geçemez. Bundan ötürü, sözkonusu yönetici çevreler, izledikleri
politikayı haklı çıkarmak için, faşistleşmemiş devletlerin ve
Milletler Cemiyeti'nin müdahalecilere kesinlikle karşı koymaları
halinde, faşist ~~FAŞİST~~ devletlerin savaş açacakları savını ileri
sürerek kendi halklarını korkutuyorlar. Ama gerçek uluslararası
durum, faşist ülkelerin iç durumunu ve barış yanlılarının
güçleri ile savaş kundağılarının güçleri arasındaki oranı iyi
bilen herkes, bu sayın savaşa karşı nefret besleyen geniş halk
yığınlarının ruh hali üzerinde çirkin bir spekülasyondan başka
bir şey olmadığını açık anlamaktadır. Aslında faşist devletle-
rin hazırlıkları savaşın en önemli koşullarından biri İspanya'
nın ele geçirilmesidir. Onların İspanya'ya yerleşmelerine olanak
vermek, savaş hazırlıklarını hızlandırmalarına, ülkeyi Fransaya
karşı bir saldırı üssü haline getirmelerine, Akdenizde askersel
- stratejik konumlarını güçlendirmelerine yardım etmek demektir.

Bu soruna ilişkin gerçek şudur: İspanyol halkının yenilgisi

bir savaş tehlikesini yüz kat artırabilir ve faşist saldırganların bunu körüklemekte daha ileri gitmelerine yol açabilir. İspanyol halkının etkisi ise, tam tersine, yeni savaşın körüklenmesi yoluna yeni bir set çekebilir. Barışın korunmasını ciddi olarak isteyenler, faşist müdahalecilerin İspanyadan bir an önce çıkarılması ve İspanyol halkının kendi özgürlük ve bağımsızlığını sağlaması için ellerinden geleni yapmalıdırlar.

Bu gerçeği Hitler'e alabildiğine tapan Lloyd Core bile inkâr edemez. Geçenlerde Ayas Kamarası'nda İspanya sorunu görüşülürken söz alan Lloyd Core şöyle dedi: "Berlin ve Roma'ya karşı kati ve kesin davranırsak, bir savaş açılmasına neden olacağımıza söylüyorlar. Ben de size bunu söylüyorum: Eğer onlara karşı kati davranmazsak, savaşta elde bir bilin!"

Faşist müdahalecilere karşı böyle bir üdünlene konumu almaları, Pilat gibi ellerini yıkayarak için içinden çıkmaları olancağını faşistleşmemiş batılı devletlere veren en önemli nedenlerden biri şudur: Uluslararası proletarya şimdiye kadar birleşik ve tam hazırlıklı olarak İspanyol halkı yararına en önemli isteklerin gerçekleştirilmesini önerebilmiş değildir. İstekleri şöyle sıralayabiliriz: İtalyan ve Alman müdahalecilerin silâhı güçlerinin İspanyadan derhal geri çekilmesi; İspanya Cumhuriye-

tine karşı uygulanan ablukanın kaldırılması; yasal İspanya
hükümetinin tüm uluslararası haklarının tanınması; İspanyol
halkına gullanan faşist saldırganlara karşı Milletler Cemiyeti
tüzüğüünün uygulaması...

Komünist Enternasyonalî'nin İspanya'da faşist isyan başlar başlamaz genellikle ileri sürdüğü bu istekler, daha sonra Sosyalist İşçi Enternasyonalî tarafından da ilân edildi. Bunlar, kuşkusuz, her bilinçli işçinin, her namuslu barış yanlısının istekleridir.

Uluslararası proletaryanın İspanyol halkından yana, faşist isyancıların ve müdahalecilerin karşısında yer almakta olduğu söz götürmez. Proletarya, İspanyol savaşçılarıyla beraberlik ve dayanışmasını sadece maddesel yardım, yiyecek ve sağlık yardımları yaparak göstermekle yetinmedi ve yetinmiyor. Proletaryanın nice yiğit evlâtları Madrid, Gvadalahara Ünlerrinde ve diğer cephelerde, cumhuriyetçi ordunun sıralarında savaşıyorlar. Ama bütün bunlar hiç de yeterli değildir. Uluslararası işçi hareketi, bu hareketin politik ve sendikal örgütleri, İspanya Cumhuriyetinin uluslararası hakları sağlanmadıkça ve İspanyada faşist müdahale durdurulmadıkça, İspanyol halkına ve barışın korunmasına olan borçlarını yerine getirmiş sayılamazlar. Bundan

ötürü, bütün ülkelerde İspanyol halkı yararına, her araca başvurularak, etkin bir dayanışma kampanyası yürütülmesi gerekiyor. Fasist müdahalecilere ödün verme politikasını olanaksız hale getirmek için bütün güçler seferber edilmelidir. Bu açıdan, Avrupada baş rolü İngilterenin oynadığını, dolayısıyla İspanyol halkının yazgısını belirlemede ve barışı korumakta İngiliz işçi sınıfına, İngiliz halkına özel bir sorumluluk düştüğünü anlamak gerekiyor. Leybarist lider Lensbury'nin elinde H "dafne dalı" ile Hitler ve Musolini'ye bağlılığını belirtmeye gitmesi gibi, İtalya ve Almanya fasist sürüklerinin İspanyol halkının kanını döktükleri, İspanyol kent ve köylerini yıktıkları bir anda İngiliz Trejdünionları genel sekreteri Sitrin'in İngiliz kamuoyunu uyutan C emberlayn'ın teranelerine katılması gibi rezalet belirtileri elbette hoşgörülemez.

İspanyol halkının ve uluslararası barışın etkin biçimde korunabilmesi için işçi sınıfının bütün uluslararası örgütlerinin birlikte, ortak eyleme geçmeleri kayıtsız çartsız gereklidir.

Böyle birlikte eylemin olanaksızlığı, sıvı yersizdir. Gerçi bu yolda birçok engeller var. Sosyalist işçi Enternasyonalî'nde ve Amsterdam Enternasyonalî'nde uluslararası proletaryanın ve İspanyol halkının çıkarlarıyla hiç bir ilgisi olmayan düşünceler öne

sürekli uluslararası işçi örgütlerinin ortak eylemlerine karşı çıkan liderler ve gruplar var. Böyleleri, Komünist Enternasyonalî ile eylembirliği anlaşması yapıldığı takdirde, Sosyalist Enternasyonalî'ni terketmeye kadar da gidecekleri tehdidini savunuyorlar. Ama böyle bir duruma sonrasız devam edecek ve hiç değişmeyecek bir şey gözüyle bakılabilir mi? Engeller karşısında yalgunlıkla teslim olmak değil, engelleri aşmak gerekiyor. Uluslararası proletaryanın ve barışı koruma davasının İspanyol halkının çıkarları ile bağdaşan çıkarları, kişisel ve çevresel düşüncelerin üstünde tutulmalıdır.

Komünist Enternasyonalî ve Sosyalist Enternasyonalî'nin temsilcileri arasında Anemas ve Paris'te yapılan görüşmeler, iki tarafın, İspanyol halkını savunmaya ve barışı korumaya yönelik temel isteklerinin birbirine uygun olduğunu gösterdi. O halde bu isteklerin gerçekleşmek üzere ve kesinlikle sağlayacak olan biricik çareye neden başvurulmuyor, yani neden uluslararası işçi örgütlerinin bir ortak eylemi örgütlenmiyor ve dünya işçi hareketinin eli altındaki tüm yedek güçlerden toplu olarak yararlanılmıyor.

İspanyol halkının kahramanca yürüttüğü savaşın yıldönümünde, İspanyada gittikçe şiddetlenen ölümceş faşist müdahale

ve Japonyanın kuzey Çin'e karşı başladığı yeni saldırı karşısın-
da, bu sorun, her işçi örgütü, işçi hareketinin her eylemcisi,
demokrasi ve barışın yanlısı olan herkesin önünde olanca keskin-
liğiyle durmakta ve pratik çözümünü beklemektedir.

Bir yıldır ardı arası kesilmez gergin savaşlar yürüten
İspanya proletaryası, demokratik devrinin kazanımlarını korumayı,
halk cephesinin saflarında birliği pekiştirmeyi, kahramanca
savaşıyor yarım milyonluk bir cumhuriyetçi halk ordusu meydana
getirmeyi başarmış bulunuyor. İspanya proletaryası, kendi tek
politik partisini kurma ve meslek birliklerini birleştirme
yolunu temizliyor, faşizm üzerinde son utkuyu kazanmak için
gereken tüm iç koşulların sağlanmaya çalışıyor.

İspanyol proletaryası, başta Komünist Partisi olmak üzere,
halkın ön saflarında yer alarak, dünya gericiğine ve faşizme
karşı savaşının ön konumlarında kendisine düşen boyun borcunu
yerine getiriyor. Uluslararası proletarya da, kendi yönünden,
şanlı İspanya kolu karşısındaki borcunu somuna kadar yerine
getirmelidir.

Bundan ötürü, komünistler, İspanyol halkını ve barışı
savunma eylemlerini her araçla yoğunlaştırarak uluslararası
işçi hareketinde eylembirliği sağlanması zorunluğunun günümüzün

buyruğu olduğunu göstermekten vazgeçmeyecek, bu yönde gittikçe
artan bir çaba harcayacak ve birliğin gerçekleşmesi için var
güçleriyle savaşımı sürdürecektir.

18 Temmuz 1937

"Faşizme ve savaşa karşı tekcephe savaşımında"
adlı derlemeden. Moskova, Gospolitizdat, 1939.

Bütün yapıtları, c. 10, s. 359-369.

FAŞİZM SAVAŞ DEMEKTİR

İki yıl önce, 1935 Ağustosunda içinde toplanan Komünist Enternasyonalin VII. Kongresi, uluslararası durumu çözümleyerek, faşizmin tırmanışına karşı işçi sınıfının savaşını için yollar ve araçlar ararken, faşizme karşı savaşım ile barış uğrunda verilen savaşım arasındaki kopmaz bağlara işaret etti. Kongre, faşizmin savaş demek olduğunu belirtti. Kendi halkının irade ve çıkarlarına aykırı olarak iktidara gelen faşizm, durmadan artan iç güçlüklerden kurtulmak için diğer ülke ve halklara karşı saldırıya başvurmakta, dünyayı yeniden paylaşmak için bir dünya savaşı kundaklamaya çabalamaktadır. Barış, faşizm için düpedüz ölüm demektir. Uluslararası barışın korunmasıyla faşist ülkelerde tutsak durumundaki yığınlar güçlerini toparlama ve iğrenç faşist diktatorasını yıkmaya hazırlanma olanağı elde etmekte, uluslararası proletarya ise, kendi saflarında birliği pekiştirmek, barış yanlıları arasında dayanışmayı artırmak ve savaşı kundaklama yoluna asılmaz bir set çekmek için vakit kazanmaktadır.

Komünist Enternasyonalî VII. Kongresi, faşizmi savaş kundağı olarak ni^{telediği}, yeni bir emperyalist savaş tehlikesinin büyümekte olduğuna dikkati ^eçktığı ve faşizme karşı savaşın yürütmek için güçlü bir tekcephe yaratılması önerisinde bulunduğu zaman, biz ~~KKK~~ komünistleri, güya sırf propaganda amacıyla faşizme böyle bir rol malettiğimizi ve savaş tehlikesini abarttığımızı savlayarak suçlamaktan sıkılmayan pek çok kişi çıkmıştı ve bu gibileri işçi hareketi içinde bile vardı. Bunların bir bölümü bilinçli olarak, egemen sınıfların çıkarlarını korumak amacıyla, öteki bölümü de ^{lar} ~~hisa~~ politik görüşlü oldukları için bu savlarda bulunuyorlardı. Ne var ki, geride bıraktığımız iki yıl, bu suçlamaların yersizliğini bütün çıplaklığıyla gösterdi. Şimdi artık barışın dostları da, düşmanları da, yeni dünya savaşını tehlikesinin belirlediğinden açıkça söz ediyorlar. Ve bugün savaş kundağlayanların faşist hükümetler olduğunda kuşkuya düşebilecek ciddi kişilerin zor bulunacağı sanıyoruz. Aslına bakılırsa, tek tek ülkelerde savaş artık başlamış bulunuyor. Alman ve İtalyan müdahalecileri bir yıldır bütün dünyanın gözü önünde İspanyol halkına karşı savaş yürütüyorlar. Japon faşist askersel güçleri Mançurya'yı ele geçirdikten sonra, Çin halkına karşı yeniden saldırıya geçtiler ve artık

Kuzey Çin'de yeni bir savaşa başladılar.

Mançurya, Habesistan, İspanya, Kuzey Çin, bugün faşizmin haydutça girdiği yeni bir büyük savaş yolunun eyreleri, kilometre taşlarıdır. Bunlar yalıtık eylemler değildir. Faşist saldırganların ve savaş kundakçılarının bir Berlin - Roma - Tokyo bloku karşısında bulunuyoruz. Ayrıca, bilindiği gibi, Musolini'nin de eylemde katıldığı askersel nitelikli Alman-Japon "anti-komintern" anlaşması da artık pratik olarak uygulanıyor. Komünist Enternasyonalî'ne, ~~XXXX~~ "kırmızı tehlike"ye karşı savaşım bayrağı altında harekete geçen Alman, İtalyan ve Japon çapulcuları, daha sonra açacakları emperyalist savaşın hedeflerine uygun olarak, bölgesel savaşlarla askersel-stratejik konumlara yerleşmeye, kilit noktalarını, kara ve deniz yollarını ve askersel endüstrinin gereksindirdiği hammadde kaynaklarını ele geçirmeye cabalıyorlar.

Aldanmayalım, savaşın açılmış olduğunu görebilmek için resmen ilân edilmiş olmasını beklemeyelim. Stalin yoldaş daha 1936 Martında Roy Howard'la yaptığı görüşmede bunları söyledi: "Savaş ansızın patlayabilir. Savaşlar artık ilân edilmiyor. Doğrudan başlayıveriyor."

Son yılların bütün olayları bu hükmün doğruluğunu açıkça

gerçekleği. Japonya resmen savaş ilân etmeden Çin'e karşı savaş harekâtın geçti ve Mançurya'yı ele geçirdi. İtalya Habeş halkının üzerine yürüdü ve Habeşistan topraklarına gıreklendi. Almanya ve İtalya da İspanya Cumhuriyetine karşı savaşa gıriştiler.

Ulusların savaş istemedikleri ve faşist olmayan birçok devletin şimdiki koşullar içinde barışın korunmasında yarar gördükleri biliniyor. Öyleyse, faşist savaş kundakçılarının hesapları neye dayanıyor? Japon askersel çevrelerinin Mançurya'ya, İtalyan faşizminin Habeşistan'a dalıp bu ölkeleri işgal etmeleri deneyi, Almanya, Japonya ve İtalya yöneticilerinin bir eşkiyalık bloku olarak, savaş planlarını gerçekleştirmek üzere şu hedefleri güttüklerini kuşku götümez biçimde ortaya koyuyor:

Birincisi, barışın korunmasında yarar gören devletlerin eylombirliğine engel olmak;

İkincisi, uluslararası işçi hareketinin eylombirliği sağlmasına, faşizme ve savaşa karşı güçlü bir dünya tekcephesi kurulmasına olanak vermemek;

Üçüncüsü, barışın en önemli dayanağı olan Sovyetler Birliğinde yıkıcılık, kundakçılık ve casusluk eylemleri örgütlemek.

Faşistlerin hesapları her şeyden önce bu temele dayanıyor.

Ve gerçekten, faşist saldırganlar ve savaş kundakçıları bu

üç yönde yoğun, uyumlu bir eylem yürütüyorlar. Batı Avrupa devletlerinin toprak bütünlüğünü tehdit ederek, bu devletleri şantaj yoluyla el altında tutmaya çalışıyorlar. SSCB'ye karşı saldırıya hazırlanıyorlar. İngiltere, Fransa, Amerika Birleşik Devletleri hükümet çevrelerinin ödün verme eğilimlerinden geniş ölçüde yararlanıyorlar. Küçük ülkeleri, İspanya'yı ve Çin'i talan etmek üzere aralarında anlaşmaya varmayı önererek, İngiltere'yi Fransa'dan ve diğer demokratik ülkelerden koparmak maksadıyla İngiliz tutucularının ve birçok liberal ve leyhrist liderlerin sempatisini kazanmak için her çareye başvuruyorlar.

Hep bu türden özendirici perspektifler öneren faşistler, Fransa'yı Fransız-Sovyet paktından vazgeçirtmek ve böylece bu ülkeyi Sovyetler Birliğinden yalıtılmak amacıyla, Fransız gerici-leriyle anlaşmaya varabilmek için olağanüstü bir çaba harcıyorlar. Faşist devletler, saldırılarını engelsiz gerçekleştirebilmek için Milletler Cemiyeti'ni terkettiler. Zayıf devletleri dışarıdan saldırı ile tehdit ederek ve içerilerinde komplo ve isyanlar tertipleyerek terörize ediyorlar. Faşist savaş kundakçıları, işçi hareketi saflarında yıkıcılık, bozgunculuk çalışmalarında, İspanya ve Fransa'da halk cephesini çöktürmede hep hain elemanlardan ve özellikle Troçkistlerden yararlanıyorlar. Geçen-

lerde Barselon'da yapılan hükümet darbesi ^{K)}, faşist satrapların halk cephesini arkadan vurmak için Troçkist örgütlerden nasıl yararlandıklarını apaçık gösteren bir örnektir. Faşist savaş kundakçıları, yine böylece, her yerde ajanlar bulup özenle hazırlayarak, İkinci Enternasyonal ve Uluslararası Sendikalar Birliği sıralarında uluslararası proletaryanın birliğine karşı olanların eyleminden de iyice yararlanıyorlar.

Troçkistlere ve casuslara karşı açılan son davalarda belli olduğu gibi, faşist saldırganlar, Sovyetler Birliğinde yıkıcı eylemlerini gerçekleştirmek amacıyla, sosyalizmin büyük başarılarına ulaştığı bu yüce ülkeye kundakçılar ve casuslar yollamak ve kendi Troçkist ajanlarından bu yönde yararlanmak için özel bir çaba harcıyorlar. Faşistler, Sovyetler Birliğinin, barışın bu sadık koruyucusunun gücünü baltalayabildikleri takdirde, saldırgan savaş planlarının esas itibarıyla başarıya ulaşacağını umuyorlardı.

Faşistlerin ve tüm yardakçılarının, tüm Sovyet halkının desteğiyle, işçi sınıfı diktatorası organları tarafından, yüce

^{K)}

1937 Mayısında İspanyada Halk Cephesi hükümetine karşı Katalonya'da anarşistlerin ve Troçkistlerin tertipledikleri isyan. (Not redaktörün.)

sosyalist yurda ihanet edenlerin amansızca yokedilmesini kuduzca bir uluma ile karşılamaları bundan ileri geliyor.

Sosyalizm diyarında faşist ajanlarının, terörcülerin, kundakçıların ve casusların meydana çıkarılması ve yokedilmesi, ülkenin ekonomik, politik ve askersel gücünü pekiştirmekte, faşist kıyacıların karanlık planlarını suya düşürmekte ve böylece barışın sağlamlaşmasına yardım etmektedir. Son zamanlarda savaş kundakçılarına indirilen en güçlü, en ezici darbe budur. Bu, uluslararası barışı koruma savaşımına olağanüstü önemli bir katkıdır.

Sovyetler Birliği uyguladığı ardıcıl ve kararlı barışçı politikasıyla faşist saldırganların savaş planlarını bir kez değil, birçok kez suya düşürmüştür. Hiç abartmasız diyebiliriz ki, eğer Sovyetler Birliği di rençli ve şaşmaz bir barışçı politika uygulamasaydı, onun şanlı Kızıl Ordusu olmasaydı, insanlık çoktan tarihin en müthiş savaşına sürüklenmiş olurdu.

Ama faşist saldırganlara, yalnız Sovyet halkının çıkarlarını değil, tüm emekçi insanlığın çıkarlarını dikkate alarak hareket eden Sovyetler Birliği tarafından gereken direniş gösteriliyorsa, aynı şey burjuva-demokratik ülkeler için söylenemez. Bu konuda - İspanya ve Çin örneklerinin a açık gösterdiği gibi - en faşist olmayan en önemli batılı devletlerin yönetim çevreleri tarafındax

faşist bloka dolaylı veya dolaysız yardında bulunulduğu gerçeğiyle yüzyüze geliyoruz.

Mangurya'ya Japon militaristleri tarafından el konmasına olanak verilmiş olması faşist savaş kundakçılarına yardım değil midir? Musolini'nin Habeşistan halkına karşı açtığı kanlı savaşa kesin bir direnç gösterilmemiş olması faşist saldırganı teşvik etmemiş midir? Bir yıldır İngiliz hükümetinin yönetimi altında oynanmakta olan komedya, İspanyanın işlerine karışmama komedyası ve Franko'nun "savaşan taraf" olarak tanınması amacıyla sürdürülen görüşmeler, faşist devletlerin İspanya Cumhuriyetine karşı yürüttükleri savaşın eylemde kışkırtılması değil de nedir? Bu anda Kuzey Çin'i talan eden küstah saldırganlara karşı hoşgörülü davranış, büyük Çin halkını köle etmek isteyen gemi azıca Japon militarizminin insanı çileden çıkaracak biçimde kışkırtılması değil midir? İngiltere, Fransa, Birleşik Amerika halkları, faşist olmayan öteki ülkelerin halkları bu olaylar karşısında nasıl kayıtsız kalabiliyorlar? Yeni bir dünya savaşı kundaklama peşindeki faşistlerin ölümcül davasını kolaylaştıran bu sistemli ödün vermeye ve faşist saldırısının kışkırtılmasına nasıl katlanıyorlar?

XXXXXXXXXXXX

Bu gerçekler, uluslararası proletaryanın eylembirliğinin

sağlanmasına, uluslararası proletarya örgütlerinin faşist savaş kundakçılarına karşı tek ve uyumlu bir uluslararası politika uygulamalarına, güçlü bir dünya barış cephesi kurulmasına inatla engel olan Sosyalist İşçi Enternasyonalî ve Amsterdam Enternasyonalî yönetim çevreleri ve eylemcilerine ne kadar büyük bir tarihsel sorumluluk düştüğünü daha açık gösteriyor.

Japon militaristler Mançurya'ya girdikleri zaman, işçi hareketi eylemcileri olduklarını savlayan bazı kimseler, kendi örgütlerinin işçilerine Mançurya'nın uzak olduğunu, bu Japon saldırısının uluslararası işçi hareketi çıkarlarına zarar getirmediğini temin ediyorlardı. Musolini'nin faşist sürüleri Habeshistan halkına kullanırken, bu eylemciler, Habeshistan olaylarının yerel bir sömürge çatışması olduğunu, uluslararası proletaryanın bu işe karışmaması gerektiğini söylüyorlardı. Sonra gitgide daha çok küstahlaşan faşist saldırganlar İspanya Cumhuriyetine hücum ettikleri ve Avrupada savaşımaya başladıkları zaman, İkinci Enternasyonal liderleri ancak aylar boyunca üzüntülü ikircimlerden sonra, Komünist Enternasyonalî temsilcileriyle Anemas'da bir genel görüşme yapmayı kabul ettiler. Ne var ki, maksatlarının, uluslararası işçi örgütleri arasında eylembirliği sağlamak değil, ancak "olanak bulunabilen yerde" ortak eylemlerin anaca

uygunluğu konusundaki düşüncelerini belirtmek olduğu anlaşıldı.

O zamandan beri İspanyada faşistlerin müdahalesi bir hayli büyük boyutlara ulaştı. Şimdi de Japon militarizmi Kuzey Çin'de yeni bir saldırıya geçti. Japonların planlarında, Kuzey Çin'in ikinci bir Mançou-Go durumuna getirilmesi ve Çin'in istilâsının sürdürülmesine üs olması öngörüılıyor.

İspanyol halkının faşist müdahalecileri topraklarından atmak için olanca gücüyle savaştığı, Japon militarizminin saldırısına uğrayan Çin halkının savaşa ayaklandığı bu anda, uluslararası işçi örgütlerinin ensonu bir çaba birliği yapmaları, dünya barışını kesinlikle ve bütün araçlarla savunmaya girişmeleri gerektiği apaçık meydanda değil midir?

Bugünkü durumda dünya barışının korunabilmesi için her şey-
den önce İspanya'da ve Çin'de faşist saldırganların bozguna
uğratılması gerekiyor. Faşist saldırganlara iyi bir ders veril-
meli, uluslararası proletaryanın ve tüm ilerici, uygar insanlığın
faşist saldırganlığa ve yayılcı eylemlere boyun eğmeyecekleri,
faşistlerin yeni bir dünya savaşı kundaklamayı hedef tutan ölüm-
cül planlarının gerçekleşmesini önlemek için ellerinden geleni
yapmaya hazır oldukları kendilerine anlatılmalıdır.

Peki, Sosyalist İşçi Enternasyonalî ve Uluslararası Sendi-

kalar Birliği bugün de barış yararına yuvarlak laflardan ibaret
 açıklamalar ve ~~yalvarılarda~~ ^{ilerilerle} yetinecek ve gerçekte uluslararası
 işçi hareketinin tüm örgütlerinin alabildiğine gerekli eylembir-
 liğinden hâlâ kaçınacaklar mıdır? Oysa tek tek her ülkede ve
 dünya çapında uluslararası işçi örgütlerinin birlikte eylemleri,
 ilerici insanlığın güçlerini savaşa karşı direnmeye seferber
 etmenin, savaş kundakçılarının yolunu kesmenin ve aynı zamanda
 faşist olmayan en önemli devletlerin resmî politikasına gemi
 azıya alan faşist saldırganları dizginleyecek biçimde yön veril-
 mesinde etkili olmanın biricik yoludur.

Her ülkede işçi sınıfının tekcephe kurması ve uluslararası
 işçi örgütlerinin birleşik eyleme geçmeleri için bütün gerekli
 önlemler alınmadıkça, uluslararası barışı koruma amaçlı ciddi
 bir savaşın örgütlenmenin olanağı yoktur. Faşist yağmacıların
 İspanya ve Çin'den en kısa zamanda çıkarılmaları amacıyla işçi
 hareketinin tüm güçleri ve geniş halk yığınları seferber edilme-
 dikçe, barış uğrunda ciddi bir savaş verilmesi olanaksızdır.

Savaş güçleri ile barış güçleri arasında 1937 yılındaki
oran, 1914 yılındakinden farklıdır. O zamandan beri büyük
 evrensel-tarihsel değişiklikler oldu. Emperyalistler, o zamanki
 koşullar içinde, henüz ortada güçlü bir proletarya devleti ve

bu devletin Kızıl Ordu'su yokken, Fransa'da ve İspanya'da henüz halk cephesi yokken, Çin halkı henüz ulusal bağımsızlığını savunacak duruma gelmemişken, halk yığınları henüz emperyalist savaşın ve yüce proletarya devriminin sınavından geçmemişlerken, uluslararası işçi sınıfı henüz Komünist Enternasyonalî gibi dünya ölçüsünde bir örgüte sahip değilken, milyonlarca insanı emperyalist salhanesi cehennemine atabildiler.

Uluslararası işçi hareketi, bugün Alman ve İtalyan faşizminin İspanyadaki müdahalesini, Japon militarizminin Çin'e saldırısına durdurmak ve uluslararası barışı sağlamak için yeteri kadar güce ve olanaklara sahip bulunuyor. Ama bunun için, uluslararası işçi hareketinin çok büyük güç ve olanaklarının birleştirilmesi, faşizme ve savaşa karşı etkin ve di renkli bir savaşıma yöneltilmesi gerekiyor.

*Kişinin ortalama
barınması.*

18 Temmuz 1937

"Faşizme ve savaşa karşı tekcephe savaşımında"
adlı derlemenden.

Bütün yapıtları, c. 10, s. 370-378.

FAŞİZME VE SAVAŞA KARŞI
SAVAŞIMDA HALK CEPHESİ

1

Komünist Enternasyonalin VII. Kongresi tarafından ilân edilen faşizme ve savaşa karşı savaşın amaçlı halk cephesi politikası, bütün ülkelerin emekçileri arasında büyük yankılar uyandırdı. Fransa ve İspanya'da pratik olarak uygulanan bu politika, halk cephesinin reel olanaklarını görsel olarak tanıtladı ve daha geniş ölçüde yaygınlaşmasını sağladı.

Bugün artık demokrasi ve özgürlüğe değer verenler arasında, barış içinde yaşamalarını isteyenler arasında halk cephesi fikrini benimseyenlerin sayısının giderek artmadığı bir tek ülke kalmadı. Burjuva-demokratik devrimin son sözünü söylemiş olmaktan henüz çok uzak bulunduğu, faşist-feodal militarizmin serüvençi bir politika izleyerek, Çin topraklarını özümseyerek ve yüce Sovyetler Birliği sınırlarında kışkırtıcı eylemler tertipleyerek

halkı en müthiş felâketler ^{mevzu} ~~burjuva~~ sürüklediği Japonya gibi
 ülkelerde bile, halk cephesi meydana getirme sevk ve isteği
 giderek artıyor. Bu istek, burjuva-demokrasisi klâsik ülkeleri
 denilince akla gelen, geleneksel olarak halkların yazgısına
 iki tekkelci sermaye partisinin - liberaller ve tutucular - ege-
 men oldukları, ^{ulusal ve uluslararası} gerici politikalarıyla demokrasi ve barışı gömme-
 ye ^{amaçladıkları} ~~kastettikleri~~ Büyük Britanya gibi ülkelerde de giderek artı-
 yor.

Proletaryanın düşmanlarının, demokrasi ve barış düşmanları-
 nın, faşist savaş kundakçılarının, tek sözle tüm uluslararası
 gericiliğin halk cephesi politikasına karşı aldıkları tavır,
 halk cephesi politikasının büyük tarihsel önemini, doğruluğunu
 ve güncelliğini özel bir açıklıkla yansıtıyor. Yedinci Kongrenin
 kararları, kapitalist ülkeler hükümetleri tarafından, burjuva
 partileri, devlet adamları ve politikacılar, burjuva basın
 organları tarafından büyük bir endişeyle karşılandı. Bütün ülke-
 lerdeki gericiler Komünist Enternasyonalî'ne ve tüm halk cephesi
 yandaşlarına karşı eşî görülmelik bir iftira ve kışkırtma kampa-
^{girişleri} ~~nyasına~~ ^{gürüşüler} ~~gürüşüler~~. Giderek, faşist Almanya'da bile, Komünist
 Enternasyonalî'ne karşı uluslararası çapta propaganda yürütmek

ve halk cephesi politikasına karşı savaşım vermek amacıyla "anti-komintern" dedikleri özel bir örgüt kuruldu. Nasyonal-sosyalistlerin Nürnberg Kongresi'nde, Hitler, GÖbels ve Rozenberg, faşist diktatorasını tehlikeye düşüren halk cephesine ve genellikle demokrasiye karşı kuduzca ateş püskündüler. Bunlar, saldırılarında namluyu Fransa ve İspanya'da artık kurulmuş olan halk cephesine yöneltiyor, aynı zamanda Almanyanın içinde yaratılmakta olan halk cephesi hareketinden duydukları endişe ve korkuyu belirtiyorlardı. Roma'da Papa ve ayrışık ülkelerin "kutsal" piskoposları, bölgelerini "korkunç bolşevik sayrılığı"ndan, yani halk cephesinden korumak amacıyla birbiri ardısıra mesajlar yayınlamaya ve kiliselerde konuşmalar yapmaya giriştiler. Halk cephesi sorunu kapitalist ülkelerde gazetelerin sayfalarından inniyor ve en canlı tartışmalara konu oluyor.

Sınıf düşmanı, halk cephesinin, tüm anti-faşist güçlerin bağlaşmasının kendisi için ne denli büyük bir tehlike oluşturduğunu çabucak sezdi ve anladı. Proletariya birleşmedikçe, öteki kent ve köy emekçileri katmanlarından yalıtık bulundukça, ülkelerde öteki demokratik güçlerle düzenli bir karşılıklı bağlantı ve işbirliği kurmadıkça, İtalya, Almanya ve Avusturya örneğinin de gösterdiği gibi, bir avuç finans ve endüstri kodamanları

için, faşist burjuvazi için, işçi hareketini ezmek, halkın tek tek katmanlarını birer birer haklamak ve demokrasiyi yoketmek o kadar zor değildir. Faşistler bilinen kötücül politikayı, "Ayır-buyur" kuralını başarıyla uyguladılar.

Ama bölünüp dağılmış proleter birlikleri, komünistlerin girişimiyle, ortak dümana karşı birlikte savaşım için birbirlerine el uzattığı zaman, tek yumruk halinde savaşım yürüten işçi sınıfı, köylülerle, küçük burjuvaziyle ve tüm demokratik elementlerle halk cephesi programı temeli üzerinde cümbürlüğüne geçtiği zaman, faşist burjuvazinin tırmanışına karşı asılmaz bir set çekilmiş oluyor. Böylelikle, faşizme karşı kesin olarak direnmeye, burjuva-demokrasisi ülkelerinde faşizmin iktidara tırmanmasını önlemeye, faşizmin egemen olduğu ülkelerde kurduğu barbarca egemenliği yıkmaya yetenekli bir güç yetişip gelişiyor.

Fransa ve İspanya örneklerinde görüldüğü gibi, tekcephenin meydana getirilmesi, proletaryanın güçleri ile faşist burjuvazinin güçleri arasındaki oranda milyonlarca emekçinin yararına bir dönüm yapacaktır. Halk cephesi, küçük burjuvaziye, köylülere, demokratik aydınlara, yalnız finans kapital kliğinin egemenlik ve egisine karşı koynakla kalmayıp, aynı zamanda işçi sınıfıyla ulusal ve uluslararası çapta savaşkan işbirliğine dayanarak

söz konusu kılığa karşı yaşamsal çıkarları ve hakları uğrunda ayaklanma olanağı vermektedir. Halk cephesi, faşist egemenliği altına düşmeyi bir yazgı bilen küçük burjuva katmanlarının çıkmaz zannettikleri durumdan çıkış yolunu gösteriyor. Halk cephesi, ~~burjuvazinin~~ işçi sınıfının^a, kendisini burjuvazinin bilinçli olarak ittiği politik yalnızlıktan kurtulmasına yardım ediyor, proletaryanın tarihsel rolünü, bir aygıt finans kodamanı, büyük sermaye ve çiftlikçiye karşı yürütülen savaşında kendi halkının başına geçme, henüz tamamlanmamış demokratik devrimlere, tüm ilerlilik ve kültür hareketlerine öncü olma rolünü oynaması için en elverişli koşullar yaratıyor. Sömürülenler ile sömürenler arasındaki sınıf savaşını böylelikle ölçülemeyecek kadar geniş bir taban ve güçlü bir atılım kazanıyor.

İşçi sınıfının sıralarındaki bölünüş, işçi sınıfı ile halkın öteki emekçi katmanları arasında eylembirliği noksanlığı faşizmin önünde ikti dara tırmanış yolunu temizlerken, proletaryanın sıralarında birlik, halk cephesinin meydana getirilmesi de demokrasinin faşizm üzerindeki etkisini sağlamakta, dünyayı faşist savaş kundakçılarından korumakta ve onları emeğin sermaye üzerindeki etkisine götüren yolu açmaktadır.

büyük bir içtenlikle eleştiren bazı "sol" elemanlar, sınıf savaşımı ilkelerini halk cephesi politikasına karşı koyuyorlar. Bundan daha büyük politik düşüncesizlik olamaz. Çoğu kez şu tipik olguya tanık oluyoruz: Sosyal demokrasinin burjuvaziyle sınıf işbirliği politikasından düş kırıklığına uğrayan ve reformizmin saflarını terketmekte olan birçok sol sosyalist, çoğu defa diğer aşırı uca geçme eğilimi göstererek sekterliğe ve solcu sapmalara kurban gidiyorlar. Halk cephesi politikasını burjuvaziyle sınıfsal işbirliği politikasına özdeşleme yanlışlığına düşen bu kişiler, "arınık sınıfsal işçi politikası"nı destekliyor, işçi sınıfının küçük burjuvazi demokratik katmanları köylüler ve aydınlarla birlikte faşizme karşı yürüttüğü ortak savaşımı sınıf savaşımı konularından çekilmiş biçiminde gösteriyorlar. Ama bu, hiç de halk cephesi politikası ile burjuvaziye dönük sınıfsal işbirliği politikası arasında özdeşlik olduğunu tanıtmıyor ve sadece içtenlikle davranan sol sosyalistlere halk cephesi politikasının sınıfsal anlamını sabırlıca açıklamayı, yalnız faşizmin ve genellikle gericiiliğin yararına olan politik miyopluktan kurtulmalarına yardım etmeyi gerektiriyor.

Daha Komünist Enternasyonal VII. Kongresinde kaydedildiği gibi, halk cephesi, ayrı ayrı ülkelerde, her birinin tarihsel, sosyal ve politik özelliklerine ve somut koşullarına göre farklı biçimde meydana getirilecektir. Körükörüne öykünmeler, halk cephesi biçim ve yöntemlerini bir ülkeden diğerine mekanik olarak aktarmalar halk cephesinin meydana getirilmesini, genişletilmesini ve sağlamlaştırılmasını sadece güçleştirmekten başka bir şeye yaramaz.

Ne var ki, pratiğin de gösterdiği gibi, çoğu kapitalist ülkeler için şu kurallar aynı derecede geçerlidir:

Birincisi. Halk cephesinin meydana getirilmesi, faşizme karşı gerçek ve eylemsel bir savaşım içinde olanaklıdır,

İkincisi. İşçi sınıfı ne denli birlikte hareket ederse, örgütleri ve herşeyden önce ^{Sendikalar,} yığinsel meslek birlikleri, komünist ve sosyal demokrat partileri faşizme karşı eylembirliğini ne denli ivediyle gerçekleştirirlerse, halk cephesi o kadar çabuk kurulur ve emekçi yığınlarını o kadar geniş ölçüde kapsar,

Üçüncüsü. Halk cephesi, emekçilerin çıkarlarını savunma,

faşizme ve faşist savaş kundakçılıklarına karşı demokrasi ve barışı savunma programının gerçekleşmesi oranında genişler ve sağlamlaşır;

Dördüncüsü. Halk cephesinin başarıları salt kendi saflarındaki sıkı birlik ve dayanışmaya, halk cephesine katılan yığınların ve örgütlerin politik ve örgütsel *başarılarından kuzuluk* düzeyine bağlıdır; halk cephesini oluşturan yığınlar ve örgütler faşizmin genel saldırısını beklememeli, onun her darbeseine vakitlice karşıkoymaya hazır olmalıdırlar.

İspanyol halkının faşist isyancılarla giderek kızışan çarpışması koşulları içinde, faşizmin bütün kapitalist ülkelerde ve her şeyden önce Fransa, Çekoslovakya ve Belçika'da başkaldırdığı bu anda, eylenlerde ulusal ve uluslararası çapta birlik sağlayarak halk cephesinin kurulma ve pekişmesini hızlandırmak işin elinden geleni yapmak işçi sınıfının yüce boyun borcudur. Kendi ülkelerinin koşullarını gözönünde tutarak, bu tarihsel ödevini başarılmasında işçi sınıfına yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmak da komünistlerin borcudur.

Bugünkü durumun tümüyle uluslararası proleteryanın önüne koyduğu en önemli dolaysız ödevleri kısaca formüle etmek gerekirse, bunları şöylece sıralayabiliriz:

İspanya halkına, faşist isyancıları ezebilmesi için olanca
gücümüzle yardım etmek;

Fransada halk cephesinin saygınlığını yitirmesine ve bese-
risizliğe uğramasına olancak vermemek;

Faşizme ve savaşa karşı direnmek için dünya çapında bir
halk cephesi kurulmasına her yönden hızlandırmak.

Bu ödevlerin hepsi birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Ne var
ki, bunların en ertelenmezi ve şu anda en büyük ağırlık taşıya-
nı, İspanyol halkının faşizm üzerine utku kazanmasını sağlamak
için uluslararası yardımı örgütlemektir...

Bütün kapitalist ülkelerde yakın gelecekte olayların geli-
şimi birçok bakımdan İspanyol halkının faşist zorbalara karşı
yürüttüğü savaşının sonucuna bağlı olacaktır. Faşizmin İspanyada
yaptıkları, onun sadece proleteryanın, Sovyet Sosyalist Cumhuri-
yetlerinin değil, her özgürlüğün, ekonomik ve politik düzeni
burjuva toplumu sınırları dışına çıkmayan her demokratik ülkenin
de en azılı düşmanı olduğunu bir kez daha göstermiş bulunmakta-
dır.

Faşizm, halkların tüm demokratik kazanımlarının ortadan
kaldırılmasıyla, kara gericiğin egemenliğiyle, kültürün yoke-
dilmesiyle, ırk ayırımı safsatasıyla gelir, bir yayılma savaşı

kundaklamak amacıyla insanlara karşı kin ve nefreti ögütler ve aşılarmaya çalışır. Şimdi yabancı lejyonu oluşturan devşirme ıpsızler takımı, Almanya, İtalya ve Portekiz faşist yöneticileri tarafından silâhlandırılan ve faşist generallerin komutası altında savaşan gafil Faslı'lar, keza Almanya ve İtalyadan gönderilen silâhlı birlikler İspanya'da ölüm saçıyor, yakıp yıkıyorlar. Madrid kapıları önünde, Katalonya'da, Asturya dağlarında ve tüm yarınadada savaşan cumhuriyetçi ordu erleri, faşist savaş kundakçılarına karşı sadece İspanya Cumhuriyetinin özgürlük ve bağımsızlığını değil, tüm halkların demokratik kazanımlarını ve barış davasını savunuyorlar.

İspanya olaylarının özel önemi, proletaryanın ortak eyleminin büyük gücünü, faşizme karşı savaşında halk cephesinin üstünlüğünü göstermiş olmasındadır. Artık herkes iyice anlıyor ki, İspanya'da komünist, sosyalist ve anarhist görüşlü işçiler arasında eylembirliği sağlanmış olmasaydı, komünistlerden sol cumhuriyetçilere kadar İspanyol halkının geniş bir savaşım cephesi yaratılmış olmasaydı, faşist generaller çoktan kendi diktatörelarını dayatmış olacaktı. Bu generaller bütün İspanya'da işçileri, emekçileri ve tüm demokratik elemanları kana boğacaklardı.

Ülkeyi ortaçağ gericiliği ve engizisyonu için nice düşkünüklükler arenası olmaya mahkûm edecek, Alman ve İtalyan faşistlerinin keyfî egemenlik alanı yapacak, en önemli Akdeniz stratejik noktalarını onların emrine verecek ve İspanyayı eskiyalıktan farksız askersel planlarını gerçekleştirmek üzere bir talim meydanına çevireceklerdi.

Ne var ki, faşist isyancılar ve onları eskileyen Berlinli ve Romalı destekçileri, İspanya'da yollarına set çeken bir güçle karşı karşıya geldiler; halk cephesinin silâhlı direnişiyle karşılaştılar. İspanya halkı şimdi vermekte olduğu kahramanca savaşla faşizme karşı demokrasinin nasıl savunulması gerektiğini gösteriyor. Kendi ülkelerinde faşist barbarlığı istemeyenler, İspanyol halkının utkusunda yarar görüyorlar. İspanyol halkının utkusu, tüm uluslararası demokrasinin utkusudur; ilerilik ve kültürün faşist gericiliği üzerinde utku kazanması, barış cephesinin faşist savaş kundakçılarına üstün gelmesi demektir. İspanyol halkının utkusu, Fransa'da halk cephesini güçlendirecek ve bütün ülkelerde faşizme ağır bir yumruk indirecektir. İspanya halkının yiğitçe savaşını, faşistlerin hükümet devirme komploları hazırladıkları ülkelerde karanlık faşist güçler için görsel ve kanıtlı bir uyarıdır. Faşistlerin işçi sınıfı ve emekçiler saf

rında gözüklük ve ayrılıklardan yararlandıkları, halkı gafil avladıkları, politik açıdan geri kalmış katmanları aldattıkları ve devlet egemenliğine el koydukları zamanlar geçmiş bulunuyor. İspanyol halkının verdiği savaşın, sağlam bir halk cephesi varolduğu, işçi sınıfı uluslararası çapta eylem birliği ve dayanışma sağladığı takdirde, özgürlük ve bağımsızlığını savunmaya hazır bir halk üzerinde faşist egemenliği kurmanın olanaksızlığını gösteriyor. Böylelikle, Avrupa'da demokrasi ve barış davasının, tüm ülkelerde faşizme ve savaşa karşı savaşın davasının, şimdi yiğit savaşçılarının silâh sarılarak cumhuriyeti savundukları, İspanyol devriminin etkisini sağladıkları halk cephesi çıkarları ile samsıkı bağlı olduğu görülüyor.

III

Sen zamanların bütün olayları ve gerçekleri, her şeyden önce İspanya olaylarından alınan dersler, faşizmin saldırısına karşı demokrasinin tüm araçlarla ve bu arada silâh elde savunulması zamanının geldiğini gösteriyor. Buna, faşist köleliğe ve her türlü kırıma kurban olmak istemeyen bütün işçi ve emekçiler iyice kavramalı ve bilmelidirler.

Demokrasi ve barış yandaşlarının genellikle silâhlı savaşa ~~XXXX~~ yatkın oldukları söylenemez, ama iş orada ki, faşizm ülke içinde demokratik rejime karşı vatandaş savaşı kundaklıyor, yıkım ve ölüm getiriyor, halk yığınlarını özgürlük ve bağımsızlığını silâha sarılarak savunmak zorunda bırakıyor.

Şunu anlamalıyız ki, bugün uzak bir faşizm tehlikesi değil, artık Almanya ve İtalya gibi büyük ülkelerde terörcü diktatörsünü kurmuş olan, aynı işi İspanya'da da yapmaya çalışan, diğer ülkelerde günden güne işçi hareketini boğmaya ve demokrasiyi ortadan kaldırmaya hazırlanan ve bir dünya emperyalist savaşı kundaklayan faşizm sözkonusudur.

Faşizmin İspanyol halkına karşı açtığı savaşın rasgele ve izole bir eylem olduğu zannedilmemelidir. Hayır. Bu savaş, uluslararası arenada faşizmin saldırılar zincirinin bir halkasını oluşturmuyor. Faşizmin İspanyol halkına karşı açtığı savaşın sonucu olacağı hayaline de kapılmamalıyız. Faşizm Fransa'da, Belçika'da, Çekoslovakya'da, İngiltere'de, İsviçre'de, İskandinavya ülkelerinde ve diğer ülkelerde demokrasiye karşı darbeler hazırlıyor. Faşist gericiler, kendi ülkeleri içinde olduğu gibi, dışarıda da harıl harıl faşist isyanları, hükümet devirmeler hazırlıyor ve planlarını gerçekleştirme fırsatı kolluyorlar. Fa-

sizm, yeni bir emperyalist savaş hazırlamak, yabancı topraklara elkoymak ve yabancı halkları köleleştirmek, finans kapitalin en gerici, en munhar elemanlarının geni azıda egemenliğinin sağlamak ve Sovyetler Birliğine kargı bir "hağlı seferi" örgütlemek için, havayı ve suyu gerekeindiği kadar, işçi hareketini ezmeyi, Avrupa demokrasisini yoketmeyi de gereksiniyor.

Demokrasi yanlıları, Avrupa'da anti-faşist demokrasinin yazgısı ile işçi sınıfının yazgısı arasında, halk cephesinin meydana getirilmesi arasında kopmaz bağlar bulunduğunu umutmamalıdır. Demokrasi, işçi sınıfına ve geniş emekçi yığınlarına dayanmadığı, faşizme kargı bütün araçlarla savunmaya hazır olmadığı takdirde, saldırgan faşizmin darbeleri altında kaçınılmazlıkla ezilecektir.

Faşizme ödün verme politikası, ulusal çapta olduğu gibi, uluslararası çapta da faşizmin değirmenine su taşımakta, halkları ve demokrasiyi ölüme yüzüze getirmektedir. Bu politika, kendi ölkeleri içinde faşizme ödün verenler için olduğu gibi, uluslararası arenada faşizme ödün veren devletler için de aynı ölçüde zararlıdır.

Almanyanın faşist yöneticileri burjava demokrasili ölkelere sistenli ızdır olarak şantaj yapıyor, bu ölkelerin şimdi ki

yöneticileri de bu şantajların etkisi altında kalıyorlar. Ne ~~if~~ var ki, faşistlerin, kendilerine ne kadar çok ödün verilir ve ne kadar direniş gösterilmezse, o kadar daha çok küstahlaştığı bilinen bir şeydir. Faşistler hep sinanmış yöntemleri olan provokasyona başvuruyorlar. Netekim, Almanyada Reichstag'ı kundakladılar ve bunu komünistlerin yaptığı yaygarasını kopardılar. İspanya'da, parlamenter rejime karşı, yasal cumhuriyetçi hükümete karşı bir isyan çıkarttılar, sonra da iç savaştan ötürü halk cephesini suçlayarak bağırıp çağırmaya başladılar. Faşistler omurgasız liberalleri ve pisirık demokratları korkutuyor, kârlarının azalacağı korkusuyla titreyen madrabaz demokratlar, koltuklarını yitirmek istemeyen bakanlar, politikacılar, çeşitli liberal ve demokratik partiler liderleri, keza Sosyalist Enternasyonal ve Amsterdam Enternasyonal saflarında yer alan nice kişiler de bu korkutmacaya kapılıyor ve her çareye başvurarak faşizmle uzlaşma yolları arıyorlar. Bu gibiler, "hem kart doysun, hem de kuzu bütün kalsın" gibi bir "orta" politika gütmenin olasılığına yığınları inandırmaya çalışıyorlar. Oysa ödün vermekle faşist kurtların gönlünü yapnak olur iç değildir. Böyle bir politikayla faşistlerin önüne geçilemez. Böyle bir politika, gerçek-

te emekçi yığınların güçlerini ve iradesini gözöklüğe sürökle-
mekten başka bir şeye yaramaz.

İspanya olayları bu konuda da yeterince açıklık taşıyan bir örnek oluşturuyor. Şimdi herkes açıkça anlıyor ki, faşistler ve her şeyden önce İspanyol generalleri aracılığıyla isyan çıkartan Alman ve İtalyan faşistleri, genç İspanya Cumhuriyeti-nin sağlam bir direniş gösteremeyeceğini, ülkeye kolayca egemen olacaklarını, memleketin doğal zenginliklerine ve stratejik önemi olan adalarına güçlük çekmaksızın el koyabileceklerini düşünmüşlerdir. Faşistler İspanya'da askersel harekâta geçerken, yakın geçmişte işledikleri cinayetlerin cezasız kalmış olmasından cesaret aldılar. Almanyada genel zorunlu askersel hizmet uygulaması, Ren bölgesinin militarize edilmesi, Habesistan'ın İtalya tarafından istilâsı ve daha önce Japonya'nın Çin topraklarının bir bölümünü kesip alması karşısında, burjuva-demokratik ülkelerin ve Milletler Cemiyeti'nin göz yumarak susmaları küstah faşistlerin iştahını artırdı ve kendilerini yeni bir haydutça saldırıya yüreklendirdi. Eğer faşistler vakitlice ve adamakıllı varılmış olsalardı, diğer ülkelerde iç savaş kundaklamaya, silâh, uçak, tank, filolar ve ensonu silâhlı birlikler yollamaya hiç bir zaman cesaret edemeyeceklerdi. Eğer İspanya'da daha faşist

isyanın başlangıcında tekcephe halinde eyleme geçen uluslararası işçi hareketinin getin gücüyle karşılaşmış olsalardı, burjuva-demokratik hükümetler gereken direnişi göstereşlerdi, bu hükümetler şarlatanca karışmazlık politikalarıyla İspanya Cumhuriyeti'nin abluka altına alınmasını desteklemeselerdi, faşistler herhalde aşağıdan almak, gerilemek zorunda kalacaklardı.

Demokrasiden yana görünen bazı kimselerin, ikide bir, halk cephesi kurulduğu takdirde faşist saldırının artacağını, faşizmin daha çabuk silşili eyleme geçeceğini savladıkları görülmüyor. Bu savlardan çıkarılan sonuç şudur: Faşizmin barbarca egemenliğinden kurtulmak isterseniz, halk cephesi kurmayınız; Hitler ve Musolini'yle, her ülkedeki kendi Hitlerci ve Musolini'ci hasımlarınızla aşağıdan alarak anlaşmaya çalışınız... Oysa burjuva demokrasili ülkelerde, proleterya ve tüm halk için, böylest sözde demokratların bu kuş beyinli düşüncelerinden daha yanlış ve daha zararlı bir şey olamaz. Bu düşünce, ne yandan baksanız, şöyle bir budalaca, saçma ve çürük ilke kapisına çıkar: "Size saldırmasını istemiyorsanız, canavarı kıdırmayın." Ve NE düşünün ki, bu müthiş ilke, sosyal demokrat işçilere, Almanya ve Avusturya'da emekçilerin, gaddarca ezilmesinden sonra öneriliyor! Bilindiği

gibi, Almanya ve Avusturya'da sosyal demokrasi ve ~~meslek birliği~~ ^{sendika} ~~halk~~ liderleri, komünistlerle hertürlü eylembirliğinden kesinlikle vazgeçtiler ve gerekçe olarak da Komünist Partisi ile birleşik cephenin orta katmanları işçi sınıfından soğutacağını, faşizmin konumlarını sağlamlaştıracağını ve saldırganlığını artıracığını, genel hücumunu çabuklaştıracağını, utkusuna ve demokrasinin ortadan kaldırılmasına yol açacağını ileri sürdüler. Alman ve Avusturya halklarının uğradıkları ağır yenilgiler ve hemen arkasından başlarına gelen sonuz dökpet ve felâketler işte bu politikanın sonucudur. Öte yandan, Fransa'da halk cephesinin faşizmin yolunu kestğini, İspanyol halkının ancak halk cephesi sayesinde beş aydır özgürlük ve bağımsızlığını kahramanca savunmakta olduğunu görmekteyiz. Bu çetin savaşta, İspanyol işçi sınıfı, halk cephesinin sarsılmaz birliğini sonuna kadar ne denli kararlı olarak korumayı başarabilirse, komünistler, sosyalistler ve anarşistler arasında tarihsel nedenlerle ortaya çıkan anlaşmazlıkları halkın yüce çıkarına - faşist isyanın ezilmesine - ne denli bağımlı kalabilirse, bazı kısa görüşlü sektehlerin, düşüncesiz hayalperestlerin ve Troçkist provokatörlerin devrinde kaçınılmaz aşamaları tehlikeli bir biçimde atlama deneylerine ne denli kesin bir

direniş gösterirse, İspanyol halkının utku kazanma şansı o denli büyük olacaktır. Ensonu, İspanyol halkı, uluslararası proletarya ve tüm ilerici insanlık tarafından ne kadar daha çabuk ve daha kesin biçimde desteklenirse, faşist isyancıların o kadar daha çabuk üstesinden gelecektir.

Gerçi kıyaslama ve benzeti henüz tamamlanmamıştır, ama çoğu kez belirli bir duruma çok açık olarak gözler önüne serer. Cesaretle iddia edilebilir ki, eğer Leipzig yargılaması sırasında azgın Hitlerci faşizmin kılıcı sokak komünistlerin başları üzerinde sarkarken, tüm ülkeler anti-faşistleri ve mahkeme karşısına çıkarılan bizler "cevabarı kırdırmayın" biçimindeki "ziyadesiyle bilge" politikaya göre hareket etmiş olsaydık, Alman faşizmi o zaman böylesine politik ve moral bir yenilgiye uğramayacak, hakaz yere suçlanan komünistlerin başları omuzları üzerinde kalmayacak, cezaevlerinde ve toplama kamplarında bulunan binlerce faşizmi tutsağı için kanıksız faşistlerin hazırlanmakta oldukları "Vartolome gecesi" (yağınla kırım) suya düşürülebilecekti.

Hayır, "cevabarı kırdırmayın" politikası yeğlenir bir politika değildir! Bu, işçi sınıfına, demokrasiye ve barışa her ahvalde fedakarlık getiren bir politkadır. Bunun tam tersine hareket edilmeli.

Faşist canavar gemlenmelidir. Ona halk cephesinin güçlü, örgütlü
yumruğu ile karşı koymak gereklidir. Ona, ısıramasın diye, demir
~~baransalılık~~ ^{halka} takmak gereklidir. Onu topalamak, halkların demokratik
kazanımları ve barış korunabilisin diye, canını çıkarmak gerekli-
dir.

Bu dediğimiz, kuşkusuz, ellerinden gelen tüm araçlarla
 ülkeleri içinde vatandaş savaşı kundaklayarak ve ülke sınırları
 dışında emperyalist savaş hazırlayarak, halk yığınlarını aldatmak
 isteyen ve duxumu kendi işlerine geldiği gibi, yani vatandaş sa-
 vası ve savaş çatışmaları yolundan ^{sözde} ~~güya~~ kendilerinin değil, halk
 cephesi partilerinin ve barışı destekleyen devletlerin yürüttükle-
 ri biçiminde göstermeye çabalayan faşistlerin provokasyonlarına
 kapılmamız anlamına gelmez.

Avrupanın en yeni politik tarihinde, faşizm konusunda alı-
 nan tavrın tamamen karşıt sonuçlara vardığı ibret verici
 iki önemli örnek vardır.

Almanya'da sosyal demokrat liderler işçi sınıfının eylembir-
 liğine varılmasını reddettikleri ve böylelikle faşistlerin ikti-
 dara gelmesini kolaylaştardıkları halde, Fransa'da ~~bu~~ bambaş-
 ka bir örneğe tanık olmaktadır. Fransız proletaryası, Komünist
 ve Sosyalist Partilerinin ortak savaşımları ve halk cephesi

temeli üzerinde faşizm tehlikesine karşı sürekli savaşım politikası sonucu olarak faşizme kararlı bir direnç gösterdi ve ona egemenliğini kurma olanağı vermedi. Bu Almanya'da faşizmin iktidara gelmesinden sonra, Avrupada proletaryanın ve demokrasinin en büyük utkusudur. Öteki kapitalist ülkelerin emekçileri Fransız proletaryasından dersi alabilirler ve almalıdırlar. Ne var ki, Fransa'da görülen bu başarılar henüz ilk adımlardır. Bu başarıların pekiştirilmesi ve faşizme karşı hücumun daha öte sürdürülmesi gerekiyor. Halk cephesini itibardan düşürme ve başarısızlığa uğratmayı hedef tutan çeşitli deneyler, bütün işçilerin, bütün anti-faşistlerin en kararlı direnciyle karşılaşmalıdır. Ülke içinde faşist güçlerin kümelenmesi, komşu ülkelerde faşist saldırılarının gittikçe büyümesi ve ibret dersi açısından çok zengin olan İspanya olayları, proletaryanın ve tüm anti-faşistlerin faşizme karşı savaşında on kez daha fazla çaba göstermeleri, halk tek cephesini daha sağlam, daha dayanıklı biçimde kurmaları gerektiğini apaçık göstermektedir.

Giderek artan faşist saldırganlığına karşı bu hareket hattının biricik doğru hat olarak direnç ve kesinlikle uygulanacağından kuşulanmamıza neden yoktur. Ama Fransa'da halk cephesi-

nin sürdürülmesi, hiç de şimdiki hükümeti işçi sınıfının ne pahasına olursa olsun destekleyeceği anlamına gelmez. Hükümetin bileşimi değişebilir, ama halk cephesinin yaşamı sürdürülmeli ve durmadan sağlamlaştırılmalıdır. Şimdiki hükümetin her hangi bir nedenle halk cephesi programını uygulayamayacağı anlaşılırsa, bu hükümet iç ve dış düşmana ödün verme yolunu tutarsa, izlediği politika halk cephesinin gözden düşmesine ve böylece faşist saldırı^{asına} karşı direnişin azalmasına neden olursa, o zaman, işçi sınıfı, bir yandan halk cephesinin bağlarını sağlamlaştırmaya devam edecek, bir yandan da bu hükümetin yerine halk cephesinin programını metanetle uygulamaya, faşizm tehlikesinin üstesinden gelmeye, Fransız halkına demokratik özgürlükler sağlamaya, ülkenin faşist saldırıya karşı savunmasını örgütlemeye gücü yeten bir hükümet getirmeye çabalayacaktır.

Fransa'da halk cephesinin yaşatılması ve sağlamlaştırılmasıyla yanyana, İngiliz işçi sınıfının tüm kollarının faşizme ve savaşa karşı eylembirliğinin gelişmesi de özellikle dikkate değer. Bilindiği gibi, İngiltere bütün uluslararası politik yaşamda olağanüstü büyük bir rol oynuyor. Aldığı konum burjuv-demokratik rejimli birçok ülkeye ve genel uluslararası durum belirli bir etki yapıyor. Bugünkü uluslararası durum, İngilt

işçi sınıfının ulusal ve uluslararası çapta oynadığı rol sorununu özel bir güçle ortaya koyuyor. Bundan ötürü gerek faşizme karşı ve barışın korunması için, gerekse işçi hareketinde uluslararası çapta birlik sağlanması için yürütülen savaşında İngiliz işçi sınıfının payına olağanüstü görevler düşüyor. İngiliz işçi sınıfı demokratik özgürlükleri diğer ülkelerin emekçilerinden daha önce kazandı. Sağladığı demokratik rejim, ona, diğer birçok ülkenin proletaryasına kıyasla, ülkesinin politikasını çok daha büyük ölçüde etkileme olanağı veriyor. İngiltere işçileri, demokrasi ve barış uğrunda, faşizme karşı, özellikle İspanya'da faşist zorbalara, Alman, İtalyan ve Portekiz müdahalecilerine karşı güçlü savaşım araçlarına sahip bulunuyorlar.

Kuşkusuz, ^mçartist hareketi şanlı geleneklerini sürdüren İngiliz işçi sınıfı, kendi ortamında Marks ve Engels'in I. Enternasyonal'ini yaratan ve ~~güçlü~~ güçlü birleşik sendika örgütlerini meydana getiren bu sınıf, faşizme ve savaşa karşı direniş birleşik halk cephesi kurma yolu üzerindeki bütün engeller ^gaşma gücü bulacak, demokrasi, kültür ve barışı savunmakta payına düşen uluslararası ödevleri yarattığı gibi yerine getirecektir.

Güçlü bir halk cephesi kurmakta işçi sınıfına kesin bir rol düşüyor. İşçi sınıfı tüm emekçileri, tüm demokratik güçleri, tüm anti-faşistleri etrafında toplayabilir ve toplamalıdır. Azıllı Alman faşistlerinin Nürnberg Kongresi'nin özel bir açıklıkla gösterdiği gibi, her türlü demokrasiye karşı kaduz faşist saldırıganlığı koşulları içinde, İspanya Demokratik Cumhuriyetini kur-tarmak için her şeyin yapılması gerektiği, dünya üzerine yeni bir emperyalist savaş tehlikesinin çıktığı bu anda, proletarya-nın güçlerini parçalamanın sırası olmadığı şöyle dursun, tekcep-henin hangi biçimde olursa olsun ertelenmesi yersizdir ve bir cinayettir. Tekcephenin ertelenmesi faşizmin yararınadır, prole-taryaya ve demokrasiye yeni ve ağır zararlar getirebilir.

İspanya'da sosyalist ve komünist işçilerin, yalnız İspanya halkının özgürlük ve demokresisini değil, tüm Avrupanın demokra-si ve kültürünü faşizmin barbarlığına karşı savunarak cephelerde beraber savastıkları ve beraber öldükleri bu anda, işçi sınıfı, II. Sosyalist Enternasyonalî'nde proletarya saflarının ^{1 m. 8} bölünmeyi her çareye başvurarak derinleştirmek isteyen liderlerin bulunma-sı gibi bir duruma daha fazla katlanmamalıdır.

Faşist isyancıların, İspanya cephelerinde omuz omuza çarpı-şan sosyalist ve komünist işçileri öldürdükleri, ülkenin her

yanında ölüm sağtıkları ve yıkım getirdikleri bu anda, Sosyalist Enternasyonalî yöneticileri Komünist Enternasyonalî ile birlikte İspanya halkına yardım örgütlemekten inatla kaçınıyorlar.

Bir dizi ülkede işbaşındaki sosyal demokrat hükümetlere veya koalisyon hükümetlerine, sosyalist partilerin ve Sosyalist Enternasyonalî'nin liderleri olan sosyal demokrat bakanlar katılmaktadır. Ama bu hükümetler, Sovyetler Birliği'nin İspanya sorunu konusundaki görüşlerini, İspanyol halkının çıkarlarına, demokrasi ve barışın savunulmasına biricik uygun olan bu görüşleri benimsemedikten başka, tutumları ile ikiyüzlü karışmazlık politikasını destekliyor, faşist müdahalecilere ve İspanyol halkının katillerine karşı etkin bir direniş yaratma davasını eylemde köstekliyorlar. Dünya proletaryasının çıkarları açısından çok zararlı olan bu politikadan ötürü elbette uygulayıcı durumundaki sosyalist liderler sorumluluk taşıyorlar. Ama Sosyalist Enternasyonalî ve Amsterdam Enternasyonalî'nin tüm eylemcileri ve üyelerine düşen sorumluluk payını da suskayla geçecek olursak, tarihsel bir gerçeği yadsınmış oluruz. Bu iki Enternasyonalî'nin liderleri, onların vekilleri olarak, onların adına konuşuyor ve eylem yürütüyorlar. Değil mi ki sözkonusu politikanın uygulanmasına yol veriyorlar, öyleyse sorumluluktan

kaçınamazlar. Bu liderler, ortak tarihsel görevlerinin, yani komünistlerle birlikte faşizmin yolunu kesme ve barışı koruma yönünde ellerinden geleni yapma görevinin bilincine varmalıdırlar.

Faşizme ve savaşa karşı savaşın yürütmek için halk cephesinin meydana getirilmesi ve genişletilmesinde, başta gelen kapitalist ülkelerde işçi sınıfının tek cephesi, sosyal demokrat ve komünist partilerinin eylembirliği, aynı zamanda çeşitli politik akımlara bağlı sendikaların ilişkin meslek birliklerinin eylembirliği, uluslararası çapta da Komünist Enternasyonalî'nin Sosyalist Enternasyonalî ve Amsterdam Enternasyonalî ile eylembirliği olağanüstü bir önem kazanmaktadır. Bu eylembirliğine götüren yol üzerinde tüm engeller bir an önce kaldırılmalıdır. Buna erişebilmek için, gerek komünist partilerinin, gerekse Sosyalist Enternasyonalî ve Amsterdam Enternasyonalî sıralarındaki proletaryal birlik ve halk cephesi yandaşlarının olağanüstü büyük ve gergin günlük çalışmalar yürütmeleri gerekiyor.

İşçi sınıfı arasındaki bölünmenin giderilmesi hiç de kolay iş değildir. Daha Komünist Enternasyonalî VII. Kongresi bunu açıkça dikkate almış, vurgulamıştı. Sınıf düşmanları, ajan ve yardakçıları tarafından, emekçilerin güçlerini parçalamak am-

le onyıllar boyunca yapılanlar, sadece bir istekle ve bir giriş-
 mede yokedilemez. Kongreden sonraki tüm deney birikimi, ulusal
 ve uluslararası çapta eylembirliğine götüren yolun hiç de dosdoğ-
ru, dümdüz bir yol, bir asfalt şose olmadığını daha da açık ola-
rak gösterdi. Bu yol yeterince zorlu, zikzaklı ve çoğu kez
 dikenli ve sarpıtır. Birliğin açık veya gizli düşmanları bu yolda
 çeşitli engeller yaratmaktan geri durmuyorlar. Atılan her adım,
 büyük çabalar, didinme ve savaşım istiyor. Yanılgiya düşenlerin
 sabırla aydınlatılması ve ikna edilmesi gerekiyor. İkircim ve
 kuşku gösterenleri durmadan yüreklendirmek gerekiyor. Sabotajcı-
 ların ve ikiyüzlülerin olanca içyüzleriyle amansızca açığa vurul-
 ması gerekiyor. Biz politik deneyi olmayan saf işçiye iki artı
iki'nin dört değil, üç ettiğini, tekcephenin işçi sınıfının güç-
 lerini çoğaltmadığını ve güya sadece faşist saldırısını artır-
 dığını telkin etmek için ellerinden gelen her şeyi yapan bir
 sürü kurnaz safsatacı, hilebaz politikacı ve usta demagoglara
 karşı inatla savaşım yürütmeliyiz. Ama aynı zamanda birlik düş-
 manlarının provokasyon nitelikli manevralarına alet olmamalı,
 ortak savaşım için tüm emekçi örgütlerine (hattâ başlarında
 bulunanların tanınmış birlik karşıtları olduğu hallerde bile)
 daima kardeşçe el uzatmalıyız. Hiç bir komünist, hiç bir bilinç-

li işçi, bir dakika olsun unutmamalıdır ki, uluslararası prole-
 tarya birliğinin düşmanları, Sitrin'ler ve daha bilinen kimler,
 yaptıkları sabotajlar ve provokasyonlar yüzünden komünistlerin
 yalınlık göstererek birlik uğrunda savaşımdan, halk cephesi
 politikasını tutarlı olarak uygulamaktan eli çekmeleri halinde
 gayet çok memnun olacaklardır. Böyle bir şey, bu liderlerin
 bölücü politikasını kolaylaştırmaktan, proletaryanın ve tarihin
 mahkemesi karşısında yiyecekleri ağır cezayı geçici bir süre
 için ertelemekten başka bir şeye yaramaz. İşçi sınıfı safların-
 da reformizme ve diğer anti-marxist akınlara karşı gücünü hiç
 yitirmeyen bir ideolojik savaşın yürütmeyi ve aynı zamanda
 birleşik halk cephesini meydana getirmek için sürekli ve kesin-
 tısiz olarak savaşmayı, faşizme ve savaşa karşı yürütülen gün-
 lük savaşında eylembirliğinin bozulmasını titizlikle önlemeyi
 başarabilmeliyiz.

Yüce Lenin, bundan yirmi iki yıl önce, dünya emperyalist
 savaşı öncesinde, yaklaşmakta olan sosyalizm savaşımı için
 işçi sınıfının güçlerini bir araya toplarken, proletaryanın
 sıralarında birlik ve birlikteliğin olağanüstü önemi hakkında
 şunları söylüyordu:

"İşçiler için birlik gerçekten gereklidir. Ama en zorunlu olan şey şunu anlamaktır: İşçilere, kendilerinden başka hiç kimse birlik ve birliktelik "verecek" değildir, aralarında birlik ve birliktelik sağlanmasına hiç kimse yardım edebilecek durumda değildir. Birlik vaadedilemez ve bunu yapmak boşuna övünmekten, kendi kendini aldatmaktan başka bir şey olamaz; birlik ve birlikteliğin aydın grupçukları arasında "anlaşma" ile "yaratılması" olanaksızdır; böyle bir düşe kapılmak en hazin, en safdil, en cahilce yanılgıdan başka bir şey değildir.

Birlik ve birlikteliği kazanmak gereklidir, ve bunu ancak işçiler, bilinçli işçiler, dirençle, titizlikle çalışarak sağlayabilecek durumdadırlar.

"Birlik" sözcüğünü kazan kulpu iri harflerle yazmaktan, birliği vaadetmekten, birlikten yana olduğumuzu "ilân etmek"ten daha kolay bir şey yoktur. Ama birlik ve birlikteliği gerçekten ileri götürmek, ancak çalışmakla, öncü işçileri, tüm bilinçli işçileri örgütlemekle olasıdır...

... Bu kolay iş değildir. Bu, uğraş ister, direnç ister, tüm bilinçli işçilerin omuz omuza vermelerini gerektirir. Böyle bir uğraş olmaksızın, işçi birliğinden söz etmek de yersizdir."²⁰

Lenin'in bu dikkate değer sözleri, şimdiki dönemde tüm kapitalist ülkelerin işçi sınıfı için çok değerli bir yönerge oluşturuyor.

X

Komünist Enternasyonalî VII. Kongresini izleyen olayların

2)

Lenin. Birlik hakkında. Bütün yapıtları, c. 20, s. 328-329.

akışı, kongrenin ileri sürdüğü tarihsel belgilerin, işçi sınıfının birliği için, insanlığın en kötü düşmanı olan faşizme karşı savaşım için bir halk cephesi kurulması belgilerinin en kısa süre içinde gerçekleştirilmesinin yaşamsal bir gereklilik olduğunu kuşku götürmez biçimde doğrulamaktadır. Komünist Enternasyonalî ve tek tek ülkelerin komünist partileri, emekçi yığınlarının desteğine dayanarak, bu birliğin gerçekleşmesi uğrunda savaşımı, bir daki ka bile ara vermeden, var güçleriyle sürdüreceklidir. İşçi sınıfı saflarındaki bölünmenin derinleştirilmesini ve halk cephesinin suya düşürülmesini amaçlayan provokasyonların hiç birine kapılmayacaklardır. Ve Sosyalist Enternasyonalî ile Amsterdam Enternasyonalî sıralarında yuvalanan sabotajcıların direnmelerine karşı, uluslararası proleterya kendi savaşkan birliğini gerçekleştirecektir.

Faşizme ve savaşa, boş sözlerle ve plâtonik dileklerle değil, eylemlerle karşı koymak gerektir. Bu eylemlerin sağlanması, işçi sınıfının tüm güçlerini biraraya toplamakla ve halk cephesinin politikasını şaşmaksızın uygulamakla olasıdır.

Kasım 1936.

Küçük kısaltmalarla basılmıştır

"Komünist Enternasyonalî" dergisi, No 17,

Kasım 1936, s. 45-54

G. Dinitrov. "Faşizme ve savaşa karşı savaşım halk cephesi", Moskova, 1937, s. 25. Bütün yapıtları, c.10, s.280-302.

UTKUNUN GÜVENCESİ

I

Günümüzde kapitalist dünyasında olup bitenler, dünya işçi sınıfı çevrelerinde, tüm emekçiler arasında, barış ve özgürlüğün gerçek yandaşı olan herkeste nedenleri bilinen haklı bir kaygı uyandırmaktadır. Komünistler, şimdiki faşist haydutluğundan (x) çok önceleri, yıllarca, bütün ülkelerin halklarına, faşist devletlerin gittikçe genişleyen saldırı planları üstüne uyarılarda bulundular. Onlar, 1933 yılında Alman faşistlerinin iktidara gelişlerini, istilâ ve soygun savaşlarının bir başlangıcı olarak nitelediler. Komünist Enternasyonalin 1935'teki VII. Kongresinin kararında şöyle deniyordu :

" Alman faşistlerinin serüvenci planları geniş alanları kapsamına almakta, savaş yolu ile Fransa'dan öc almayı, Çekoslovakya'yı parçalamayı, Avusturya'nın ilhakını, Baltık ülkelerinin bağımsızlıklarını yok etmeyi ve bunları, Sovyetler Birliği'ne saldırmak için birer sığrama tahtasına dönüştürmeyi amaçlamaktadır."

(x) 11-13 Mart 1938'de yapılan anşlûs, yani Avusturya'nın Almenya'ya ilhakı.

Milyonlarca emekçi, komünistlerin haklı olduğuna inanmış bulunuyor. Artık şunda kimsenin en ufak bir kuşkusu yoktur: Birinci, faşist saldırganlar, Almanya ile İtalya ve Japonya'daki militarist-faşist klik, savaş yangınınⁱⁿ başta gelen kundakçısıdır, barış içinde yaşayan halklara saldıran haydutlardır. İkinci, faşist saldırganlar, burjuva-demokratik devletlerindeki gerici elemanları kışkırtmalarıyla ya da koltukları altında eylemde bulunmaktadırlar.

Faşist haydutlar, istilâ planlarını dünyanın gözleri önünde küstahça gerçekleştirmekte ve insanlığı yeni bir emperyalist dünya savaşı mezbahasına sürüklemektedirler. Mançurya'nın Japon militaristleri tarafından istilâsı, Habeşistan'ın İtalyan faşizmi tarafından köleleştirilmesi, Almanya ili İtalya'nın İspanya'ya askeri müdahalesi, Japonya'nın Çin'e yeni saldırısı, Almanya'nın Avusturya'yı ilhakı, bütün bu kanlı olaylar, faşizmin gittikçe genişleyen saldırı zincirinin birirer halkalarıdır.

Bütün bu istilâ ve canavarlıkların cezasız kalması, iktidardaki faşist çetelerin iştahlarını adamakıllı kabartmaktadır. Avusturya'yı yutan Alman faşizmi, şimdi Çekoslovak Cumhuriyeti'ni yutmaya diğ bilemektedirler. Hitler, Sudet bölgesindeki ajanlarıyla (Heynlayn'ın partisiyle) Çekoslovakya'da hayasızca iç kargaşalıklar tezgâhlamaktadır. Sonra bunu bahane ederek dıştan

Milyonlarca emekçi, komünistlerin haklı olduğuna ~~arık~~ inanmış bulunuyor. Artık şunda kimsenin en ufak bir kuşkusu

6 yoktur : Birinci, ^{savaş yongalarının baştan gelen konularıdır,} faşist saldırganlar, yani Almanya ile İtalya ve 'aponya'daki militarist-faşist klik, barış içinde yaşayan halklara saldıran haydutlardır. ^{teşvikleri} İkinci, faşist saldırganlar, burjuva-demokratik devletlerindeki gerici elemanların kışkırtmaları ile ya da koltukları altında eylemde bulunmaktadır.

Faşist haydutlar, istilâ planlarını dünyanın gözleri önünde ^{muhtahsa} gerçekleştirmekte ve insanlığı yeni bir emperyalist dünya savaşı mezbahasına sürüklemektedirler. Mançurya'nın Japon militaristleri ^{Halksın} tarafından istilâsı, Etiyopya'nın ^{İtalyan} faşizmi tarafından köleleştirilmesi, Japonya'nın Çine yeni saldırısı, Almanya ile İtalya'nın İspanya'ya askeri müdahalesi, Avusturya'nın Almanya'ya ilhakı, bütün bu kanlı olaylar, faşizmin gittikçe genişleyen saldırı zincirinin birer halkalarıdır.

9 Bütün bu istilâ ve canavarlıkların cezasız kalması, ^{istihbaratçıları} yönetici faşist haydutların ^{cehelleri} iştahlarını adam akıllı kabartmaktadır. Avusturya'yı yutan Alman faşizmi, şimdi, Çekoslovak Cumhuriyeti'ni yutmaya hazırlanmaktadır. Hitler, Sudet bölgesindeki ajanları ile (Heynlayn'ın partisiyle) Çekoslovakya'da ^{hayatıca kargaşadıkları} iç savaş körüklemektedir. Sonra bunu bahane ederek dıştan

Milyonlarca emekçi, komünistlerin haklı olduğuna artık inanmış bulunuyor. Artık şunda kimsenin en ufak bir kuşkusu yoktur : ^Bbirinci, ^ffaşist saldırganlar, yani ^AAlmanya ile İtalya ve ^JJaponya'daki militarist-faşist klik, barış içinde yaşayan halklara saldıran haydutlardır: ²ikinci, faşist saldırganlar, burjuva-demokratik devletlerindeki gerici elemanların kışkırtmaları ile ya da koltukları altında eylemde bulunmaktadır.

Faşist haydutlar, istilâ planlarını dünyanın gözleri önünde gerçekleştirmekte ve insanlığı yeni bir emperyalist dünya savaşı mezbahasına sürüklemektedirler. Mançurya'nın Japon militaristleri ~~emperyalistlikleri~~ tarafından istilâsı, Etiyopya'nın İtalyan faşizmi tarafından köleleştirilmesi, Japonya'nın Çine yeni saldırısı, Almanya ile İtalya'nın İspanya'ya askeri müdahalesi, Avusturya'nın Almanya'ya ilhaki, bütün bu kanlı olaylar, faşizmin gittikçe genişleyen saldırı zincirinin birer halkalarıdır.

Bütün bu istilâ ve canavarlıkların cezasız kalması, yönetici faşist haydutların iştahlarını adam akıllı kabartmaktadır. Avusturya'yı yutan Alman faşizmi, şimdi, Çekoslovak Cumhuriyeti'ni yutmaya hazırlanmaktadır. Hitler, Sudet bölgesindeki ajanları ile (Heynlayn'ın partisiyle) Çekoslovakya'da iç savaşı körüklemektedir. Sonra bunu bahane ederek dıştan

darbesini indirecektir. ~~Hitler~~ Hitler, Çekoslovakya'yı bölüşmek için İtalyan, Leh ve ~~Macar~~ Macar faşistleriyle de pazarlıklar yapmaktadır. Ordusunun önemli bir kesimini Avusturya'ya yerleştiren Alman faşizmi, Macaristan'ı da kendi yörüngesine almaya çalışmakta, Balkan ülkelerinin bağımsızlıklarını tehdit etmekte, Alman emperyalizminin Berlin-Bağdat stratejik hattına ilişkin eski planlarını gerçekleştirmek için Türkiye'yi ezip geçmeye niyetlenmektedir. Bunlardan başka, küçük Baltık devletlerini ortadan kaldırmak ve bunların topraklarını Sovyetler Birliği'ne yapılacak saldırıda sığınma üssü olarak kullanmak için Alman ve Polonya faşistleri arasında görüşmeler yapılmaktadır. Litvanya'nın Polonya'ya ilhaki, diğer Baltık devletlerinin de bölüşülmesi tasarlanmaktadır. Bu çapulculukta Polonya Letonya'nın güney kesimini, Almanya Danzig'i, Memel'i alacak ve Estonya'yı himayesi altında bulunduracaktır. Söz konusu planlar gereğince, Riga, "serbest" liman şehir olacak, ~~fakat~~ fakat gerçekte faşist Almanya'nın egemenliği altında altına sokulacaktır.

Alman faşizminin istilâcılık planları bunlarla da tamamlanmıyor. Avusturya'nın ilhakından sonra, Belçika'nın Aypen ve Malmedi bölgelerindeki hitleristler, bu bölgelerinin

de Almanya'ya "ilhakı" için açıkça gösteriler yapmaya başladı-
lar. Alman faşistleri, Danimarka ile hudutlarının "düzeltil-
mesi gerektiğini" öne sürüyorlar. İsveç ve Norveç'teki Alman
faşizminin ajanları da başkaldırıyor. Finlandiya, Alman casus-
ları ve subayları ile dolu. İsveçre ve Hollanda'da faşist
baltalama eylemleri hızla sürüyor.

Geçenlerde Roma'da cakalı bir karşılaşma yapmış olan
Almanya ve İtalya'nın
Alman ve İtalyan faşist diktatörleri, kahramanca savanan İs-
panya halkını her ne pahasına olursa olsun dize getirmeyi ka-
rarlaştırmışlardır. Çünkü, onlar, Fransa'yı çember içine almak,
Akdeniz bölgesinde etkilerini güçlendirmek ve dünya savaşı
hazırlıklarında elverişli pozisyonlar sağlamak amacındadırlar.
Bunların gerçekleşmesi için de, İspanya halkının ezilmesi ge-
rektiler. Ve şimdi, İtalyan ve Alman müdahalecilerinin u-
çakları ile topları, İspanya Cumhuriyeti'ne karşı uygulanan
alçakça abluka koşulları içinde, bu memleketin topraklarına
korkunç çapta ölüm ve yıkım sağlamaktadır.

Dünya barışını ve bir dizi memleketin bağımsızlıkları-
nı tehdit eden faşist saldırganların bu korsanca saldırıları
karşısında demokratik burjuva hükümetlerinin güttükleri poli-
tika yüzkızartıcıdır. Açıkça söylemeliyiz ki, İngiltere'nin
ve diğer burjuva devletlerinin kalın kafalı gerici çevreleri,

gerçekte, Alman, İtalyan ve Japon çapulcuların bu canavarlıklarında suç ortaklarıdırılar.

Öyle ya, onların bu kışkırtma politikası olmasaydı İtalyan faşizmi ~~Etiyopya'ya~~ ^{Lekeşenlani} bozguna uğratıp istilâ edebilir miydi! Onların İspanya Cumhuriyeti'ne karşı uyguladıkları abluka olmasaydı, kahraman İspanyol halkı, faşist müdahalecileri, memleketlerinden çoktan ~~defetmiş~~ ^{kovmuş} olacaktı. İngiliz muhafaza kârlarının açık desteği olmasaydı Alman faşizmi Avusturya'yı ilhaka cesaret edebilir miydi! Büyük devletler azimle direttilerdi Japon militaristleri Çin'e karşı yaptıkları bu haydutça saldırıya girebilirler miydi! Hiç kuşkusuz hayır!

Faşist saldırganların ~~frengileri~~ ^{sevilmeleri} için, sadece, Sovyetler Birliği'nin barışın korunmasından çıkarı olan devlet-
~~ortaklara hareket etme konusunda~~ ^{sevilmeleri} lere tekrar tekrar yaptığı ~~önelimleri~~ ^{önelimleri}, İngiliz, Fransız ve Birleşik Amerika hükümetleri tarafından kabulü yeterli ~~di. Ancak~~ ^{olacaktı.}
Sadece faşist korsanlara verilen krediyi, ham maddeyi kesmek, onlarla ticareti durdurmak, İspanyol ve Çin halklarına, yurtla-
rını ve bağımsızlıklarını savunmak için silâh sağlama olanak-
larını vermek yeterli ~~di.~~ ^{olacaktı.} O zaman, faşizmin haklıların özgür-
lük ve bağımsızlıklarına karşı uluslararası çaptaki saldırı-
ları duracak, dünya barışına karşı komploları önlenecekti.

Çünkü, yalnız bırakılan ve politik karantina altına alınan faşist hükümetler, kendi halkların karşısında perişan duruma düşecekler ve faşist rejimler, halklarının kin ve nefret yumrukları altında çöküp gidecekler.

Ne var ki, İngiliz muhafazakârları ile Fransız gerici-
leri, İngiliz ve Fransız halklarının çıkarlarına da tamamiyle uygun olan böyle bir politika güdecekleri yerde, İspanya halkının boğazlanması için faşist saldırganlarla uyuştular, Avusturya ve Çekoslovakya'yı peşkeş çektiler, küçük halkların çıkarları ve bağımsızlıklarını ~~harag~~ ^{güçer akse} ^{sekelnde} satmaya, faşist saldırısını büyük sosyalizm ülkesi, özgürlüğün ve dünya barışının güçlü kalesi Sovyetler Birliği'ne yöneltmek için çaba harcamaya koyuldular. Çünkü, faşist diktatörler, onlara, uluslararası işçi sınıfına ve tüm dünyadaki halkların demokratik hareketine ^{keri} ^{olaran} karşı savaşım yürütebilmeleri için, eli kanlı jandarmalar gibi gereklidir. İngiliz ve Fransız gericilerinin oluşturdukları bu ^{blox} ~~ortaklık~~, kazançlarını tamamiyle koruyabilmek için faşist haydutlara başkalarının cebinden diyet ödemeye hazır olan korkak tüccarlara ve borsa ^{dalaverecilerinin} ~~alaverecilerinin~~ desteğine dayanıyordu.

Küçük halkların, Avrupa ^{ve} ~~ve~~ dünya barışının yazgısı sadece bu gerici ve profaşist çevrelere bağlı olsa, Alman ve

İtalyan faşizmi kanlı planlarını kuşkusuz gerçekleştirebilir.

Fakat, dünyada, faşizme, "dur!" diyecek ve bir daha ~~canına~~ ^{bir biçimde faşizmi} ~~asla~~ ^{asla}

tek belini doğrultamayacak derecede başını ezip ~~başını~~ ^{başını} sercele-

güçler de var.

II

Yüzeysel (~~batıl~~) bir gözlemci, gelişen olayların sa-

dece bir yanını, faşist saldırganların ~~saldırı~~ ^{inmanarak} ilerleyişini,

diğer ülkelerdeki profaşist elemanların onlara boyun eğişleri-
ni,

faşist basında koparılan şamata ve kulakları sağır eder

cesine çalınan trampetleri görür. Fakat, bu olayların, gerçek

te başka yanları da vardır: İşçi sınıfının faşizme ve savaşa

karşı eylemleri genişleyip büyür, emekçilerin ^{yığınları} ~~çerç~~ kışkırtma politi-

kasına karşı nefretleri artar, güçlenir, faşist saldırının

tehdidi altında bulunan halklar harekete geçer, anti-faşist

güçler hem kendi memleketlerinde, hem de dünya çapında birle-

şirler.

Dünya olayları işte bu birbirine karşıt iki süreç ha-

linde gelişir. Burjuva demokrasisinin yürürlükte olduğu ülke

lerdeki gerici kapitalist doruklar, faşist saldırganlarla

uyuşma yoluna gittikçe daha fazla yönelip, kendi memleket-

lerinde profaşist bir politika uygulamaya koyulurlarken, tüm

dünyada savaşa ve faşizme karşı savaştan güçler sürekli artar.

İspanyol halkı, artık hemen hemen iki yıldır faşist müdahaleciler koalisyonuna karşı en yüksek kahramanlık kılıklarıyla dolu bir savaşım veriyor. Bu müdahale arttıkça İspanya'da yeni bir ulusal atılım doğuyor, son utkuya dek savaşa kararında olan halk cephesi güçleniyor. Tek ulusal cephede birleşmiş olan büyük Vin halkı, ^{viştok} ~~slovak~~ Japon istilâcılarına karşı yürüttüğü savaşta direniş, yiğitlik ve savaşa yeteneği örnekleri veriyor.

Faşistlerin her yeni saldırısı, işçi sınıfında ve tüm dünyadaki geniş halk yığınlarında, faşizme ve savaşa karşı savaşımında tek halk cephelerini bir an önce gerçekleştirme azmi- ^{bu kazandı} ~~ne~~ körükliyor. Avusturya'nın ilhakı, Çekoslovak halkı arasında, ^{şimdi} ~~ne~~ Çekoslovakya Cumhuriyeti'nin bütünlük ve bağımsızlığını ^{dolayısı} tehdit eden ^{direnme} ~~etmekte~~ olan Alman faşizmine karşı ~~devam~~ için bir güçlerini seferber etme coşkusu yaratmıştır. Avusturya'nın başına gelenler, Balkan ülkelerinin halklarını da büyük ölçüde kaygılandırmıştır. Onlar, bağımsızlıklarını yitirmemek, faşist istilâcılarının

İngiliz hükümetinin güttüğü politikaya karşı muhalefet büyük ölçüde artmaktadır. Bu memlekette, anti-faşist halk cephesi kurulmasını isteyenlerin başlattığı hareket gittikçe genişlemektedir.

Faşist ülkelerde de, kanlı teröre karşı, ve faşist rejimin istikrarlı görünümü altında anti-faşist güçler büyümekte, faşist saldırganlığa ve yeni bir emperyalist savaşın kundaklanmasına karşı direnişler artmaktadır. Ne var ki, bu güçler henüz yeterli ölçüde birleşmiş ve örgütlenmiş değildir. Bu yüzden de açıkça eylemde bulunamamaktadırlar. Faşist diktatörlüğe karşı duyulan hoşnutsuzluk ve nefretin oluşturduğu binlerce yeraltı suları faşist diktatörlüğün temellerini oyup yıpratmaktadır.

Milyonların yazgısının dile getiren işçi sınıfı henüz kesin

sözünü söylememiştir. Faşizme de, savaşa da karşı olan haklar da

henüz kesin sözlerini söylememiştir.

III

Bütün bunlar gösteriyor ki, faşist devletlerin saldırganlığının alabildiğine artmakta olduğu şimdiki dönemde dahi, faşizmin kanlı planlarını suya düşürmek için ~~x~~henüz geç değildir.

Faşist savaş kışkırtıcılarını ~~x~~ henüz cendere içine alınabilir.

İngiliz hükümetinin güttüğü politikaya karşı muhalefet büyük ölçüde ^{artmaktadır} ~~genişlemektedir~~. Bu memlekette, anti-faşist halk cephesi kurulmasını isteyenlerin başlattığı hareket gittikçe genişlemektedir.

Faşist ülkelerde de, kanlı teröre karşı, ve faşist rejimin istikrarlı görünümü altında anti-faşist güçler büyümekte, faşist saldırılara ve yeni bir emperyalist savaşın kundaklanmasına karşı direnişler artmaktadır. Ne var ki, bu güçler henüz yeterli ölçüde birleşik ve örgütlü değildir, bu yüzden de açıkça eylemde bulunamamaktadır. Fakat, yer altında ^{binlerce} dilerine yol açan bu faşist diktatörlükten memnuniyetsizlik ve nefret deresi faşizmin temellerini oymaktadır.

^{bx} İşçi sınıfı - milyonların yazgısını dile getiren bu güç - henüz kesin sözünü söylememiştir. Faşizme de, savaşa da karşı olan halklar da henüz ~~kesin~~ kesin sözlerini söylememişlerdir.

III

Bütün bunlar gösteriyor ki, faşist devletlerin saldırılarının alabildiğine artmakta olduğu ^{döneme} ~~şimdiki~~ etapta dahi, faşizmin kanlı planlarını suya düşürmek için henüz geç ^{kalınmış} değildir. Faşistleri savaşa kışkırtanlar henüz cendere içine alınabilir.

İngiliz hükümetinin güttüğü politikaya karşı muhalefet büyük ölçüde genişlemektedir. Bu memlekette, antifaşist halk cephesi kurulmasını isteyenlerin başlattığı hareket gittikçe genişlemektedir.

Faşist ülkelerde de, kanlı teröre karşı, ve faşist rejimin istikrarlı görünümü altında anti faşist güçler büyümekte, faşist saldırılara ve yeni bir emperyalist savaşın kundaklanmasına karşı direnişler artmaktadır. Ne var ki, bu güçler henüz yeterli ölçüde birleşik ve örgütlü değildir, bu yüzden de açıkça eylemde bulunamamaktadır. Fakat, yer altında ^{binlerce} dilerine yol açan bu faşist diktatörlükten memnuniyetsizlik ve nefret deresi faşizmin temellerini oymaktadır.

İşçi sınıfı - milyonların yazgısını dile getiren

bu güç - henüz kesin sözünü söylememiştir. Faşizme de, savaşa

da karşı olan halklar da henüz ~~kesin~~ kesin sözlerini söyle-

memişlerdir.

III

Bütün bunlar gösteriyor ki, faşist devletlerin saldırılarının alabildiğine artmakta olduğu şimdiki etapta dahi, faşizmin kanlı planlarını suya düşürmek için henüz geç kalınmış değildir. Faşistleri savaşa kışkırtanlar henüz cen-

dere içine alınabilir.

Bunun için ne yapmak gereklidir?

Birinci, faşist saldırganlar, uluslararası çapta politik

bakımdan tecrit edilmeli, her türlü eylem olanağından yoksun bira-

kılmalıdır. Faşist saldırgan, kendisine verilen her ödünden, cana-
varca yeni bir darbe indirmek için yararlanmaktadır. Bunun anlamı
nın zamanı gelmiştir artık! Faşist saldırganları uluslararası are-
nada yalnız başına bırakacak kararlı bir politika yürütülmesi,
tek tek ülkelerde, kendi halklarının çıkarlarına ihanet ederek
Alman ve İtalyan faşizmiyle Japon militarizminin istilacılık
planlarını destekleyen bu gerici güçlerin dizginlenmesini sağla-
yacak şiddetli önlemler uygulanmasını gerektirmektedir.

İkinci, barışın korunmasında yararı olan bütün devletler
ardıcıl barış politikası gütmeli; ^{uluslararası yükümlülüklerini} uluslararası yükümlülüklerini

ve kendini uygar sayan ^{her devlet} ~~her devlet~~ bu yükümlerinin yerine getiril-
mesini sağlamalı; saldırganlara ekonomik, politik ve diğer yap-
tıırımlar uygulayarak etkili bir kolektif güvenlik politikası iz-
lenmelidir. İspanyol halkına saldıran Alman ve faşist hükümetle-
riyle Çine saldıran faşist Japın militaristlerine bu tür cezalar
mutlaka verilmelidir.

Üçüncü, dünya proletaryası, hem faşist devletlerin

Bunun için ne yapmak gereklidir ?

9 | Birinci, faşist saldırganlar, uluslararası çapta
(tecrit edilmeli)
politik kordon altına alınmalıdır. Her türlü eylem olanağına
dan yoksun bırakılmalıdır. Faşist saldırgan, kendisine verilen
her ödünden , yeni bir canavarca darbe indirmek için yararlan-
maktadır. ^{Bunu anlamamanın} ~~Bunun anlamamanın~~ zamanı gelmiştir artık! Faşist saldır-
ganları uluslararası arenada politik kordon altına almak amacı-
na yönelik kararlı bir politika yürütülmesi, kendi halklarının
çıkarlarına ihanet ederek Alman ve İtalyan faşizmiyle Japon
militarizminin istilâcılık planlarını destekleyen gerici güç-
lerin devletlerinin kararlı önlemler uygulamalarını gerektir-
mektedir.

İkinci, barışın korunmasını isteyen bütün devletler
ardıcıl barış politikası gütmeli; uluslararası yüküm altına
giren ve kendini uygar sayan her devlet, bu yükümlerin yerine
getirilip getirilmediğini denetlemeli; saldırganlara ekonomik,
politik ve diğer cezalar verilerek etkin bir kolektif güven-
lik politikası uygulanmalıdır. İspanyol halkına saldıran saldı-
ran Alman ve İtalyan faşist hükümetleri ile Çin'e saldıran
faşist Japon militaristlerine bu tür cezalar mutlaka veril-
melidir.

Üçüncü, dünya proletaryası, hem faşist devletlerin

Bunun için ne yapmak gereklidir ?

Birinci, faşist saldırganlar, uluslararası çapta

(tecrit edilmeli.)

politik kordon altına alınmalıdır. Her türlü eylem olanağın

dan yoksun bırakılmalıdır. Faşist saldırgan, kendisine verilen

her ödünden , yeni bir canavarca darbe indirmek için yararlan

makta. ^{Bunu anlemanın} ~~şunun xanlığı~~ zamanı gelmiştir artık! Faşist saldır

ganları uluslararası arenada politik kordon altına almak amacı

na yönelik kararlı bir politika yürütülmesi, kendi halklarının

çıkarlarına ihanet ederek Alman ve İtalyan faşizmiyle Japon

militarizminin istilâcılık planlarını destekleyen gerici güc-

lerin ^{bu alanda} devletlerinin kararlı önlemler uygulamalarını gerektir-

mektedir.

İkinci, barışın korunmasını isteyen bütün devletler

ardıcıl barış politikası gütmeli, uluslararası yüküm altına

giren ve kendini uygar sayan her devlet, bu yükümlerin yerine

getirilip getirilmediğini denetlemeli, saldırganlara ekonomik,

politik ve diğer cezalar verilerek etkin bir kolektif güven-

lik politikası uygulanmalıdır. İspanyol halkına saldıran ~~saldı~~

ran Alman ve İtalyan faşist hükümetleri ile Çin'e saldıran

faşist Japon militaristlerine bu tür cezalar mutlaka veril-

melidir.

Üçüncü, dünya proletaryası, hem faşist devletlerin

Sosyalist toplum kuruculuğundaki dev etilimlerle,

Azıll Ordusunun yüksek savaşım yetileriyle, manevi ve politik birliği ile güçlü olan, Komünist Partisinin ve Sovyet hükümeti nin etrafında sık sıkı kenetlenmiş bulunan Sovyet halkı, bütün dünya emekçilerinin sarsılmaz bir dayanağıdır.

Sovyet işçi sınıfı ile kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı birlik içinde olursa, onları hiçbir güç yenemez. Kapitalist devletlerdeki işçi sınıfını sosyalist ülkedeki işçi sınıfına bağlayan enternasyonal dayanışma ne kadar sağlam ve kenetli olursa, bu birliğin gücü daha da artar.

1 Mayıs 1938

"Komünist Enternasyonal" dergisi, sayı 5, Mayıs 1938

Bütün sayıları, cilt 10, sayfa : 410 - 420.

KISA BİYOGRAFİK KRONOLOJİ

1935
bir mektup daha gönderdi.

birlik halinde savaşım yürütmeyi öneren

Genel Sekreterliğine, Etyopya'da savaş karşı

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

Genel Sekreterliğine, Sosyalist Enternasyonal

23 Eylül

Kongre'nin kapanışında, "Kapitalist ülke-
lerin şimdiki idarecileri geçici kimseler-
dir. Yıl dönümü münasebetiyle Moskova'da
yürütme Komitesi Genel Sekreterliğine seçildi.

255

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARASTIRMA VAKFI

356

Ekim ortası
Kasım sonu

Sağlatma ve dinlenme nedeniyle Sovyetler Birliğinde Borjomi, Kislovodsk ve Soçi sayfiyelerinde bulundu. Buralarda da çalışmaya devam etti.

1936

1 Ocak

Sovyet gençliğinin 1936 yeni yılını kutladı.

Ocak

Fransız Komünist Partisinin Lion'da yapılan VIII. Kongresine bir kutlama mesajı gönderdi.

1 Şubat

Moskova'da Uluslararası Lenin Okulu'nda öğrenimlerini tamamlayan Bulgarlarla bir konuşma yaptı. Her parti yöneticisinin, partisel-yığınsal çalışmalar da başarılı olabilmesi için gözetmesi gereken 10 koşulu formüle etti.

21 Şubat

Komünist Enternasyonalı Yürütme Komitesinin, Fransa'da sendikal hareketin birliği konusunda FKP'nin konumu sorununu görüştüğü sekretarya oturumuna katıldı.

5 Mart

Komünist Enternasyonalı Yürütme Komitesinin, Komintern VII. Kongresinden sonra gençlik tekcephesi için savaşım deneyini genellediği sekretarya oturumunda munda bir konuşma yaptı.

23 Mart-1 Nisan

Komünist Enternasyonalı Yürütme Komitesi Prezidyumunda oturumunda, tekcephe ve halk cephesi taktiğinin uygulanması sonuçları ve bir yeni dünya savaş tehlikesine karşı savaşım sorunları konulu görüşmelere katıldı.

Mayıs sonu

Komünist Enternasyonalı Yürütme Komitesi Prezidyumu ve Sekretaryası oturumlarında, Çekoslovakya'da sınıf savaşımının ana problemleri ve ÇKP'nin politikası konusunda konuşmalar yaptı.

10 Temmuz

geniş Moskova'da BKP MK Dış Bürosu oturumunda, Parti VI. Plenumu (Şubat 1936) kararlarının ışığı altında, anti-faşist eylembirliği temel problemlerinin ve BKP'nin izlediği politikanın görüşülmesine katıldı.

18-19 Eylül

Komünist Enternasyonalî Yürütme Komitesi Sekreteryası oturumlarında, İspanya'da demokratik devrimin karakteri konulu konuşmalar yaptı.

19 Ekim

Komünist Enternasyonalî Yürütme Komitesi Sekreteryasının, BKP tarafından uygulanan halk cephesi politikasını görüştüğü oturumuna katıldı.

28 Aralık

Komünist Enternasyonalî Yürütme Komitesi ~~sinin~~ Prezidyumunun, İspanyadaki durumu ve İspanya'da Komünist Partisinin politikasını ele aldığı oturumuna katıldı.

1937

Mart

İtalya Komünist Partisi'ne, teorik organı "Stato Operayo"nun 10. yıldönümü münasebetiyle, Komünist Enternasyonalî Yürütme Komitesi adına bir kutlama mesajı gönderdi.

20 Mayıs

Yirminci kuruluş yıldönümü münasebetiyle İsveç Komünist Partisini kutladı.

Haziran-Temmuz

Komünist Enternasyonalî Yürütme Komitesi Genel Sekreteri olarak, Sosyalist İşçi Enternasyonalî Yürütme Komitesiyle, İspanya Cumhuriyetini desteklemede eylembirliği konulu görüşmelere önyak oldu ve yönetmenlik etti.

16 Ekim

Komünist Enternasyonalî Yürütme Komitesi Sekreteryası'nda BKP'nin politikası konulu görüşmelerde, faşizme ve savaşa karşı savaşında komünistler, sosyal demokratlar ve çiftçi birliği üyeleri arasında eylembirliğini güçlendirme gereği ni belirttiği bir konuşma yaptı.

358

12 Aralık

Kostrom seçim bölgesinden Birinci SSCB
Yüksek Sowyeti'ne milletvekili seçildi.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

NOTLAR

G. Dimitrov. Seçilmiş yapıtlar, c. 5.

s. 5

Komintern ~~XXXXXXXXXX~~ VI Kongresi. 17 Temmuz - 1 Eylül 1928.

s. 7

Komintern Yürütme Komitesi XIII Plenumu. Kasım -Aralık 1933.

s. 12

Versay. Hakça sayılmayan barış antlaşması sözkonusu. Gerçekte Birinci Dünya Savaşı (1914-1918) resmen bu antlaşmayla sona erdi. Antlaşma 28 Haziran 1919 Paris yakınlarında Versay'da imzalandı.

s. 13

Musolini'nin Roma'ya yürüyüşü. Faşist birliklerinin Napoli'den Roma'ya kadar yaptıkları yürüyüş (1922 Ekim) sözkonusu. Bu yürüyüş, Musolini'nin iktidara gelmesine yol ~~açtı~~ açtı.

s. 13

Pilsodski'nin Varsova'ya yürüyüşü. Y. Pilsodski'nin 1926'da yaptığı hükümet devirmesi ve Polonya'da faşist diktatörlüğün kurulması.

s. 16

Çarlık ohrenka'sı. Rusça adı: Güvenlik Birliği. Çarlık Rusya'sında devrimci hareketle savaşım için kurulmuş politik istihbarat organı (1866- Şubat 1917).

s. 22

Kızıl muharipler birliği. Almanya'da AKP'nin girişimiyle kurulan (1924 - 1933) işçi özsavunu örgütü.

s. 22

mmmmmm

s. 22

Bayshaner. İmparatorluk bandırası birliği (1924-1933).

Almanya'da Vaymar Cumhuriyeti'ni savunma amacıyla kurulan askersel örgüt. Sosyal-Demokrat Partisi'nin yönetimindeki bu örgüt komünistlerle tekcephe yapılmasına karşı geliyordu.

s. 25

Çelik mişfer. Almanya'da eski muhariplerin (savaşçıların) kralcı askersel birliği. Kuruluşu Kasım 1918.

s. 31

Almanya'da geçen yılın 30 Haziranı. 1934 yılında 29 Haziranı 30'a bağlayan gece, hücum birliklerinin (SA) (nasyonal-sosyalistlerin savaş örgütü) tüm komuta kadrosu tutuklandı ve yok edildi. Bu hareketi Münih'te Hitler ve Berlin'de Göring yönettiler.

s. 31

Avusturya'da nasyonal-sosyalist darbe. 1934 Temmuzunda, bir grup Nazi, Berlin'in buyruğuyla eyleme geçerek, başarısız bir darbe denemesi yaptı. Bu denemede Avusturya Başbakanı E. Dolfus öldürüldü.

S. ~~205~~ 218

"Dar sosyalistlik"e karşı sayretkes savasçılar. BKP içinde geçici olarak üstünlük kazanan sol-sekterlerin, dar sosyalistler devrimci-marksist partisine karşı olumsuz tavır almaları sözkonusu.

S. ~~215~~ 228

Sosyalist İsci Enternasyonalı. Sosyal-Demokrat Partilerin 1923 yılında kurulan uluslararası birliği. İkinci Dünya Savaşı sırasında dağıtıldı.

5. 333

Sitrinler U. Sitrin adından geliyor. İngiliz sosyalist ve sendikal hareketinin gerici eylem adamlarından biri. 1928 yılında Amsterdam Sendikalar Enternasyonal'i'ne başkan oldu.

S. 324

Stahanov hareketi. SSCB'de sosyalist üretimde yığinsal yenilikçilik hareketi. Donbas'tan hamleci maden işçisi A. G. Stahanov'un adını taşıyor. Hareket 1935 yılında sosyalizm kuruluşunda yeni bir aşama olarak belirdi.